

КРІЗЬ ЧАС

п о е з і я

*Павло
Гай-Нижник*

Павло Гай-Нижник

**КРІЗЬ
ЧАС**

ПОЕЗІЯ

Гай-Нижник Павло.

Г 48 Крізь час: Поезія. / Гай-Нижник Павло. — К.: Саміт-книга, 2022. — 360 с.

До нової збірки поезій лауреата Міжнародної літературної премії ім. І. Кошелівця Павла Гай-Нижника увійшли вірші, написані автором протягом 1985-2021 рр. «Крізь час» — п'ята особиста збірка поезій автора.

Попередніми були поетичні збірки: «Згадай мене... Лірика кохання» (Київ, 2006), «Смак свободи... Лірика життя» (Київ, 2009), «Плинність» (Київ, 2015), «Відчуття» (Київ, 2019).

Поезії автора друкувалися у часописах «Подоланин» (Кам'янець-Подільський), «Батьківщина» (Торонто, Канада), «Дніпро» (Київ), міжнародному літературно-публіцистичному часописі українських письменників «Соборність» (Ізраїль), збірках української поезії «Вілаг почуттів» (Ужгород, 2012), «Воїнам світла» (Вип. 1, Вип. 2; Ужгород, 2015), а також у виданні мистецької антології «Пером і пензлем, і душею» (Дунаївці, 2018).

Новітні поезії П. Гай-Нижника, а також ілюстрована лірична галерея автора набули численного кола шанувальників та особливої популярності серед молоді, на слова його віршів складаються популярні пісні (зокрема, «Якби ти знала мила моя» та «Мамине кохання»; музика А. Лісовського), а також твори для хорового співу (як, наприклад, «Скажи-но, гай» (музика С. Заверухи) — хорова композиція, що брала участь у Міжнародному фестивалі хорової музики (Варна, Болгарія; червень 2012 р.). Поетичні рядки П. Гай-Нижника, багато з яких вже стали класичними, вичають й пам'ятні монументи. Так, 24 серпня 2016 р. у День Незалежності України у Ковелі на Волині, у центрі міста, на бульварі Лесі Українки було відкрито величний шестиметровий пам'ятник-монумент «Борцям за волю України». На монументі написані слова з одноіменного вірша сучасного українського поета, історика та громадсько-політичного діяча Павла Гай-Нижника: «Вклоніться їм за те, що живе. / Усім — хто впав за Волю, за Ідею! / І свічку покладіть, де стоїте, / Щоб святість сяяла над нашою землею».

У 2014 р. за публікацію в ізраїльському україномовному літературно-му журналі «Соборність» поетичної збірки «Тебе я колихав ночами...» П. Гай-Нижник став лауреатом Міжнародної літературної премії імені Івана Кошелівця за 2013 рік.

1985-2003

* * *

Я шукаю той шлях,
Що до Храму веде,
Де на всіх спільний дах,
Де єднання ідей.

Бо ніхто не збудує
Для себе лиш Храм,
І колись, врешті-решт,
Розірв'є себе сам.

13 травня 1985 р.

ЗА ЩО ВОНИ ТАМ УМИРАЛИ

В слъоза́х стрічає зорі мати.
Все за́німіло біля хати...
І ні́ для кого їй вже жити,
Вже ні́кому любов дарити.

Сині́... Сині́... О Боже милай!
Ти бачив слъози України?
Ти бачив горе матерів,
Що вже не матимуть синів?

Ти бачив ту жахливу мить,
Коли твоїх небес блакить
Встеляли вибухи земні
І закривавлені шматки

Ущент розірваних солдатів?
За що послали їх вмирати?
Кажі. Чого мовчиш?
Не знаєш...

Чи від ворожої навали
Вони Вітчизну рятували?
Чи “духи” вже лічили дні
До інтервенції? То ж — ні!

Кого ж вони там захищали?
За що життя своє віддали
У проклятому матерями
Далекому Афганістані?

29 вересня 1988 р.

* * *

Навчав Тарас жіночу статъ
Як честь дівочу зберігать,
Як треба парубка кохати,
Щоб потім долю не прокляти.

Скільки літ минуло з часу
Як викрив Кобзар зраду,
А москалики і зараз
Безталанним раді...

7 листопада 1988 р.

* * *

Тебе назвав Бог — Українка,
Тобі вродливу дав красу,
Талан й співучу мову дзвінку
І душу доброзичливу.

Земля давала сили змала,
Вкраїна ньенькою була,
З дитинства ти сповна пізнала
Насолоду її тепла.

Велична нація зростила
Тебе матусею доньки,
Надай же їй від України
Того тепла і доброти.

Із материнським молоком
Вливай і їй любов до мови
І гордість, що бентежить кров
В ній українського народу.

16 грудня 1988 р.

ТУГА

В моєму серці осінь...
Постійний сум. Я немов тінь.
Сонлива м'якість на душі...
А ще сумніш, коли дощі
Ідуть, ідуть без перестанку,
А як встаю я рано-зранку,
То думи мої всі в тобі...
Не знаю чом — на серці біль.
Мабуть тому, що ти далеко,
Тому, що у житті нелегко
Без тебе буде йтись мені.
Тугая туга за тобою
Мене висушує до болю.
І день за днем, немов роки,
Пливуть тихесенько собі.
Я сам з собою розмовляю,
Про тебе, любая, думаю
І вірші пишу в самоті.

11 липня 1989 р.

* * *

Я раб кохання лиш, і тільки.
Кого кохаю — з тим дружю.
Життя своє, усе до нитки,
Віддам тому, кого люблю.
На вірність тим лиш присягну
У кому віру відчуваю,
А просто рабства не стерплю
І підкорятися не стану.

16 липня 1989 р.

* * *

Затре́ться згодом ця сторінка,
Пожовкне з часом цей папір...
І ти будеш вже, мабуть, інша,
І буду я давно не твій.

Але коли струна заграє
У тво́му серці як колись,
Коли у пам'яті повстане
У тебе образ мій — візьми

До своїх рук цей саркофаг
Із моїм серцем невмирущим,
Відкрий його й віддайся враз
В обійми спогадів, в минуше.

19 липня 1989 р.

* * *

Я, напевно, не зможу забути тебе.
І твій голос, мабу́ть, я впізнаю із тисяч.
І обличчя, так миле колись і святе
Мені довго, я знаю, іще буде снитись.

Я ім'ям твоїм б́уду роками ще звати
По ночах і в обіймах сво́ю дружину
І не раз силует твій у людях шукати
Буду йду́чи по вулицях міст України.

Я ще, мабу́ть, кохатиму довго тебе,
Десь в глибинах душі, за минуле, за перше.
Пам'ятатиму запах русьвих косей,
Твої очі і губи, і груди, і стегна...

25 серпня 1989 р.

ДО Н.С. ТА ІНШИХ...

Не відчасм, могутня Україна!
Не у сльозах прекрасний наш народ!
У відчаї ніхто не брав ще сили
(Слід ключ шукать, щоб відчинить замо́к).

Так, я бунтар! Я від болю і лиха
Став ним. Я вірно кохав! Я любив!
Ніжність обожнював завжди і жінку.
Хто ж винен у тому, що став я таким?!

Хто покалічив душу народжену?
Хто почуття це болотом облив?
Той, хто у відчаї, юних калічачи,
Труну Вітчизні моїї сколотив!

Ви запаскудили мову найщирішу,
Слово не в Слово, а в вигук звели,
Думку відновлену звети “позичена”.
Як же ж без неї ви жити могли?

Спокою хочете! Прагнете тиші!
Страшно почути вже цокіт підків?
Крові святої страхаєтесь? Миші!
Нам вже зарання звелі ви хрести!

Ні! Не поразка чекає нас нині.
Буде жорстокість в ім'я правоти.
Я щиро бажаю добра Україні,
Та у терпінні його не знайти!

23 жовтня 1989 р.

ШКОЛЯРЦІ

Школярка — чарівна краса
Чом, як зі мною розмовляєш,
Твої всміхаються вуста
Й під вії о́ченьки ховаєш?

Ти не соромся моїх губ,
Вони не любих не ласкають.
Ти не шкодуй тепла́ та грудь,
Нас тра́ви й гілочки зховають.

Іще одна весна триває,
Життя іде, юність минає.
Не стримуйсь, мила, як кохаєш,
Бо з часом й квітка одцвітає.

Як відцвітеш — не те тепло,
Не тая ніжність і багáття,
Не найсолодше вже вино
Коли ти п'єш його з гаряччя.

Дивись як п'є його природа:
Ось там одна плаче верба,
А там, поглянь, лебідка-врóда
Плакає свого красеня.

Всі поспішають — все ж минає,
Бо все недовге, що смачне,
Не бійсь мене і ти пізна́єш,
Як в то́бі рута розцвіте...

31 січня 1990 р.

* * *

Мила, люба, чом так гірко
Плачеш ти? Дивись, зорю
Вже залляла. Ну ж, лебідко,
Звело що тебе в журбу?

Лиш промов, кохана, вмить я
Кожну слізку підберу,
Ти розплющи тільки вії, я
Криницю з них зроблю.

Я нап'юся твого лиха,
Розділю з тобою біль.
Ти скажи, в чім твоя втіха —
Я принесу, хоч звідкіль.

1 лютого 1990 р.

* * *

Здобути волю твою треба,
Тра вишкребти її з каменю,
Зі скреготом нігтів шаленим
Розбити духом оцю скелю.

Зубами вигризти життя,
Пробити мури головою
І розкришити їх впертям,
З в'язниці вийти на свободу.

А там, під синім небосхилом,
Упасти у джерельну воду,
Напитись, наче меду з вином,
Та милуватись на природу.

Батьків до серця пригорнувши,
І вмерти можна, ніби був
Мов птах, що сонця досягнув,
Волю у груди всім вдихнувши.

21 квітня 1990 р.

* * *

Приголу́б мене, мо́я голу́бо,
В чере́мшинім цвіті оповий
Сво́їми криле́чками при сві́тлі
По́лум'я весняно́ї зорі.
Що́б забу́лось хоч на мить обде́рте,
Стра́чене й злиденне́с життя,
Що́б пісе́нно заспівало́ серце,
Що́б розкві́гла вро́да моло́да.
Обласка́й, обні́ж мене, кохана,
Не шко́дує ні сил, ані себе,
Поки в цій пахучій чере́мшині
Нам Черно́биль крила не обдер.

21 квітня 1990 р.

* * *

Моя Мати — Україна.
Моя Хата — Україна.
У тій хаті нема стелі,
А кімнати всі — пустелі.

Моя хата вже згоріла,
Моя Мати — постаріла.
Не одного мене Мати
Колись пестила в цій хаті.

Та стою серед руїни
Один соколом безсилим.
Б'юся крилами в вогнях,
Плаче сива Матір в злиднях.

Розлетілись соколята,
Овдовіла краса-Мати.
Колись вічно молода
Ними в пекло кинута.

Гей! Злітайтеся, соколята!
Час соколами ставати!
Із вогню постане Хата,
Вас Вкраїна кличе — Мати!

24 квітня 1990 р.

ПРО ЗАХЛАННІСТЬ

Ішов кудись козак давно,
Аж бачить — на землі ярмо.
Дай, дума, візьму, все ж — добро,
Щоб неньку не паплюжило.

І досі з ним оте ярмо,
Бо шкода кинути гівно,
Бо хто йо' зна, може воно
Стане колись в міндобриво.

Минув вже день, минула ніч...
Він зрозумів — то хибна річ.
Та вже нелегко знять ярмо,
Бо в шию втерлося воно.

26 квітня 1990 р.

* * *

Вставай, знівечений нарід!
Каліки, й ви підносьтесь вгору!
Усі, хто душею поник
Відкиньте відчай, знищійте втому!
Сліпі — прозрійте!
Мерлі — встаньте!
Напружте вже охлялий м'яз!
Руйнуйте мури і до волі,
Стеліть до волі собі шлях!

Хай хтось заграє на бандурі,
Щоб веселіш було іти.
Хай сили вистачить і віри
На шлях, Господь що освятив.
І ми, голодні та обдерті,
Ся вклонимо в його теплі
Лише Вітчизні напівмертвій
І більш нікому на Землі.

Не бійся вмерти!
Ти — безсмертний!
Колись вже вбитий був Христос.
Та Він не зник, вознісся в репті
Як Переможець і як Бог.
Згадай Його, і прийде сила!
Вставай і знай лише одно:
“Воскрес Христос,
Воскресне й Україна!”
Хоч як би там воно було.

8 травня 1990 р.

ЛЮБОВ І ГОНОР

Ну що ж, якщо усе скінчи́лось
Най́ буде так, як спові́ш ти.
Ми вдвох не вклонимо колі́на,
Ми вдвох загинем в самоті́.

Нехай в вишне́вому садку́
Закряче крук, не соловейко́,
Як та розлука в моєму́,
Коханням сповненому́ серці́.

Що ж, яко́ вко́ли, так ма́єм:
Обо́є, люблячи, страждаем,
Долю-жартівку проклина́єм,
А ся вклонятися не ма́єм.

11 травня 1990 р.

* * *

Рятуї мене, моя Богине,
Посеред трупів та нудьги,
Од відчаю надай мні сили —
Втомився худко я, знеміг.

Ось моє серце пред Тобою.
Я кинув все в ноги Тобі —
Свої страждання, сум і болі,
Бо більш встелити ніц мені.

Зів'ялий цвіт мій одинокий
Теплом й осяйням віднови,
Подай мені рученьку горду,
Крізь прірву в світло проведи.

11 травня 1990 р.

* * *

Я твій Барвінок. Серед тисяч квітів,
В'юся до тебе, лёщуся, люблю.
Мене не стрімне погляд Оксамитів
І Рута не устелить у траву.

Я твій Барвінок. Повний ніжнозілля,
Встелив підніжжя твоє листячком своїм,
Приніс росу ранкову, щоб раділа
Твоя краса у пещенні моїм.

Я твій Барвінок. З полум'яним серцем
Твої коліна цвітом оповив
І диво грудей спокуса шаленна
Вкрита теплом й лілянням моїм.

А ти береш чуття це, як данину,
Та серцем не віддячуєш своїм,
Бо я хоч й твій, але лише Барвінок,
Тебе ж цікавить цвіте королів.

17 травня 1990 р.

* * *

Чи вийдуть Люди з нас, чи ні?
Чи будуть душі наші чисті?
Чи стануть за дідів сини,
Щоб згинуть разом за Вітчизну?

Чи ще достане на мій вік
Узріти диво-пожарище,
Як кров вирус та бурлить,
Зусюди люди трутнів тиснуть.

Чи буде прагнення в народі
Утратити в скупім житті
Усе, що є, за подих волі,
Крім української землі.

Чи на очах моїх постане:
Коли розкормлена “свиня”
У юшці в решті забагряне,
Злетить із неї голова.

Скажи, Провидець, чи настане,
Прийде коли нова доба
Й жебрацький дух наш Край зміняс
На Дух незламця-бунтаря?

20 травня 1990 р.

* * *

Я весь — як гай той по весні:
Багатобарвний, карокий.
В душі шумить, в серці — бурлить,
У думах — тихий і глибокий.

Я всім корінням в Україні,
Міцною силою в землі.
До Бога прагну досягти,
Чоло схилити перед Ним.

Бажаю ще усю родину,
Усю квітучу Україну
В себе вселити, об'єднати
В однім гаю, в єдиній хаті,

Посеред злагоди й добра
Під дивний щебет солов'я.
Усе це — гай,
Усе це — Я.

Неначе сповнена душа,
Що край коханий оповила.
У ній така шалена сила,
Що ще не відала Земля.

Я гай співучий, просторовий, —
Квітучий, запашний, здоровий,
Такий кохаючий та ніжний,
Такий збентежений і різний.

24 травня 1990 р.

* * *

Життя таке коротке — промине...
Боюсь — не докохаю, не долюблю.
Залишу світ, а разом з ним й тебе
І більш не обійм'ю, не приголублю.

Не встигши доносити на руках,
Намилуватися, напитися тобою,
Боюся, що піду в підземний прах,
Не давши тобі щастя із собою;

Що все мине (що б'уло і що є)
Й утрачу враз чарівну долю-вроду
І що красі твоїй принісу я лишé
Гірки страждання, а не насолоду.

29 травня 1990 р.

БАТЬКОВІ

Тебе вже сивина торкнулась...
Незвично так. Не по тобі,
Вона прийшлася по весні.
Не по твоїх очах-черешнях,
Душі козацької, добра,
Таланту твого молодого,
Твоєго співу солов'я.

Сивина-сивина оповила тебе...
Так підступно, як старість з роками.
І у тузі частіш застаю тебе вже,
За сумними здебільшого думо-піснями.
Сивина, сивина. Мов цигарка — життя.
Непомітно зника, як минає зоріння.
Молода-молода твоя щедра душа.
Сивина — це батьківське твоє освятіння.

29 травня 1990 р.

* * *

Ти здавалась мені не такою,
Як мосю іще не була,
Не гадав, що колись буду твоїм,
А ти будеш дружина моя.
Та тоді, на зорі ще любові,
Пред тобою коліна вклоняв,
Бо вважалась мені ти святою,
А в наявності ти — надсвята.

4 червня 1990 р.

МАМИНЕ КОХАННЯ

Є у мене те, що невідб'їрне,
Що відчинить двері уночі.
Те, що взимку серце відігріє,
Не штовхне у прірву в самоті.

Мамине кохання та турбота
Приголубить навіть коли ти
Не прохасяш того тепла в Бога
І надію знищив у собі.

Коли хата тво́я вже без стéлі,
Коли все немиле у житті,
Тільки в мамині долоні в цій пустелі
Ти чолом припадеш, як тоді...

Як тоді, ще хлопчиком, в мину́лім,
Знов тебе до гру́дей пригорне.
Не штовхне, коли всі відштовхнули,
І з колін, як впадеш, піднесе.

Це єдина жінка, що не зрадить,
Що не дасть втопі́тись у вині́,
Що цілунками загоїть твої́ рани
І ніщо не візьме у замі́н.

Її серцю треба лише знати,
Що без сліз щока її дитя,
Щоб на тиждень хоча б раз читати
Лист від нього, сповнений тепла.

Все частіш у вечір, мабу́ть, тато
Сльози з вій твої́х чарівних витира́.
Все частіш, напевно, в кутку хати
Ти звертаєшся до образу Христа.

Кризь час

А я тут, у вільную хвилину,
Дивлюсь в бік незримо́го вікна,
Де стоїш ти й згадуєш про сина
Під мелодію весняного доща.

І в душі стає мені тепліше,
Та в очах ледь не бринить сльоза́,
Що тебе, бувало, образивши,
Нколи цього не помічав,

Що стою безсилий при дорозі
Перед долею і тужу в самоті,
Що цілунками укрити я не взмо́зі
Твої руки ніжні та святі.

7 червня 1990 р.

СМАК СВОБОДИ

Пізнав я рано смак свободи
І, ма́буть, в цім моя біда,
Бо маю крила я здорові,
А простору для них нема.

17 червня 1990 р.

* * *

Скажи-но, гай,
Чи близько звідси рай?
Як близько цвіт
Той яблуневий?
Чи є там сум
Та твій журливий шелест,
Чи схожий він
На наш чарівний край?

Прошелести мені, гайочок,
Чи бачив ти Господніх дочок?
Кажуть, що Місяць уночі
Малює їхні образи.
Може, стрічав між них жадану
Мою дружину та кохану?
Відраду серцю здавна цю,
Здається, Бог пішле з раю.

Зморився жити в цім смітті...
Та страшно, раптом не знайти
Мені в Нім те, що тут зросло
Колоссям дорогим, добром.
Боюсь, батьків більш не зустріну,
Милій до рук не прилягну,
З тобою, гаю, не помрію
І раю, ген, не досягну.

17 червня 1990 р.

БОРЦЯМ ОУН–УПА

Їх імена не карбували злото́м,
Їм мармурові не клали хрести.
Вони писали кровію і потом
Свої наймення в земляні листи.

Їх Бог карав за те, що вище нього
Вони тримали свій стражденний Край,
Вони й грішили лиш задля святого,
І хто ще зна, чи впіали вони в рай.

Не боячісь безславного загіну,
У прірву кидали непрожиті роки
Ті, котрі ніжили й леліяли Україну,
А доля їх кохала навпаки...

7 липня 1991 р.

* * *

Припа́сти хочу до твої́х колі́н,
Як до води в вини́щуючу спеку,
І помолитись, мов на ві́втарі...
Бажаю я знайти у то́бі вте́чу.

Прими́ мене, нені́жного, у себе,
Не треба ласки, дай-но розумі́нь,
Бо так нелегко йшло́сь мені до тебе,
Що́б спові́стися при твої́х колі́н.

2 серпня 1990 р.

* * *

Зігрій мене тепл'ом коханих рук —
Крихкими й ніжними, як сні ясні-зорінні.
І оповий самотність моїх губ
Устами ніжними у чарівних видіннях.

Хай вітерець шепоче у тиші
Твоє ім'я — солодке й незрівнянне.
І хай курлічуть в ночі журавлі
Своїм журавкам про моє кохання.

А ти явися зі своїм тепл'ом,
Укрий від весняної прохолоди,
І, як завжди, тендітним голоском
Скажи, що любиш, що завжди зі мною.

5 серпня 1990 р.

Коли мине́ весна і стихне за́пал мій,
Як кіс моїх торкнеться сивина,
Спускаю я униз, де тиша і краса,
Де осінь золото кида до моїх ніг.

Напевно, лиш тоді, знесиливсь від шукань,
Як лебідь, що прожив уцент пташиний вік,
Я хлюпнусь зморено в озера, де журба,
І там чекатиму вже свій останній сніг.

Милуючись рослин офіруванням,
Я відречусь від пошуків старих,
А в сповідах все вкриє сумування,
Що зірку не щастило мні знайти.

Що молодість пролітав й проборовся,
Що крила пообдер до голини
І що життя (від Місяця до Сонця)
Не зміг в коханні дати все тобі.

Тоді ж отямлюсь та заграє
Тендітна струнка у мені
І лебедина пісня стане
У моїм серці понад всім.

Так пізно, мабуть, зрозумію
В душі кохання пригорнуть,
Що серце наше зомліє,
Що сльози втрати потечуть.

Так, оповивши теплий спогад,
Й тебе, лебідонько моя,
Зустріну сніг я в нагороду
За розпотрошене життя.

11 серпня 1990 р.

* * *

Я так хочу тебе притулити
У черешнях до своїх грудей,
Щоб дівоче чарівне обличчя
В зимну ніч в них знайшло
теплий день.

Щоби коси твої устелити
Кришталевою свіжістю рос
І губами палкими напитись
З них всіх твоїх незгод
та турбот.

Щоб відчути струмочки гарячі
Сліз, хвилину назад ще гірких,
І у очах щасливих побачить
Що хоч трішечки їх
зсолодив.

15 серпня 1990 р.

«ЖАННІ Д'АРК»

Я не знаю чи буду, о Жанно!
Так бажаний тобі у той день,
Коли станеш ти першою дамою
За фасадами зл'отих дверей.

Я вагаюсь, чи моє кохання,
Як сьогодні, потрібне буде
Серцю твоєму, коли вкриє слава
Переможницю всіх королев.

Прагну я, щоб душа бунтівлива
Знала твердо, що моє тепло
Обігріє її, коли крига
Ледом стягне підбите крило.

Щоб ти знала — як станеш в Парижі
Королевою навіть страждань,
Будеш ти мені люба, як нині,
Я піду на твій хрест катувань.

15 серпня 1990 р.

ЗАГИБЛИМ В АФГАНІСТАНІ

Вони — немовби трóмби в жи́лах,
Неначе сіль на ранах кров'яни́х.
І жахається в снах Батьківщина
Дотепер від страждань матерів.

Бо пливуть у оча́х, оповиті
Рушником українським, човни.
І нема без віночка, без квітів,
І нема де б не було труни.

А між ними у чорній хустині,
По коліна у крові й воді,
Стоїть Мати — краса-Україна —
Зустрічас героїв своїх.

Повернулися врешті додому,
В лебедині гніздечка свої.
Вони там так просили у долі
Швидше впа́сти в обійми батьків...

25 серпня 1990 р.

УКРАЇНЦЯМ ДІАСПОРИ

О Боже! Радник мій високий
Покинь мене в скрутний цей день.
Нехай мій погляд кароокий
Вже не турбує більш Тебе.

З тобою житиму я далі,
Навчатимусь святих учінь,
А Ти, молю Господь, благаю,
Поглянь за туо далечінь...

Аж, бачиш, там, за океаном,
Мої терзаються брати,
Колись їх предків тут застала
Важка біда страшних років.

О Боже! Дай їм ради й віри!
Нащо мені... Подай же їм
Із нею вітер з України
(Я ж бо живу в своїй землі).

Хай ним потішаться в чужині,
Все ж стане серцю веселіш,
І стань порадником сумлінню
Їхніх дітей та матерів.

Хай Батьківщина в Твоїй Церкві
Дасть їхнім душенькам теплінь,
Бо їм недістає так Неньки
Та українських сновидінь.

8 вересня 1990 р.

* * *

Погляну в море, та й згадаю
Ставок маленький між лугів,
Як тихо верби сум гойдають
Під мрійний шелест тополів.

Десь там, на обрії, біліє
У мальвах писанка-село,
А навкруги садок рясніє,
Казково й затишно кругом.

В височині ширя лелека,
Крильми на вітерець ляга
І слухає пісенний шепіт,
Що мовить тиші осока.

Казковий краю мій далекий,
Стужилась по тобі душа
У цім безкраім морі й степі –
Землі, де простору краса.

14 вересня 1990 р.

* * *

Земля батьків в солодкому тумані полягла...
І діамантом рос, мов коварою, встеля
Ніч, своє тепло, свою любов
І мову зачарованих дібров.

Ніч... Земля батьків
Ширяє у полоні її снів,
В пухнастім цвіті килимів-садів
Спить Край у вільнім хмелі чистих мрій.

Свята земля...
Марія-Діва знов народжує Христа
У цім чудеснім батьківськім гаю,
В цім кольоровім Божому раю.

20 вересня 1990 р.

* * *

Як дивно думка гармонує з морем,
З тасмним гоміном заледве видних хвиль.
Як зачаровано ширя́ над суходолом
З вологим вітром і не зна пади́нь.

Як заплітається вона в самотній кущик
І ніжно стелиться на кілимі піску,
Пірнає знову у глибинну гущу
І в ній розважає зколихану траву.

Звідтіль вона вини́рює у світло
І чайкою у височінь зліта...
Кохає думка простір так незмірно,
Що тільки в нім гармонію шука.

22 вересня 1990 р.

ЧИ В НАШІЙ ХАТІ — НАША ВОЛЯ?!

Ген, сонце сходить в синє небо
Над позолотою ланів,
І сурма вторить: браття, треба
В нас віродити велетнів!

Бо й Пушкін, той “великорос”,
Що за царевим за наказом
Наш рід в “Полтаве” хтів осміять,
Себе малим відчув одразу,
Коли у наклеп став він втілять
Слова гетьманові — накази:

“Давно без батькової слави
Ми, як воли, в ярмі жили,
У підданстві або Варшави,
Або великої Москви.
Возиться годі з москалями,
Україні царством быть пора!
Москаль жажнеться перед нами”.

Чи то, як навіть у Росії,
Ї ж то вірного сина,
Наш славний, часом, дух пройняв,
То ми, від Бога українці,
Будемо кланятись, мов вівці?
Не вірю! Мовим своє “Я”!
Нам сил додасть наша земля.

І більш не вимовить Москвіні,
Що мій народ не мав гордині,
“Что он не ведає святині,
Что он не знає благостині,
Что он не любить нечєго,
Что кровь готов он літь, как воду,
Что презіраєт он свободу,
Что нет отчизни для него”.

А ми ще змалку цю “Полтаву”
Вивчали й сорому не мали,
І плюнуть в очі москалю
Ніхто не міг. Всі щось чекали
І бруд на себе виливали.

Коли ж всміхнулась доля раз,
Чи варто гаяти нам час?
Не краще ль нам оту “Полтаву”
Переписати на свій лад
І втрачену під нею славу
Вітчизні повернуть назад.

Пора, брати́! Покажем нині,
Що є у душах в нас святині!
Благославить нас мати й доля
Бо в нашій хаті — наша воля!

24 вересня 1990 р.

О, Боже! Як же ж я кохаю
Цей край рососо умиваний,
Під морочливий плач дощу,
Де надкраса наводить сум.

Як бачу дзеркальце-озерце
І в нім милується верба,
То в зачарованості серце,
Здається, битись забува...

А там, за ним, на край землі
Повилась річенька, мов стрічка,
При ній заснули мочарі
Й лунає пісня молодична –

М'яка, леліоча природу
Й захопленням налитий погляд,
Свіженький вітер й глибину,
Місток та шлях в далечину.

Вздovж шляху до́левого того
Про щось задумалась калина.
Мабуть про те, що надто довго
Не смакував я ягоди́ни

Із гілок-рученьт землястих
Її шляхетності та хисту.
А вітер лине над ланами
Із солов'їними співами.

Душа в красі цій тане наче
В краплинах та веселці вранці,
І Бога я в сльозах вмоляю:
Дай вічних літ мосму краю.

25 вересня 1990 р.

ДЕКЛАРАЦІЯ — 1990*

То — вихор мови про бажа́не,
Пера то опис про жада́не,
То — давніх прагнень гарний злив,
То — вираз мрій у дійсність слів.

Крапля роси там в кожній стрі́ці,
Що замінила бурхі́т рі́чки
В снагу́ пекельну гіркоти́,
Звідки ліну́ємось втекти.

То — як оа́за у ома́ні,
На мить щаслива у дурма́ні,
Хоті́нь заспокоє́нні жа́хи,
Пі́р'я не зловле́ної пта́хи.

30 вересня 1990 р.

* 16 липня 1990 р. Верховна Рада УРСР ухвалила Декларацію «Про державний суверенітет України».

НЕ ПЛАЧ, КАЛИНО

Не плач, калино,
Скільки в нас тих сльозок
Їх не розгублюй з суму чи нудьги.
Настане час, коли засне мій мозок,
Й душа богатиме у Господа дощів.

Дощі є сльози тих, що розлучились,
Ними б аж з неба обіймав тебе.
Бо як ще я розчешу коси милі,
Як обцілюю лічко чарівне.

Як ласкою своєю зможу вкрити
Тебе усю, із ніг до голови,
І зрозумію, що не вмів любити
Та цінувати спільні вечори.

Хай стрінуться у краплях наші очі,
Коли відчуті ласки не дано,
А нині бачити їх радісними хочу,
Від того, що в любові живемо.

9 жовтня 1990 р.

* * *

Мене споруда твого тіла ніжна
Не вабить більш у спокусів садок
Я не кохаю. Закінчилась пісня
І наш тваринний у ночі танок.

Вивчив у нім, здавалось неозорім,
Усі стежки, і всі плоди зірвав.
В твоїм раю я переплутав зорі,
Вони не ті, що спершу я вбачав,

І зрозумів, що надто вже солодді
У ягідках отих, що там шукав,
Що в цій красі, в твоїй рясній природі,
Я спершу зчарувався та заблукав.

15 жовтня 1990 р.

* * *

Берегиня м'оя невідома,
Одізвись відлунням пустоти
Хай у млі торкне твоя долоня
Змерзлі плечі й р'ученьки мої.

Подивись у мої карі очі
Невідомим поглядом своїм,
Словом бережливим і жіночим
Квітку тихих в'єсен відігрій.

Заведи розмову безгол'осу
Про тяжіння прагнень і волінь,
Наяву постань, як чиста р'бса,
Берегиня моїх бережінь.

24 жовтня 1990 р.

МАТЕРІ

Я багато знаю твого плачу,
Тихих зітхань в вечоровій млі.
Мамо, матінко, вчора Вас я бачив
У казково дивовижнім сні.

Як стужився хутко за очима,
Де самі лиш ніжність та любов,
За словами лагідними: “Сину,
Повечеряй перед мудрим сном”.

Дорогі твоєї мови звуки,
Від яких все дихає теплом,
Клопітливі, працьовиті руки,
Щира ласка лагідних долонь.

Мій вірний друг у променях натхнення
І рятівник в годину найтяжку,
Тебе я бачив гарну та веселу
В ряснім та пишнім веснянім садку.

Всміхалась ти у вишитій сорочці
І волошки збирала поміж трав.
Як мало мені зоряної ночі
І сну, в яким я матінку згадав.

А зрання знов дивлюсь в далекий шлях,
Заплутаний в поверненні до тебе,
Даруй мені за сльози на очах,
Що викликав колись я через себе.

25 жовтня 1990 р.

* * *

Веди мене, моя любу́ве,
В безодню зоряно́ї маи,
У прірву зніжено́ї «зо́ни»,
В тендітних пальців ланцоги.

Веди в но́чєвий вічний злочин
Через катівню дєнних дум,
Попри тверезість в сьйві сонця,
Де п'яну волю обійму.

Нехай бу́де вона заперта
У стінах чотирьох й сліпа,
Я бу́ду в «камері» відвертим,
Як божевільний на слова.

24 листопада 1990 р.

* * *

Лягали́ роси́ на долоні́
Сльозами́ зимними́ весни.
Ще вчора́ їх не було́ в полі,
Ще ввечір ласки́ в них були́.

Весня́на ніч під низьким небом
Твій сором вкрала у п'ятьмі.
Смеркалося... так було́ тепло,
Так гаряче було́ мені.

Втомилась ніч і свічка скісла...
Ми сплелись з квітками в траві,
Над сонцем прохолода звисла
Світанком раннім в тумані...

Твої́ сльози́ росами́ вкрили долоні́
І палаючі квітки сердець у весні –
Підкорився на спокусу теплої природі,
Стало зимно, як ранку, з тобою у сні.

6 грудня 1990 р.

СПОВІДНИЦЯ

Не пий вино вже за моє здоров'я,
Для тебе згинула я вчораки бу́ла
Як боком обійшла святе кохання
І Бог мене за зраду покарав.

Тебе не було — я не стримла плоті...
Тебе не було — плакала душа...
Споку́са зп'яніла зтужілі карі очі
І Гріх з моїм бажанням загравав.

А я тебе бажала обіймати,
А я чекала твоєго листа...
Ніч шепотіла ж: “Він не буде знати”,
А Змій казав, що іншу ти кохав.

Казав, що ніжиш ти її обличчя,
Що я тут в'яну, а вона цвіте,
Що день для тебе розквітає ніччю,
Що ти їй теж говориш про святе.

А груди, уласкана тоді в твоїх долонях,
Жадала взимку крихітки тепла́,
Тяглися губи п'яні мимоволі,
І уявляли лиш твої вуста.

Глузд ”Геть!” кричав ночевому диханню,
А тіло вщент тону́ло в тих руках,
І очі знали, плакали в стражданню,
Та ноги не корились вже думкам.

По ранку впіклів день, як на прозріння:
Душа закохана знена́виділа плоть.
Листа́ цього написано сумлінням
Тоді, як лезо розріза́ло тромб.

21 грудня 1990 р.

* * *

Я хочу вмерти так, щоб хтось це бачив.
Щоб хтось узрів як час ламає гай.
Щоб плакав дощ і хтось відчув, що втратив
Когось того, від чого скрізь печаль.
Щоб знав я в цю хвилину нескінченну,
Що сум на мить когось заповонить,
Що люди скажуть: України сина
Ховаємо ми в Україні плідь.
Щоб три верби зажурено стояли,
І три тополі тяглись до небес,
Щоб у ногах Дніпрові хвилі грали,
А над чолом щоб височився хрест.

5 січня 1991 р.

* * *

Не дивись на той шлях —
Він давно вже не твій.
Він тікає від тебе
нестримно...

Він проліг через нас,
Наслідив, як-но зміг,
Й залишив позаду
безупинно...

1 лютого 1991 р.

* * *

Пусти надію... Най летить.
Нащо́ тобі надія нині?
Зірваній квітці й у воді
Вже сподівання не потрібні.

Облиш і кинься на ножа,
Щоб не тремтіти перед смертю.
Вона не коштує й гроша,
Щоб ї' чекати в тихім тремті.

Піди достойно на той суд
Навіть якщо ти жив ганебно,
Але спочатку не забудь,
Що перш батьків не вправі вмерти.

Їх ти до судного кінця
В теплі своїм винен довести.
То — твоя місія свята,
То — твоє виправдання в пеклі.

1 лютого 1991 р.

* * *

Лягає, стелиться туман,
В смерканні землю обіймає.
О, загадковість цих кохань,
О, це природи чарування.

Аж терпне в жилах кров палка,
Як бачиш їхню насолоду,
Коли парує вся вона,
Його теплом укрити вроду.

Вона, як ти, в ніч дивну ту,
Сама спокуса і тендітність,
Йому красу дарує всю,
Всю свою лагідність і ніжність.

Вони не знають ще розлук
І зрад кохання їх не знало,
О, нащо ніч я бачу цю!
О, серце, нащо ти згадало!

6 березня 1991 р.

* * *

Слухай пташко мене моя,
Покидай той чужинний край,
І лети крізь ліси й моря,
В мій пекельно-солодкий рай.

Я у жертву тобі віддам
Ніч бентежну і стогін трав,
Подарую твоїм уста́м,
Насолоду палких зітхань.

Я в казкову цю ніч навчу
Тебе в'юном витись в траві,
У шаденім тремтіти танку
І витати в космічній млі.

Всі спокуси, що є в саду,
Подарую умить тобі.
Покидай тую чужину
І барвінком встелись мені.

9 березня 1991 р.

* * *

Не зітхай тихим вечором, м'ялая,
Не збирай мрій букет в вечорі
Одцвіла наша рута чарівная
Одшуміли бентежні сади.

Все було в тім саду, і дощі, і весна,
Були зими й було розцвітання,
Та пала́ла у нім тоді рута й жи́ла
Квітка нашого диво-кохання.

Віднайде́м ще одну між смерек у ліску́
Чи запалимо те, що зітліло?..
Я не знаю. А, може, й не треба вогню,
Бо і так вже багато згоріло.

12 березня 1991 р.

* * *

Я вже не зву тебе своєю,
Вже не цілую твоїх губ
І не розламую вже скелі,
Не маю сильних й ніжних рук.

Було́ все сном, як ма́нна ти́ха,
З'яви́лось щастя́ й пронесло́сь.
Нас лише вкри́ла його́ вті́ха,
З нами погра́лось і втекло.

29 березня 1991 р.

* * *

Ти, як дика й спокуслива кішка,
Млосно трешся, звиваєшся й млієш,
Устеляєшся знадливо й вабиш до ліжка,
Про кохання все стегнами пишеш.

Я так люблю́ твій шепі́т і сто́гін снажлі́вий,
Вир в безтямні́сть з полону́ рук ніжних,
Коли кличеш в нектаровий шлях солодлі́вий —
Час прийшов полювання для файно́ї кішки...

Ніч над вечором гору бере достроково,
Знов жіночий каблук пробиває мні серце
І пантерою кішка стає поступово,
І тваринна любов в дикі песто́ці рветься...

17 червня 1991 р.

ЖОРЖИНА

Ти знов шепочеш: "Я тво́я дружина".
Закохане, замріяне дівча́,
Ніким не то́ркана Жоржина
З запáшних бере́гів Збруча́.

Цілу́нками вмоляеш: "Забери!"
І ласками спо́кушуєш на грішне,
І лещиш й мо́лиш: "Покохай! Зірви!
До серця притули сильніше".

Ти вієш свіжістю і вабиш,
Я із споку́си чисто звар'ював.
Звідкі́ля ж ти загра́ви знаєш,
Хто чарам цим тебе навчав?

— Я не чарую, просто я кохаю,
Я не загра́ва, просто я цвіту́.
Не ваблю́ я, а тільки-но зітхаю
У соромливості за цією надкрасу.

— Візьми в дружини, буду ще тепліша!
— Не візьму я, бо свіжості не стане...
— Зірви собі, я буду ще ніжніша!
— Не зірву, бо краса зів'яне...

Не взяв, зберіг красу очам...
Покинув Збруч, щоб серце не страждало,
А як вернувсь, як час прийшов рокам, —
Жоржини юної давно уже не стало...

18 червня 1991 р.

ПРО СЛЪОЗИ

Чи бачив ти колись, як плачуть слъози?
Як із слъози́ викрапує слъоза?
Чом слъози замерзають на морозі
І чом не замерзають на очах?

Чи знаєш ти, як кат себе катує
Всерéдні, непізнаній самим,
І як сумління б'є його, мордує,
Коли в нім слъози плачуть мов живі?

20 червня 1991 р.

* * *

Поклич мене, коли кригою стісне т́ї серце,
Коли сум й однина́ запово́нять кімнату твою́,
Коли той, хто любив — одлюбив,
Коли сліз ти налила озерце,
Коли злив череда потошили веселість в журбу.

Я прийду́, коли тяжко тобі і зту́жло
Пригорну, як ніхто і ніколи не вмів.
Ти поклич мене думкою тихо, несміло,
Без плачу́ за минулим, без зайвливих слів...

Я по кличу тво́сму прине́су, мов вітер,
Рясну хмару вологу в пустелю твою́,
Щоб коханням о́азу в тобі відродити,
Щоб на мить ти згадала жіночість свою́.

А по тім я піду знов від тебе далеко
І залишу ту плоть поміж двох берегів.
До якого пристанеш, повіє-лелеко?
До обох — розірвешся, хоча й це — по тобі.

20 червня 1991 р.

* * *

Чия́ ти? О, ніч в мене тямку забрала!
У кри́лах своїх ти мене обласкала...
Я й, пташко, забув запитати в розпа́лі,
Як мати з тату́сем тебе змалку звали.

Заслу́хавсь слова я твої́ чарівні́ї,
Загравою звав, звав — кохана і мила.
А ти все своє: про кохання, про мрії...
І я полетів... В тебе ж — зніжились крила.

20 червня 1991 р.

БИЛИНА ПРО СТАТІ

Ми йдемо до річки,
А вона завжди від нас тікає.
А ми приходимо, здоганяємо її
І насолоджуємося в ній...
Їй боляче, бо по душі її ходимо,
Ступаючи в нюю, каламутимо
Намулом нашим земним
Її чисту душу,
А коли вона звикає,
Приймає нас, пробачає
І дарує ласку свою,
Ми, награвшись доволі,
Виходимо з неї,
Знов наступаючи ногами
На підвалини її теплі,
На дно душі чистої...
І вона знов тікає,
І не може втекти,
Бо надто милості в ній,
Бо душа в ній кінця-краю не має.
Їй залишається лише плакати.
Постійно плакати
Їй мокрою бути з цього.
А ми ж так любимо цюю мокроту.
Сльози її прісними стали довіку,
Бо солі вже не вистачило в очах
На наші насолоди...
А нам так хороше ловити те,
Що від нас тікає, ніжити того,
Кому ми небажані,
Покидати тих,
Хто дав насолодитися собою
І прагне кохати...

22 червня 1991 р.

**ПАМ'ЯТІ БОРЦІВ
ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ-РУСИ
ВІД МИНУЛИХ ДО НИНІШНІХ РОКІВ**

Поставте свічку там, де стоїте.
І не турбуйтеся, що нема могили.
У нашім Краї кожне деревце
На сльозах України ми зростили.

У нашім Краї кожне озерце
Із сліз скопичилось. І вилилися ріки
Із ран сторізаних, не згосних вірцем
Свободолюбства прадідів великих.

Кладіть же свічку там, де стоїте.
Земля ж бо наша скроплена кровюю,
Бо ті плоди расві, що їсте,
Зросли на трупах скошених героїв.

Вклоніться їм за те, що живете.
Усім — хто впав за Волю, за Ідею!
І свічку покладіть, де стоїте,
Щоб святість сяjala над нашою землею!

22 червня 1991 р.

* * *

Життя, мов блискавка, сяйну́ло
Тобі в початку юних літ,
Та й пролетіло, промайнуло,
І ти уже — зів'ялий цвіт...

І поза спину озирнувшись,
Гадаєш інколи в журбі:
Невже колись я був квітучим
Чи, може, то було у сні?

Так гірко жити миттю смерті.
Та деколи, з собов на сам,
Собі міркуєш: от нарешті
Я визнаю, як і що є “там”...

23 червня 1991 р.

MORITURI TE SALUTANT!

Ніхто нас не поставить на коліна!
Немає сили дух наш надломити!
Бо з діда-прадіда нас воленька ростила,
Бо ми-но вміємо Україну любити!

Нас не злякає ворогова сила,
Катівні й гетто — все ми стерпимо!
Якщо ми будем тілом на колінах,
То духом на ногах ми все одно!

Ми будем бити, палити й підривати
Усе й усіх, хто нам почне шкодити!
Ми в крові втопим наші грати,
Якщо не зможем їх звалити!

У боротьбі відважні будем й вперті,
За Націю нас кат змішає з гноєм,
Та певні ми, що честь — то вище смерті,
І кожен перший — буде в нас героєм!

24 червня 1991 р.

* * *

Ми з тобов відкохали вже все, відгуляли,
Відбентежили нічку останню свою,
Всі суніці в зорінні весни перебрали,
Перем'яли всі трави в гостиннім гаю.

Нам зозулі у нім в надвечір'я кували
В тихих сутінках тих все сумніш і сумніш.
Солов'ї у світаночку знов зустрічали,
Та не була в тім співі зоря вже ясніш.

Проминули ті дні, як омана чи казка,
Повертаються ноченьки ті лише в сні,
А згадай, як не вняли ми серця підказкам,
Як турбота й зхвильованість жили в душі.

Ми любили і хтіли кохатися вічність,
Свято вірили в щастя рожеве своє.
Ми молилися разом й не вірили в гіршість,
А тепер нас розлука на крилах несе.

6 липня 1991 р.

* * *

Колись за нашими діда́ми
Жінки ішли на Колиму́.
Чи здатна ти піти в страждання,
Коли повторюєш: Люблю́.

Чи пронесе́ш тепло́ сніга́ми
І не розпрóдаж у зиму́,
Чи не грішиш ти між словами,
Коли повторюєш: Люблю́.

12 липня 1991 р.

* * *

Я чу́ю тво́ю су́рму ча́рівну́,
Ти кли́чеш ти́хо, тро́хи со́ромлі́во,
Ти зве́ш магі́чно, ні́би ма́н'ячлі́во,
І я до тебе йду́, як в дивину́.

Ти кли́чеш го́лосом те́ндітним і прозо́рим
У мрі́йнім шелесті ле́гендових дібро́в,
Серед о́зер за́млі́лих неозорих
В свою́ шляхетно-го́рду́ю лю́бов.

Зтума́нів я, розм'я́чився, як во́гкість,
Обпелена́в те́плом тво́ю весну́,
Обня́в так ні́жно ра́нню не́доторкні́сть,
Що́б із краси́ не зко́лихну́ть її́ росу́.

На́с пелю́стка́ми вкри́ла тво́я вро́да,
Ліле́янням ліле́ю я всте́ляв,
І тільки сумно́ плакала́ приро́да,
Бо я у не́ї кві́тку відібра́в.

13 липня 1991 р.

* * *

Цілу́ю ніч, що ніжністю те́плітьс'я,
Що дівчиною пахне у квітка́х.
Ту ніч, що щойно ста́ла ви́тьс'я
По засинаючих стежка́х.

Кохаю ніч — нето́ркану́ю пти́цю,
Цнотливу й тиху́ю в замріяних ставка́х,
В якій блаженство юних хвиль со́читьс'я
І розкіш свіжості мерехкотить в очах.

Захоплююся ніччю, яка ллетьс'я
У сумі ві́чним й міся́чних ка́зках,
Що станом гордим підви́шенно́ гнетьс'я
У ви́тонченні, в сяючих зі́рках.

Чаруюсь но́чею, яка не підда́стьс'я
Ранкові́й прохолоді, що в зоря́х,
Яка палкі́й любові́ ві́да́стьс'я
І в перших солоди́тьс'я о́ргіях.

15 липня 1991 р.

ДО АКАЦІЇ

Говориш ти, що почуттів не знаєш,
Акацією ніби розцвіла,
Що у любов не віриш й не кохаєш,
Що амазонкою вдоволено зросла.

Чому ж ти тепла, коли ти сніжинка,
Й чеканням тайним сповнені уста?
Лише в коханні розквітає жінка,
Бо таємна любов — це ти сама.

16 липня 1991 р.

* * *

Покажи мені Шлях,
Що приведе туди, де Ікони.
Подаруй мені цвях,
Який було б куди забивати.
Дай мені щось Людське,
Хоч у краплі Біблейські закони,
Щоб хоча б щось Святе
Я зумів в наших стінах вбачати.

18 липня 1991 р.

* * *

Ходімо папороть легендову шукати,
Вона цвіте лиш раз посеред ночі.
Пішли зі мною в ніч цю поблукати
Стежками, що будуть пророчі.

Ходім в цю ніч на пошуки цвітіння,
Яке кохання освятить у вічність.
Ми в двох знайдемо мрійні ті видіння,
Пізнаємо вогню його магичність.

Давай-но кинемося в казку ту любовну,
Нас так буденна зв'ялює жстокість.
На мить забудемося в лісі тому сповну
І знайдем в папороті ніжності пророчість.

18 липня 1991 р.

* * *

Лазурові неосяжні очі!
Та сумірність у пирині вій!
Ці дві маленькі світлі ночі
Синіх наших сподівань і мрій.

Ці озера пристрасті й любові,
Ці дунаї криштальних чуттів,
Ці бентежні стрічі вечорові,
Бурхит юності та божевілля слів.

Ці очі — водограї ночі,
Ці дівочі виказки волінь,
Ці стуманені, сколихані у плоті
Свічечки оргійних сновидінь.

Ця глибінь жіночого кохання,
Піднебесна дзеркало-криниця,
Це ставків чарівне сумування
І блакитна зваба-веселиця.

Дві волошки, квітки в моїм полі,
Дві краплини ніжності морів,
Ці очі, лагідні, мов долі,
Моїх карих диво-почуттів.

18 липня 1991 р.

* * *

Давай збожеволімо разом
На мить, на годину, на рік,
На вічність століть розіллємося зразу,
Немов журавлиний крик.

Давай полетим в вишину́, де свободу
Обіймем нагу́ю в дурмані́ кохань.
Чи хтось ще пізнав без сльози насолоду?
Не взнали і ми... Чи не годі страждань?!

Там ро́сами вмню́ть тебе тихі зорі,
Там спо́коєм нас зачарує краса.
Там будемо в чистому ніжному морі,
Там в вічних садочках не в'яне весна.

Давай утічемо наскільки-но зможем,
Забудемо в парі, що є таке — жити.
А потім нас світ дожене́, де всі схожі,
Де знов будемо биті ми й будемо бити.

25 липня 1991 р.

* * *

Я не знав, як мені підступитись
До твоєї, мов манни, краси,
Щоби якось в ній не оступитись,
Не вшкодити невинності тій.

Я не знав, як тебе цілувати,
Як не знає малятко-дитя,
Як же-ж краще калиноньку рвати
Чи по ягідкам, чи по жменям.

Я не знав, як тебе смакувати,
Щоби потім ти знов розквіла,
Щоб не втратила запаху м'яти,
Щоби свіжість, як ранок була.

Я не встиг ще тобою напиться,
Заспокоїти тремту твого.
Я не встиг ще до краю зтепліти
Но пробивішеє ніч джерело.

Я устиг лиш тебе розкопати
В мертвій сірості скель кам'яних,
Як зима нас зуміла дігнати –
Нам б дожить до відліг весняних.

25 липня 1991 р.

ПЕРША НІЧ

Вона й не знала, що страждати
Так буде хтітися їй,
Що п'я му́ка му́ки ждати
Така солодка у вогні.

Вона й не знала, що у кр'ові,
Крім болю закипає й те,
Що вирве з плоти її стогін
І пеклом со́лоду зросте.

27 липня 1991 р.

* * *

Було кохання і плескалось
Казковим озерцем, ставком,
В нім серце зніжено купалось,
У нім раділо і жило.
В долонях теплих зберігалось,
Лілеєю весни цвіло,
Й незмітно якомсь розплескалось
Та поміж пальців протекло.

27 липня 1991 р.

* * *

Любов, як квітку, треба підливати
Водою з ніжності, а не водою злив.
Любов, як квітку, тре оберігати
Від по́диху холодного вітрів.

Кохання не цвіте, а розквітає
Лише в садочку того, хто теплом
Його своїм уважним устеляє,
Хто в нім живе, і кім жие воно.

28 липня 1991 р.

* * *

Якщо її зненавидів,
Повір, ти все ж таки кохав.
Любове, скільки ж “інвалідів”
Ти наплодила! Скільки страв
Отруйних ти серцям зварила!
І скільки знищила у них
Святої ніжності і віри
У торжество твоєї ліри.
О, скільки погубила тих,
Хто сліпо йшов стежками твоїми,
Хто теорем ще взнать не встиг,
Хто вірив лише в аксіоми.

28 липня 1991 р.

КОМУНІСТАМ

Ви вміли сла́вити себе й когось ганьби́ти
І вірно вказувать облудливі шляхи...
Ви, як ніхто, навчились в спину бити
Коли самотні. А коли в юрбі —

Ви професійно били вже одно́го
Всією кодко́ю і стали в ви́шині
Великого кладовища, в якого
Позрубували навіть і хрести.

Ви трупи жертв у землю не ховали —
Закидували ними ще живих.
Ви з них собі сади́би кла́ли
І вимагали “слова” від німих.

Ви прапор свій заля́пали кро́вою
І цим пи́шалися і си́тились слізьми́,
Котрі ли́лися гірко́ю рікою
І нас топили... Ви ж — на ви́шині.

Та от, невдача, — перегні́ли ко́сті.
Вам навіть трупи не прости́ли зрад
І поховали всі ваші форпос́ти...
Хто ж вас тепер вже піднесе́ назад?

Хто вам повіри́ть, розжи́рілі пу́зи?
Хто вам до́віри дасть вже у житті?
Хто втрима́ється нині від споку́си
Не пла́нуть в вас й не дати по хребті?

Й коли у гно́ї, що ваш зрив хробак,
Вас лю́д судитиме й каратиме відкрито,
Не ха́ркайте кро́вою! Тут і так
У смітті все, усе кро́вою вмито...

1 серпня 1991 р.

* * *

Заховай нашу тайну у груди, у серце,
у душу...
Заховай у розсипані перли
кохань.
Заховай і? туди, де як вернуся,
я знайти мушу,
Заховай, щоб ніхто вже не мав
сподівань...

Нашу тайну, що зорею ніч
осяїла,
Ти в народжену жінку від всіх
заховай,
Щоб вона потайки в тобі буйно
рясніла
І розквітла, як мовлю в листі:
Зустрічай!

9 серпня 1991 р.

* * *

Розмови наші тихі вечор'ові
І погляди в зорінне небо те...
Тоді нам б'ули ночі кольорові
І бачили, як рута нам цвіте.

Та відко мріями занадто ми уп'їлись
Й садочки руги — уяви рясні,
І в спільній зірці, вийшло, помилились,
А кольорові ночі були в сні.

9 серпня 1991 р.

* * *

В свічка́х бузко́вих цю літне́ву ніч
Зігрій тепло́м розко́ханим, тенді́тним,
Навчи мене, коли ми віч-на-віч,
Пала́ти знов і знов чуттям горіти.

Укрий серпа́нком нас, як втомлених птахи́в,
Що свій збенте́жений політ у рай зкінчили.
Верни мене у диво почуттів,
У ніжну вто́му, сповнену́ю сили.

Заваб, влілей і націлуй мені
Знов те, що інша в глибині згубила,
Щоб я згадав про ласки чарівні,
Щоб донжуанство з серця відступило.

І ось серпа́нок... Ти гориш, я тлію,
Так і не змігши упірну́ть в святе́,
Мабу́ть тому, що більше вже не вірю
У те, що бу́зок в літню ніч цвіте.

9 серпня 1991 р.

* * *

Моя́ черешенька чорнява,
Ти вже в дорозі в чужині.
Ти так нехтяче покидала
Наш край чарівний і весну,

Яка недовго серед літа
Цвіла́ між нами буйним цвітом,
Що з нас джерéлами лилася
І нами sóлодко пи́лася...

Чи б́удуть ще в нас вечорі́,
Зсорóмлени в цілунках ніжних,
Чи подарує доля ніч
Нам, як тоді́, об́іймів пишних.

Все об́ірва́лось, яко́ грім
По яснім не́бі прокотився.
Ми не допи́ли дивних вин,
Наш келих сповнений розбився.

Вино оргі́йне розлило́сь
Як ту́ги у душі́ сердешні́,
Нам долю́бити не́ довелось...
Чи вку́шу ще твою́ черешню?

17 серпня 1991 р.

* * *

Ми лежимо́ давно уже чужі,
Більш не закохані у мрії лазурові.
Здаємся спільними ми ще зорінній млі –
Могильники колишньої любові.

Я ніч в дарунок твою не візьму,
Ти ж в згадках сліз цілуєш мої руки
І кличеш знадливо в солодку своєю млу,
А я себе звільнив з цієї муки.

19 серпня 1991 р.

ОКСАМИТОВИЙ НЕБОСХИЛ

Небосхил нині м'який і ніжний,
Заколисаний літнім теплом...
У молитві своїй піднебесній –
Призадуманий, мрійовий сон...

Небосхил нині ширший за небо,
Не вогне́вий, не хмурий — оргі́йний.
В ньому день погаса, та іще не но́чево,
У нім стелиться подих сумі́рний.

Небосхил нині — цар наречених,
Поцілунків і тихих розмов,
У освяті зорінь незчисленних,
Небосхил — оксамитна любов.

21 серпня 1991 р.

* * *

Ленін, Сталін, Горбачов —
Різний блиск одних підков,
Різний скрегіт ярма мого,
Миколаєвого того,
Що колись на рід весь мій
Начепив цар Олексій.

Зради, сварки, заколоти,
Мерлі, злохлі, патріоти —
Шлях московський крізь віки —
Українські Соловки
Стогнуть, плачуть у Сибіру,
Кров'ю сприскуючи віру.

Духу Храм — у тіла хлам!
Із сміття — в нове життя!
Ми з сусідами блукаєм,
В них чомусь себе шукаєм.
Пишем, плачем, пам'ятаєм,
Жебраєм і забуваєм,
Що є інший в душах Борг,
Що в особах наших — Бог...

25 серпня 1991 р.

КАЛИНИ

Ви, вартовá чуттів моїх блакитних
І берегиня моїх мрійних снів,
Чи ви, володарка волінь моїх завітних,
Ще не зів'яли у чекáнні цім.

Мій янгол піднеб́есний і високий,
Слуга моя глибинна надземна́,
Я Вами жив, у Вас втіляв свій спокій,
Вами натура рва́лась бунтівна́.

Ви мої мрії чисті незрадливі,
Не згáнблені навкóлишнім сміттям,
Сумірні, тихі, довірливі,
Що панувáли над моїм життям.

Я знаю, Ви, зажу́рені, мов хмари,
Мене чекали довгі ці роки.
Звідкі́ль-ж Ви віри й сили брали,
Коли скрізь зрада сіяла росткі́.

Про сво́є тяжке і дивне́с блукáння,
Про душу, що чо́боть не прийняла́
Я розповім Вам, прийду рано-зрання
І ся вклоню́ пред Панною чо́ла́.

Кохали Ви кві́тковою любов'ю,
В Вас журавлі́на вірність не всихá.
Моя Калино, в до́лі я замóвляю
Вам чистих рос на довгі́ літа́.

26 серпня 1991 р.

ОСТАННІЙ ВАЛЬС

Графине, будьмо, не журіться скрутно,
Я пам'ятатиму чарівну-леле Вас.
Наших молитв Всевишньому не чутно,
Станцюймо ж, люба, цей останній вальс.

А Ваші очі блискають ставками
(В кружлянні прощавальному танок),
Вони — як роси, всипані степками,
В глибинній сині ранніх волошок.

Не плачте, мила, краще мимоволі
Танцюйте весело, як на балу, на біс,
І усміхайтесь в кожному півколі —
Не коштує гра долі Ваших сліз.

27 серпня 1991 р.

* * *

Мені надихав ніжний шепіт ночі
Твоє ім'я і кучері дівочі.

Мені зірки, пронизливо пророчі,
Намалювали в небі твої очі.

Мені в діброві голос чийсь цвіркоче
Твоє бажання знадливо жіноче.

Мені у грудях серденько стукоче
Про почуття нестримне парубоче.

Про те, що в тиші лістява шепоче
Іди стрічай її у дверях своїх, хлопче.

27 серпня 1991 р.

БРУКІВНА КВІТКА

Тебе у сутінь обрїй дав мені,
Бруківна квітка, що цвіте ночами.
О, як уміли пелюстки твої
Холодно грїти перші мої рани.

Від тебе віяло французькими духами,
Багряних губ метелик крильми в'є і мліє
В тюльпані п'яному з байдужими очами.
Ти — найтверезіша любов моя, повіє.

31 серпня 1991 р.

* * *

Ми так далекі нині, а ще вчора
Нас нічка пестила і задивлялась в очі
Твої і мої — карі і пророчі,
Що про любов шептіли... І Аврора
З небес спускалася у наші груди й руки,

В траві встелялася і дарувала м'юки...
Солодкі м'юки й клетотіння плоті,
Коли уся ти в п'янім заколотті,
В мені стогнала, дихала, вмоляла,
Обличчя ніжила і ласками вкривала.

Нам янголи свічки тримали в вісі,
Щоб бачили в шаленстві ми красу.
Нам зорі падали на щастя в заколиссі,
Як з романтичного мальованого сну.

А я терзав як сукню твоє тіло,
Цілунок обіймав тремтячу наготу.
І все, здавалось, ніби-то замліло
В ніч загадкову — грішну і святу.

Калина наша одинока в полі
І досі тужить по твоїх очах.
А я?.. Що я... Я дорікаю долі,
Що все розвіяла, крім спраги на устах.

31 серпня 1991 р.

ПЕРЕПІЛКА

У жит'ях золотих, в ясних з'орях,
Де колос периною ляг,
Перепілкою в моїх долонях
Ти билась, як серце в грудях.

Все німіло, не дихало поле,
Твій-но подих, чи стогін, чи голос
В піднеб'іссі расвім тоне...
І крилечка останній колос

Устеляють і зламують мляво
І мене укривають тепляво...
Серце б'ється у стомі й вирує:
Перепілка солодко цілує...

3 вересня 1991 р.

МОЛИТВА

Царю небесний! Царю мій лєсний!
Дай мені міці з смерті воскресити,
Сили дай високо хрест свій пронести.
Дай мені духу палко кохати,
Дай мені щастя вік не вмирати!

А як умру все ж я тілом, то, Боже,
Дай мені світла в останній дорозі!
Дай моїй душеньці змогу витати,
Милих і любих своїх цілувати!
Дай мені очі, щоб міг я з вишини
Бачити ніжну красу Батьківщини.

30 жовтня 1991 р.

ВИШНЕВА НІЧ

Ніч гаряча під вишнями
Танула в миті,
В падоцвіті весніла,
Стелилась в туман.
Ти у теплому злітті
Від зорей тих мліла
В ласках дивних трави
Вигинаючи стан...
І сипав цвіт
Доц з цілунків рясніх,
Нарікши вишні ніч твоєю,
Щоб кожним пелюстком він встиг
Торкнутися й назвать своєю
Чарівну квітку мрійних снів,
Ним не очікувану навіть.
Здавалось, з ними безліч слів
Кохально-ніжних вилунають.
Здавалося, уся весна
Тоді вишнево шепотіла
Оті чаруючі слова,
Які ти любому дарила.

8 грудня 1991 р.

* * *

А осінь, як підступна діва,
Заманює яскравою красою.
Як краля пишна, повна чар і дива,
Мене спокушує сумірністю золотою.

Вона так вабить свіжою журбою
І падолистом ніжним і ласкавим.
У ній, здається, я найду спокою,
Що вкрив її туманом величавим.

8 лютого 1992 р.

* * *

Той плач, як журавліний тихий сум,
Як лебединий крик відчайний,
Як поцілунок смертний куль
І як затишок погребальний.

Очмі не плачте, серцем плачте!
Так, як-но їх серця могли
І маки багрянні поклядьте
До їх зажурених могил.

Не плачте слізьми, не ридайте!
Бо їм нестерпний той ваш жаль,
А матерям поклін віддайте,
Що в серці носять біль й печаль.

Синів їх доля розстріляла,
Їм Янгол зрадив в чужині,
Їх мати недообіймала
Коли були вони живі...

Матусі воїнів святі...
Вони найлюбіше загубили.
Тож вклонимося їм усім
Так, як сини би ся вклонили.

9 лютого 1992 р.

* * *

О, перші квіти весняні!
Вони всім любі і бажані,
Хоча й сумірні, й не такі
Як їхні сестронецьки розфайні.

Чому чеканні так вони
Природі й людям з під снігів?
Тому, можливо, що в красі
Своїй непишній наче з снів,

Вони нагадують кохання...
Таке ж хитке й так дороге
Для серця кожного, як знання,
Що у житті зима пройде

Як тута по теплу в морози,
Як день, що з теміні зросте,
Як мрія, що у цій дорозі
Пролісок щастя розцвіте.

12 червня 1992 р.

Що міг я знати про кохання
В свої туманні юні дні,
Чим відзначалося бажання
Його зіймати в тій душі?

Ким млів тоді, я мрію й досі.
Вона крізь роки в одніні...
А я? А я вже інший зовсім,
Пізнавши розваги пусті.

Відчувши лід тепла чужого
Лише опісля довгих зим,
Осліпши в пошуках святого,
Як часто плаував я із ним

Те, що навiane думками,
Джерельне, чисте, чарівне
І ту, котру лілеяв снами,
В котрій-но існував лише.

А доля судна прощавала
За шлях до зірки навмання
Мою Любов, моє Кохання,
Мос шукання як могла.

І ось пригадую себе...
Тоді, як розпочала вчити
Хлопчиську доля за оте
Блукання у жіночій житті.

Я все шукав в тім заколотті
Розпоміж губ душі ставок,
А відчував лиш розгул плоти
І серця зтиснутий ковток.

Ковток чергової отрути
І відчаю нестримний біль,
Бо не шукав солоддя м'юки,
А саме це в жінках знайшов.

А що тепер, коли вже знаю
Про все, як написав вгорі?
Я Мрію ту ще більш кохаю,
А як знайти її не знаю.

12 червня 1992 р.

* * *

Моя мила далека любов чарівна,
Я так стужив у серці по тобі,
За твоєю красою, що ясна зоря,
За очами, де глібше, ніж в морі.

Я кохаю і ніжу у мріях тебе,
Твоє ім'я по нобчах шепочу.
Я все здатен віддати,
Хай доля забере усе:
Що я маю і що мати хочу.

Хай умру я, хай янгол піднесе мене,
Чи у пеклі горітиму вічно,
Я бажаю, я мрію, я прагну тебе,
Хоч на ніч, хоч на мить — блискавично.

21 червня 1992 р.

ЗГАДУЙ МЕНЕ

Згаду́й мене,
Так, як згаду́ють пта́хи
Ве́сни улюбле́ні десь в чужині́,
Дошч коли плаче, вмиваю́чи дахи,
І коли сонце розма́ює дні.

Згаду́й мене, коли сум пеленає
Очі прекрасні, так милі мені,
І коли ніч колискову співає,
Згаду́й у ко́жнім соло́дкому сні.

Інший коли обіймає, ти згаду́й
Руки і губи вишневі мої.
І коли доля, бува́, ображає,
Згаду́й цілунки гарячі мої.

Згаду́й мене, коли будуть стояти
В тво́йй кімна́ті кві́тки чарівні́,
І як розні́жено вмів я кохати
Й те, як лю́бов дарувала мені.

22 червня 1992 р.

* * *

Вжель знов я в прістрастнім полоні?
Невже у згубі серце знов?
І за тверезість в п'янім лоні
Мені є карою любов.

Невже знов жертви, втрати, сліпість
У божевіллі почуттів?
Я так давно жіночу ніжність
Не відчував і не хотів.

20 вересня 1992 р.

* * *

Я дарую тобі ніч осіннюю цю.
В її диханні зимнім я твій стан обігрію.
Ти в цю ніч, моя квітко, згадаєш весну,
Розцвієш так чарівно, що й осінь зтепліє.

В цім теплі́ буду я сонцем м'яко палким,
Оголяючи тіло твоє жаром ласки,
Не обп'ялю ніяк я твої пелюстки,
Устелю їх лише в насолоду, як в казку.

Тихим вітром розніжним колихатиму я
Поцілунками стебло і листячко твоє.
І смакливо безмежна злива оргій твоєї
Обійме́ у безсиллі тіло в пристрасті моє.

А осінь зомліє дивлячись на нас,
Розтеплиться весною пані золота,
І в своїм житті станеш ти в перший раз
Княгинею ласки, любові й тепла.

13 жовтня 1992 р.

НОЧЕВІЙ ЗІРЦІ

Ти самотня сьогодні. Як і я — ти одна...
Серед тисяч зірок тобі тужно із всіми.
Як і я, ти зігріта в безодні була
Найяркими, та смок не розвіявся ними.

Ти була, як і я, найніжніша за всіх,
Чула ніжності слів і безтямність дихання,
А на ранок зчезала й тяжілась від них,
Ніжно пестячи своє самотнє кохання.

Як і я, шепотіла, напевно, слова
Про любов занебесну, а думала інше,
І так само, як я, ти вважала бува,
Що у ніч до нас йде із птьмою все грішне.

Моя зірка самотня розп'оміж тепла,
Може з місяцем взнасп ти доленьку ліпшу?
Прилітай-но до мене, хай іще ніч одна
Розірвє ніжним стогіном зоряну тишу.

14 грудня 1992 р.

* * *

Я пишу́ тобі листá
Ніччю зімною і злою,
Місто спить, і лише я
Сумно тужу за тобою.

За тобою, як весною,
Одиноко лебідь жде
Свою милу, і з журбою
В хвилі крилечка кладе.

Як тепло́ чекають квіти,
Як зорю чекає день –
Так, кохана, цієї миті
Я пригадую тебе.

Проминають в ту́зі дні,
Ночі образ твій малюють,
Губи ж ім'я шепчуть в сні
І твої уста цілують...

22 січня 1993 р.

* * *

Я сповідаюся тобі,
Своїй омріяній богині,
Що я пройшов крізь гріх і біль,
Який мене тяжіє й нині.

Я сповідаюся тобі,
Як тій, що серце відіграла
Від зимних подихів вітрів
І душу від чернот відмила.

У тім, що завжди у святе
Я вірив навіть в грішні дні,
Що п'ялко покохав тебе,
Я сповідаюся тобі.

22 січня 1993 р.

* * *

Ти питала мене про кохання,
Я ж не знав, що сказати тобі,
Моя вишенька юна і рання,
Ну навіщо вмоляла тоді...

Твої очі тужіли за словом
Тим єдиним й таким чарівним,
Без якого життя лишé стóгон,
Без якого твій світ був б пустим.

Пам'ятаєш, як ти шепотіла:
“Любий мій, говори, я вмоляю”.
Ти почути одне лиш хотіла,
І я тихо промовив: ”Кохано”.

Я не смів обманути ті мрії,
Тому й інше сказати не зміг.
Ти даруй, що ламаю надії —
Надто тяжкий для мене цей гріх.

7 березня 1993 р.

* * *

Не плач, не журися у зімній темряві,
Що скоїла те, що не сміла робити,
Що но розцвіла, а тебе вже зірвали,
Слізьми ці шипи вже ніяк не зм'ягчити.

Не думай, що ночі теплять лиш в омáні,
Що зірваній квітці уже не ожити,
Що твої троянди усі вже зів'яли,
Що то були перші й останні квіти.

Усі ранні вєсни теплóm не відверті,
Усі ранні квітки зрізає мороз,
Але ж і закони природи уперті
Й тебе ще зцілить літній ніжності дощ.

І ти розцвітєш в новім цвіті розфáйнім,
Троянди твої знов манитимуть всіх,
Ти лиш не вбивай себе рózпачем рáннім
І прийде твій Ранок розмáїв рясних.

7 березня 1993 р.

* * *

Я хтів би стати твоїм сном,
Щоб в ніч розквітчану весною
Тебе обняти всім еством,
Твою впітись наготою.

Я сном би бути захотів,
Щоб колихати тебе в зорях.
Я б із краси твоєї млів
В дівочих перлових покоях.

Я сном би стати твоїм хтів,
Щоб володїть тобою всею,
Я би поніс тебе у вир,
У райські солоді з енею.

30 березня 1993 р.

* * *

Я люб'ю тебе всю, від сльози до усмішки,
Від сумірних спокусливих тихих зітхань
До хижацьких очей надвечірнього блиску
І безтямних ночевих палких обіймань.

Щодень — захоплююсь від краю і до краю,
Від тіла до душі, від дум до слів: «ти мій».
Кохаю всю тебе, від поцілункового раю
До нерухомості у сновидінні вій.

2 квітня 1993 р.

* * *

Гряде кінець. Який? Не знаю...
Але коли я світ зоста́влю,
Ніщо не зміниться для вас.
Мінятиметься лише час.

“Сьогодні”, “завтра” промине,
І не згадають вже мене.
Як не було... Не втя́млю я:
Невже в нас доля — забуття?

Сліди, що залишили ми,
Затруться іншими людьми.
Бо, як життя останній день,
Коротка пам'ять у людей.

Але коли мене не буде
Чи ж моя пам'ять не забуде
Усіх й усе, що дороге
Моєму серцю і святе?

Ось що мене тепер турбус:
Чи задзеркала́ все ж існує?
Чи знатиму, що я — це я?
Бо так не хочу небуття!

18 березня 1995 р.

* * *

Я забуваюся з тобою
Про всі турботи і жалі.
Ти виліковуєш від болю
І світиш зіркою у млі.

Що ти знайшлася у юрбі,
У душу увійшовши мою,
Я щиро дякую тобі,
Ти прикрашаєш цвітом долю.

20 березня 1995 р.

* * *

Все минає. Так кажуть не раз.
Тільки час залишається вічно,
Відквітає щораз верболаз,
Отже, все на землі — блискавично.

Час ламає уяву про все,
Він миттєвий й тривкий одночасно,
Він, здається, життя нам несе
І його ж забира так невчасно.

Час зігрé колись згодом і нас,
А ми віримо в його двобічність,
Що “той” світ — це є наче екстаз,
Що у ньому і є наша вічність.

8 жовтня 1995 р.

ТВІЙ ПОГЛЯД

Ти мене заворожила
Поглядом сумірним своїм.
Він, неначе Божа сила,
Владарює серцем моїм.

Він ясніший аніж зорі
І тасмніший від но́чі.
Я втопаю в нім, як в морі,
В ніжне море — твої очі.

Погляд твій — глибинь спокóю,
Зва́ба, спóкуса, бажання
Й оберіг, що душу мо́ю
Прирікає на кохання.

10 жовтня 1995 р.

НЕНАДІСЛАНЕ ВІТАННЯ

Я, напевно, не смів би писати
Ці слова щирі в кращій твій день,
Та не можу, пробач, не вітати
Із народженням в світі тебе.

Не сердісь, що назву тебе "мила",
Що зізнаюсь, як п'ялко кохав...
Хочу я, щоб була ти щаслива,
Щоб Апокаліпсис тебе не залишав.

А за серця дівочого мрії,
Що не збулись, мені вибачай,
Не гасі в нім святої надії
І мене вже, мабуть, не кохай.

Лиш прийми іще мій поцілунок,
Як подяку за той диво рай,
Що колись бив між нами як струмок.
Я вітаю тебе. Прощавай.

23 жовтня 1995 р.

* * *

Твоє життя уже не повернеться...
Тебе немає... Спиш на небесах.
Можливо, там колись наснитися,
Як ти ходив в садочку по стежках,
Й про те сміт'я, в якому мав би ритися,
Якби ще існував, коли б не був у снах,
Ти вже забув?.. А що мені приснитися?
Може, жаж? Чи власний похорон
Та усмішки в очах живих іще?..
Розкопана гробниця на цвинтарі забутих,
Де лиш в'ється, огидним смерідом
Підтримуваний страх?
Прокльони і образи на вустах?
І те, що бачу я, як моє серце б'ється
В чужих, брудних, скривавлених руках.
А, може, "там" одне і теж всім сниться
І малюнку немає геть у тих міфічних снах?
Та й їх нема. Є лише гній — наш прах.

16 грудня 1995 р.

ЯЗИЧНИКОВІ

Сварог хай долю твою злішпить,
Перун дасть блискавку у дух.
Дажбог нехай вогонь запалить
У серці твою в час недуг.
Щоби ти Хорсу шлях не перейшов,
А з ним по цій дорозі йшов,
І Велес щоб твій скарб звелічив,
Але й щоб ти до нього лічив.
Від всіх недуг батьків твоїх
Убереже хай Дана чиста,
А Лада вартить хай сім'ю,
Щоб згода в ній була барвиста.
У думках щоб тобі поміг
До мудрості знайти підхід
Старий як весьвіт Світовид.
Шануй Богів величних наших,
Їх віковичний пантеон,
І світ для тебе буде кращим,
Вода — свята і свят-вогонь!

4 січня 1996 р.

* * *

Не пі́шу до вас, хоч сумую,
Не клічу, хоча й весь в журбі,
Не лелію вже Вас, не цілую,
Хоча й все іще бачу у сні.

Хоча ні́жу в думка́х Вас й бажаю,
Та в минуле уже не верну́сь,
І, кохаючи Вас, — пам'ятаю
Й щоб забути навіки молю́сь.

6 березня 1996 р.

* * *

Якби́ ти знала, мила мо́я,
Як я сумую за тобою,
Ніщо мене не веселить,
Ні пісня, ні небес блакить,
І ні вино хмельних ночей,
І ні ранковий сміх дітей.

Я просто ту́жу в самоті,
Як квіти зм'я́ті по житті,
Так скучив я за тим тепло́м,
Яким ти гріла мою́ кров,
За поглядом сумі́рно-дивним,
За рухом вій твоїх чарі́вним.

Нас примха до́лі розлучила,
А Бог забув да́ть лю́дям крила.
Я полеті́в би, наче птах,
Лише́ щоб на твої́х устах
«Люблю́» магі́чне прочита́ти
І знов збентеже́но кохати.

7 березня 1996 р.

* * *

Я кохаю, кохаю, кохаю тебе!
Можу тисячу раз повторити,
Що без тебе життя моє було пусте,
Бо не в силі тебе не любити.

Я кохаю тебе нізащо і за все,
За ім'я і за очі блакитні,
За рожеві уста, за обличчя святе
І за руки ласкаві й тендітні.

Славлю Бога, що тво́я душа чарівна
Зігриває теплом ніжним серце моє,
Що ти створена Ним мов первісна весна,
Що кохаю тебе, що ти є.

7 березня 1996 р.

* * *

Я — останній романтик віджилих часів
І новітній народженник всіх майбуттів.
Я з минулим давно увійшов в небуття
І живітиму вічно і знов — як життя.

Я тривалий, мов час, що вже був і що є,
Що ще буде тривати, як сон мертвяка.
Бо останній романтик не просто жиє,
Він — в майбутнє з минулого прірви ріка.

12 жовтня 1996 р.

* * *

Кохаю до нестями, мов стою
У прірви божевілля на краю,
Немов нектар чарівний-диво п'ю
Із квітів, що зросли в раю,
І, ним збентежений, творю
Я світла для людей Зорю,
В якій не лаю, не корю,
В якій немає зла й жалю,
В якій добро боготворю
Й тепло їм своє відаю.
І ніжність дивную свою
Я в тім дарунку оселяю.
Я навіть в пеклі розпалаю,
Вогонь пощади, не болю.
Щоб в неземнім й земнім краю
Плакали всі коханість цю.
Її загальному Життю
Я з щирим серцем відаю
І Бога вічного молю,
У душу кожного мою
Веліяти краси Зорю,
Щоб світ схвильований своєю
Відчув потребу у маю
І сенсом щоб зробив “люблю”
Свого буття, а не “уб'ю”.

11 листопада 1996 р.

* * *

Коли ти спиш, ти схожа на дитя,
Як світ початку існування,
Крихка й незнана, мов життя,
Як чистая росинка зрання.

Цнотлива бездоганність, де нема
Недоліку в гармонії природи,
Де ліній досконала гра
Первісністю чарує вроди.

Беззахисна, як ніжність. Дивина
Утаємничена у кожній твоїй рисі,
Зорі магічність неземна,
Здається квітне в заколиссі.

Коли ти безтурботно спиш,
Злеяна земним теплом,
Милуюсь я і мрію лиш
Твоїм коханим стати сном...

5 грудня 1996 р.

* * *

Не відлітай від мене, мріє.
Прощу тебе, не відлітай.
Коли зимове сонце тліє
І сумно-темний небокрай,
Що серце літом обігріє?
Без тебе враз настане край
Надії й віри. Мріє, мріє...
Без тебе мрякнуть пекло й рай,
В душі кохання зубожіє.
Залишся, мріє, не зникай,
Бо у житті глибінь пустіє,
У мене крил не відбирай.
Без них мені весь світ сіріє,
Залишся, мріє, постривай.

12 грудня 1996 р.

* * *

Голуб неспинно ворко́че-воркує,
Ту́жить по милі́й свої́й —
То він так ме́тушно па́лко сумує
Від плину в самотності хвиль.

Лебідь у небі кричить-галасує
По втраченій пташці своїй.
То в ньому відчай бентежний вирує,
Криком зривається біль.

Кличе журавку лелека й парус.
Курлі́че коханій свої́й,
Та журавля свого лю́бка не чує,
Її в нього вкрав буревій.

Голуб неспинно ворко́че-воркує.
Звідки ж ми знаєм про що?
Лебідь кричить, а кохана не чує.
Звідки ж узяв я по що?

Плаче лелека, курлі́че, нудьгує.
Втратив журавку? За що?
Хтось зауважить — то радість царує!
Я ж відповім їм: ”Та й що...”

Травень 1997 р.

СУМ

Ні, це не плач і не стогін душі,
Це не обра́за, яка душу п'є.
Тільки-но сум. Так сумують дощі.
Так стогном стукає серце моє.

Сум цей летить по життєвій імлі
Так, ніби краплі із неба Бог ллє.
Тихо лягають вони в полотні́,
А полотно — то є тіло моє́.

23 травня 1997 р.

ВІТАННЯ

Квіткою народилася ти, бо Лілея́
На водах життєвих чарус птахів
І лебедине кохання, мов фея,
В них колихає з початку часів.

Сонце ж нехай цвіт твій вічно вкриває,
Роси з водою вмива пелюстки,
А вітерець ніжний свіжість вселяє,
Щоб чарувались від них парубки.

Кохай, живи і віруй — в цім сила життєдатна,
Будь світлим витвором природньої краси,
Хай обмина тебе година безпорадна,
Ти ж — щастя й радість поміж хвиль неси.

Лілей свій світ немов би власний цвіт,
В душі чесноти зберігай,
І кожен рік народжуйся сто літ,
Щоб знову міг вітати тебе Гай.

2 червня 1997 р.

* * *

Ми, наче спільні береги́
Єдиної ріки пото́ку,
Її плакаємо щороку
І від відлиги до зими
Підтримуем оцю моро́ку,
Себе тримаємо в ярмі́
І не даєм зробити кроку
Кожен до свої́ сторони.
Твій берег настогид мені,
А з іншого звабливий бо́ку.
Коли ж зближаємося ми —
Між берегів нема пото́ку.
Коли б місточок ми звелі́ —
Він об'єднав би нас, аж по́ки
Стрімкі́ води б розли́ли
В солонім морі свої́ сто́ки,
І ми б невидимі були.
Тоді б, в далекій далині́
Ми б вчили течії уроки,
А я б тебе вже не узрів
І іншу б річку полюбив...

3 червня 1997 р.

ДЗВІНОК

Ти подзвонила з чужого міста
І запитала чи твій ще я,
А я в розгубі плечми лиш стіснув
Й твоє повторюю ім'я.

Цей ніжний голос, наче мрію,
Давно відчуті знов чекав,
А тут, стою і мов би млію,
Неначе слів позабував.

“Приїду я, лишé скажи!”—
Ти повторила разів кілька...
О, Боже милий, підкажи:
Це моя доля чи помилка?

Бог промочав. Лиш з далини́
Твій з трémтом голос долунав...
І я цигарку запалив
Та й мовчки слухавку поклав.

4 червня 1997 р.

* * *

Палю́ цигáрку. Просто неба.
Ніч пеленає в самоті.
Мені нічого тут не треба,
Я бачив досить у житті.

За Батьківщину віддавав
Всього себе, від краю і до краю.
В цій боротьбі тебе програв,
Побо́ї й втрати пам'ятаю.

Я бив когось, хтось бив мене.
Ніхто не виграв. Всі програли.
Тебе навіки загубив,
Між тим Україну обікрали.

19 липня 1997 р.

* * *

Привіт, чужа дружина і моя
Всім серцем мила і чеканна,
Я їй думати не смів, що долі течія
Мені дасть ту, що так бажанна.
Лише твої розтудені уста
Ледь чутно з тремтом я устиг зігріти,
Як нас розвела прикра гра життя
І з ним вже змушений буду тебе ділити.

Ти ж даруватимеш йому його дітей
І устелятимеш розкішне біле тіло.
Я ж тут но згадую про блиск твоїх очей
Йй про те, як ти з під вій якось несміло
На мене глянула у той останній день,
Як в серці враз щось зациміло,
Як прагнув ніжити тебе,
Щоб ти кохаючись зомліла.

Чи ти готова вся пропасти
В любові й пристрасті украй?
У нього тіло твоє вкрасти
Я вже устиг, а ти віддай
Душу усю сама мені.
І прошу ще: не забувай,
Як пахнуть квіти багрянці
Пиши листи і твердо знай,
Що ти належиш вже мені.

18 лютого 1998 р.

* * *

Народе мій, не забувай мене,
Як ти забув десятки тисяч інших,
Коли їх голос потопа́в лишé
У створеній тобою ти́ші.

Коли ж мене згноя́ть бра́ті,
Зрадя́ть друзі, й не одного,
Зробиш з мене ти героя
І пишатимешся мною
В ще бруднішому лайні.

І, не встигши прокля́сти,
Просто зі́треш ім'я моє,
Інших прагнучи знайти
Для нару́ги і побо́ю.

Та я залишуся з тобою,
Які б історії вири́
Не розди́рали б сві́т порою,
Ти тільки вижи́й і твори́.

Лютий 1998 р.

* * *

Не сплю ночами й не живу,
Без тебе наче й не існую,
Лише єдину молитву
Все вторю Богові й маляю
В уяві, ніби наяву,
Як ніжно й пристрасно цілую
Вуста розтулені, й пливу
Між стегон знадливих, й втопаю
В палких обіймах і нову
Тебе для себе відкриваю.

Квітень 1998 р.

НІЧ САМООБМАНІВ

Ти не приїдеш, достеменно — ні,
Та я й тебе не кликав з-за туманів.
Чому ж, незнаю, сумно так мені
Стало в цю ніч, у ніч самообманів.
Чи то цей дощ вдаряє по струні
Так безсоромно таємних бажаннів
За те, що втік тоді, вже в давнині,
За те, що не вернувсь і не сказав тих слів,
Які чекала так, що шепотіла в сні...
Самотність ця і туга — долі гнів
За те, що завтра їх не скажу в млі,
За тую ніч твоїх самообманів.

14 серпня 1999 р.

* * *

Весна буяє і коханням
Світ рясно дихає й цвіте,
А я живу лише бажанням
Хоча б побачити тебе.

Ні, не живу. Своїм чеканням
З милою бути понад все
Щомиті марию і стражданням
Тільки винищую себе.

Ти наче дивним чаклуванням
Зачарувала серце й все
Заполонила в нім питанням
Коли Бог дасть мені тебе.

11 березня 2001 р.

* * *

Зелені очі, пяточка край брівки...
Я зомліваю від цієї дівки...
Геть втратив глазд звичайної людини
І перед Богом лиш замолюю провини.

“Любов — то гріх”. Хто смів таке казати?
Хіба ж не вправі ми зоріння зустрічати?
Хіба є ценз на вік, на почуття,
Хто взмозі вимагати каяття

Від двох сердець, що вражені стрілою
Амура-янголятка; що спокію
Одне без одного не знайдуть у бутті,
Коли їх звела доля вже в житті?

Нехай весь світ поклáде мені грáти –
Я просто вже не взмозі не кохати
Зелені очі й пяточку край брівки,
Я й далі млітиму від неї, вже як з жінки.

12 березня 2001 р.

* * *

У метушні́ летим. Куди?
Туди, де плачу́ть солов'ї
Про дні проліті, де вогні́
З'ідають роченьки мої;
Де забуття, де всі чужі
Мене увізьмуть у свої
Лави оманливі і ви
Розірте́ серця́ в труні.
Нема́ любові, ні душі,
І ви — не я, а я — не ви.
Немає ніц. Лише рух вій
Останній у останнім сні.
А Богові віддам прості
Його байки, вони ж — святі.

23 серпня 2001 р.

* * *

Кохана моя, ти — і радість, і біль.
Ти — повітря, яке я вдихаю.
Ти — тепло, що мене зігрива звідусіль,
Ти — життя все моє. Я без тебе не маю
Ані сну, ані дня... Наче в вир божевіль
Свою душу, мов в прірву, вкидаю.
Сонце мрякне, а туга моя, немов сіль,
Роз'їдає зкривавлену рану, і краю
Серце я, бо немає вже сил
Жити і дихати без тебе. Не знаю
Як між нами розвіяти цю заметіль,
Бо безмірно лиш разом бажаю
Я пройти по цім світі з тобою поспіль.
А без тебе — у пекло... І, може, ти з раю
Колись, з дозволу Бога, в лабиринт підземіль
Прошепочеш луною мені: “Я кохаю”.

Травень 2002 р.

* * *

Цілу́ю ніжно, боя́чися наче,
Тво́ї розту́лені і ледве во́гкі губи
І в зомліва́ючих очах дівочих ба́чу
Розм'я́клий бли́ск, який довів до згу́би
Серце моє́, що збудже́но-незря́че
Тобо́ю б'ється́, лиш в то́бі поту́ги
Сво́ї життєві від тепер лиш ба́че.

23 серпня 2002 р.

* * *

Тебе я п'яну розривав
Поміж келішками з вином,
Розміж забутими дівками
В плечах розідраних кричав,
Зливаючись з Софії дзвоном,
Цнотливими задушений руками.
На тобі віддано вмирав
Життєвим нашим перегоним,
Пекельними розбещений вустами.

Вересень 2002 р.

* * *

Моя́ кохана — світ мій незбагненний,
Незнаний зовсім й видимий наскрізь,
Мій Янгол, сон мій нездійснений,
Який, насправді, був уже колись.
Моя́ омана й вир надій скажений,
Ночевих оргій і сварливих сліз,
Вогонь цілунків гаряче-шалений,
Який крізь нас у пристрасті проріс
І обпалив мій ніжний рай зелений,
Залишив в серці вічний зріз —
Моє́ кохання — вирок мій, окремих
Й життєвого шляху узвіз.

11 січня 2003 р.

* * *

Ти як перший промінь навесні
Народилася після снігів, мов квітка.
Про це диво в небі журавлі
Кожен рік курличуть. Мов лебідка,

Ти з собою принесла́ тепло.
Наче пролісок, що сповіща надію,
Із появою тебе все ожило́,
Наче Бог у тебе втілив Мрію.

Сьогодні ніжніше співають пташки́,
Насправді — в цей день диво-рута цвіте,
Бо як і просили у Неба батьки,
Весна у цей день народила тебе.

17 квітня 2003 р.

* * *

Перед іконою стою,
Не каючися вже, й не зву
Святих на поміч. Не молю.
Без болю й жалю розірву
Душу спустошену свою.
Нап'юсь кохання і назву
Його я карою. Згорю
В палкому пеклі і пірву
Чуття своє. В жінках втоплю,
Що тіло продають на гру
Грошам і хмелю ту зорю,
Якою ти була, і вмру
З тобою, янгол мій. Спалю
Усі мости і так піду
Від тебе геть. Я не корю
Ні в чім нікого. Тільки млу
В свою дорогу захоплю
І з шляху твого заберу,
Щоб ти знайшла нове “люблю”.
Чи Бога в свідки оберу,
Йому ж відомо, як з раю
Його впав Янгол, і збагну
Чому тебе не розлюблю.

4 травня 2003 р.

* * *

Нікого так не прагнув обіймати
Й нікого так не обіймав,
Як лиш тебе одну. Кохати
Я жодну жінку не бажав
Так, як тебе... і цілувати
Не вмів ніколи. Не втрачав
Свідомість й міру. Душу рвати
Свою й твою не вмів. Не знав
Безтямства в серці й що бажати
Тебе до скону буду... Я жадав
Любові вічної й віддано кохати.

13 червня 2003 р.

2009-2014

ХВИЛИНКА

Хвилинка — крап...
Пройшлась і впала,
Враз промайнувши крізь сльозу,
Яка чрез тіло в горлі стала,
Й опанувавши тремт в мізку,
Все серцю кисню не давала
Та склом полізла по нутру
І зупинилась... Міркувала:
Життя залишу чи зітру?...

27 грудня 2009 р.

ДРУЖИНІ

Вдихну́в тебе у себе,
Як перший раз повітряний ковток
Вбирає немовля в легені,
І віродився знов, а в небі
Зомлів аж місяця білок
Й закви́тали зорі незліче́нні.

8 березня 2010 р.

* * *

Склади моє обличчя з безлічі світлин
У пам'яті своїй, щоб міг я завжди бути
Вже не один. І в прірву далечінь
Лиш поглядом скажи: Ти не забутий...

Створи мене із тисяч кольорів
І відтвори у собі мою душу,
Щоб увійшов у тебе і зомлів
Мій плинний тремт. Я більше не порушу

Терпкий той стогін. Ти лишé прийми́
Ці промені, що з неба надсилаю
Твоєму серцю. А мені пошли
Ледь чутним подихом: Кохаю...Пам'ятаю...

21 лютого 2011 р.

“БУДІВНИКАМ” ЖИТТЯ

Якби ж то Ви, Будівни́кі,
Та ще й умі́ли б будувати,
То бу́ло в кожного по Хаті,
Були б у нас тоді Шляхи.

Якби ж то Ви, Провідни́кі,
Ще вмі́ли би та й не блукати,
То ми б давно уже прийшли
До Сві́тла правди би пізнати.

Якби то Ви, Просві́тники,
Та ще й навчили́ся б читати —
Тоді пізна́ли би кни́жки
Щоби облуди́ не брехати.

Коли би Ви, Годівни́кі,
Хлі́би ще й вмі́ли ви́пикати,
То наші́ б діти та діди
Забули би голодувати.

Були би Ви, Народни́ки,
З нами єди́но кровни́ки
Та мову́ мовити могли —
Тоді б ми в злагоді жили.

А ще якби, Моли́тники,
Мо́гли би Ви моли́тви знати,
То би у́гледіли грі́хи
Й споку́ти би змогли вчиняти.

Коли би Ви, Ду́хівни́кі,
Не душо́губами були —
Змогли б у ми́рі повмирати
Та й суду́ Божого чекати.

Кризь час

Якби ж то Ви, Святѣнники,
Хреститись вмѣли, не вбивати,
То й ми не хтіли би стрѣляти
І Вас, святих, не проклинати.

Якби ж то Ви, Будівники,
Та й повиздихували клятї,
Чи повдавилися б грїшми –
То стали б Люди панувати.

10 березня 2011 р.

* * *

Ти пам'ятаєш, як колись
До нас з тобою Янголи спустились
Звідтіль, з-за неба, з понад зорь — від Бога.

І ми неначе б вознеслісь
Коли Вони в наші серця вселились
Й освяченністю всялась природа

Доль наших. І неначе ввись
Серця та душі щиро осяїлись...
А посланням небес було незмога

Лише єднати нас й колись
Ми в їхніх крилах оповілись
І враз відкрилася життя нова дорога

А Янголятка ті взялись
Та й діточками народились —
Святого тайнства і Долі нагорода.

3 травня 2011 р.

ТИ ДАЛЕКО

Мене не дочекався і пішов...
Ні, ледь чутно крила припідняв
І полетів... Кудись туди, за обрій,
Так далеко...

Не попрощався... Що знайшов
Ти там? Що навіть і не обійняв
Мою сльозу... А оповив лиш спокій.
Там — далеко...

Можливо ти незвідану любов
Зустрів... І злетом своїх крил узяв
З гріхів моїх пір'їнку і неспокій
Туди — далеко...

За неба край... А я тут знов і знов
Не чую більше твоїх слів. Ти їх здійняв
У мої сни. Я ж вкотре погляд кароокий
Твій прагну в небі віднайти.
Далеко...

5 травня 2011 р.

* * *

Що є моє життя без тебе — пуста!
Що я без тебе — річка без води!
Що варта квітка без пелюстка,
Чи без суцвіть весни сади.

Без тебе я, мов жито без зерна,
Немовби смуток без зітхання,
Провалля, що немає дна,
Дитя без сміху і ридання.

Хто я без тебе — світ без кольорів,
Шлях у нікуди, що узявсь нізвідки,
Буття без ночей і без днів,
І Слово, що не має свідків.

Без тебе не відчув би смак життя,
Не взнав би барв офірування.
Хто я без тебе — часточка буття,
Людина, що не зна кохання.

5 травня 2011 р.

Я ТЕБЕ НЕ ЗАБУВ

Я тебе не забув, я ніколи тебе не забуду,
Ти будеш у мені і тоді, коли пам'яті в світі не буде.
Ти частина мене, ти зі мною мандруєш усюди,
Ти і є, власне, — я, а я — вічно тобою лиш буду.
Я тебе не забув, я нізащо тебе не забуду,
Я згадаю тебе й коли пам'ять про себе забуде.

5 травня 2011 р.

ПТАШЕНЯТА

Дві пташки гамірни́ знов прилетіли
Й, щебечучи одна наперед одну, залетіли
В мої обійми й наче оповили
Крильцями-ру́цями. Аж струни затремтіли
В людському серці... й ніжність розстелили
По всій душі. В усе ество́, в усі можливі жи́ли
Вони цілунком рай свій розділили
Зі мною грішним... Звідки в них ті сили,
У тих очах-черешеньках грайливих,
Таких відвертих, чистих і щасливих,
В яких втопаєш й що розворушили
Тебе до дна. І все заповнили
Добром первинним... Що й думки зомліли
І лише тіпаться. А потім зрозуміли,
Що пташенята їх вже геть заворожили,
А в сенс всього — кохання оселили,
І в серці мо́єму давно гніздечко зві́ли.

16 травня 2010 р.

* * *

Не стримуйте на злеті мою мрію
Вона лишé мене збентежує, я встою
Поміж вітрів і навіть не зомлію
Коли спущуся і піду ходою.

І ширший шлях не вказуйте спиною,
Не вартий я його. Піду з собою
Стежиною хвилястою, вузькою
До джерела з цілющою водою.

Не закривайте очі мені знову
Їх встигне ще заплющити труною
Той, хто відкрив колись, і Той, який промову
Вдихнув в уста й пильнув вже за мною.

Не затуляйте слів моїх гурбою,
Їм простір треба й дихать широтою,
Вони свободою живуть й летять стрілою
До тих, хто чує... Хто живе красою.

Не затискайте серце моє щільно
Поміж одвірки й не тисніть стіною...
Воно клекоче й так уже не вільно –
Людини біг все не дає спокою.

Не заливайте, прошу, душу мою
Бетоном й склом, оmanoю крихкою,
Дайте лягти їй м'яко між травою
Поки тримається вона іще зі мною.

26 травня 2011 р.

ПЛИННІСТЬ

Нам часто видається, що літ вже забагато,
А весен прóжитих не вистача завжди́
І все стіка́ задовго до кінця, а надто –
Роки́ міліють з часом назавжди...
Зашвидко так... Та в час, коли багаття
Вже догоратиме, замислимося ми
Чи встигли ним когось зігріти, а завзяття
Життя свого́ із честю донести
До Бога. Чи в плинності сум'яття
Не обпалив когось, не давши розцвісти́.

8 червня 2011 р.

* * *

Усе покину — лиш поклич, — я полечу, помчу, полину,
Вчплюсь за вітер силоміць і буду бігти без зупину
До тебе... До твоїх зіниць... До тихих вод твоєго плину.
Усе залишу на твій ключ і в течію пірну неспинну
В шляху до змріяних суцвіть, аж поки врешті не зустріну
Світанок твій у мою ніч, аби кохати до загину.

16 червня 2011 р.

СВІТАНОК ЙДЕ

Світанок йде. Відніється зарання
Той час, як настає дізнання,
Пора зізнань і покаяння,
Та мить, коли прийде пізнання
Цілунок Бога і чекання
Мандрів в тасмне задзеркалля,
А там — любов... чи покарання.

18 липня 2011 р.

* * *

Розстелю тебе в травах я килимом,
Вітерцем навкруги обійму
І зігрію, мов сонце проміннями,
І у пестопах в небо здійму.

Пронесу між небес та зоріннями,
В дивоніжний туман обгорну
Й дощовими зцілюю краплинами,
Щоб пізнала ти вічну весну.

Щоб розквітла ти й вкрилась перлинами
Чистих рос, щоб відчула красу
Того світу, куди тебе крилами
Я кохання свого віднесу.

20 липня 2011 р.

НА ЗУПИНЦІ

Ти стоїш одна (чи на одинці?),
Несміливо мрієш про любов
Й сподіваєшся, що раптом на зупинці
Між людей його зустрінеш знов.

Як стиснётся в клетотінні серце
В мить, коли він знову обіймє
І у твої очі, як в люстерце,
Той жаданий погляд зазирне.

Як тоді... Закохано... Як жінці,
Від якої в серці стигне кров...
І всміхаєшся розгублено хмаринці,
Бо він досі так і не прийшов.

Ти стояла би, можливо, так ще довго
Й млосно тішилась у вимріянім сні,
Аж тут п'яний випадковий поштовх
Нагадав — не мар, минули ті дні.

4 серпня 2011 р.

РОЗЛИЛИСЯ ФАРБИ, НАЧЕ КРОВ

Розли́лися фарби, наче кров,
Плямами й нерівними стежкáми
На папері... Як й моя́ любов
Розті́клáся по мені струмками.

Запекли́ся змішані чуття,
Як в суцвітті кольоровім рани
Й розплеска́лось барвами життя,
Й пензлем долі нарізає шрами

Там, так глíбоко, — в душі...
Той, хто рухає серцями,
Хто шляхи малює у ти́ші
І розкрапляє палітру між світами.

4 серпня 2011 р.

РАНОК

Там, де небо до землі впадає
Й від дощів схвильована вона
У його обійми лине... – розквітає
Вкотре незбагненна дивина.

Знов вмиваються рососою юні зорі,
Заколихані у сонячних руках,
І розчісують хмаринки білочолі
Перше світло в дзеркалах-ставках.

Там із темряви народжується ранком
Оповітєс туманом немовля –
Новий день, що з зоряним світанком
Прокидається у співі солов'я.

В діамантах квітів засвітився
Небосхил. Він, зрощений з ночей,
Пестоцями променів розлився
Щоб побачити красу твоїх очей.

Щоби з їхнього суцвіття увібрати
Барв в веселку й кольори у сні
І зірницям в небеса додати
Той серпанок з блиску та краси.

6 серпня 2011 р.

НЕБО ТВОЇХ ОЧЕЙ

Кволі зорі мимоволі не тримались в небесах
І підступно оселялись в твоїх сяючих очах.
Там, під віями, як в хмарах, спить світанок із роси,
І народжує серпанок незбагненої краси.

У зіниць твоїх суцвітті, в блиску барв, в їх глибині,
Бог сховав таємні миті і бентежно-неземні
Водограї-почутті, де любов'ю пристасть грас,
Де спокуси вир боує, а в нім — всевіт мій втопає.

Потопає і втрачає часу плин, ночей і днин
В дивнім небі оченин, у яких сплелісь в один
Світ тендітний сліз і гри, смутку, сміху й чарування,
Примхів зорь і залицяння, в очі — всяяні коханням.

8 серпня 2011 р.

* * *

У галасі юрби не чу́тно Бога,
Не видно янголів і праведних шляхів,
Там в'ється блуд і пастками дорога,
Трясовина оман і манівців.

Отрутою обмашені вуста
Цілунками лукавих травлять душі,
Й принадно-лестно зраджують Христа
Порожнім дзвоном й зпоюють з калюжі

Хмельних із розуму. Жадоба
До слави п'яної та розблisku монет
Там править літургію і подоба
Тіней ширяє й божевілля злет.

10 серпня 2011 р.

ВОНИ І МИ

Їхні мрії про рабів інколи
збуваються...
Втім, лиш раз. Й не серед нас.
Сподіваюся...

В їх кишнях холоуїв
назбирається
Повсякчас... Та хай без нас
лобизаються...

Бо вже суне в їх бордель,
наближається
Гніву час. І кожен з нас
поквітається...

12 серпня 2011 р.

ЗЕМЛЯ, В ЯКІЙ РУБАЮТЬ ТИХИЙ РАЙ

Під небом є земля, де на очах у Бога
Облудники рубають тихий рай
І не страшаться. В них своя дорога
Без божих сентиментів. Зазвичай
Вони з лукавства й моляться. Відроддя
Там горстка є, що золотим тельцем
Вже й Господа запнули і з погордя
Себе на стінах вішають взірцем.
У тім Краю, у цілого народу
Стирають пам'ять, а з душі
Здирають віру наживо й свободу
Як пса припняли і за бариші
Купують слово й затикають мову.
Поступово конає право там й сваволя
Розхристано зухвало вкотре знову
Гвалтує люд й пиячить, а недоля
Блукає в тім раю. І тільки в вишині
На глум цей Бог вже підбира нагоду
Аби воздати кару в судні дні
І гультям, і рабському народу.

13 серпня 2011 р.

* * *

Мені наснились спогади — минуле.
Іще колись воно було майбутнім.
Колись — тоді — незнане, незбагнуте,
Воно вже встигло стати незабутнім.

Те, що було, знов стало сьогодніням
За ніч одну і промайнуло враз
Як наяву, крізь мене, над буденням,
Життя мого пронісся пересказ.

Перегорнулись сторінки і зникли
У променях світанкового дня
Й схватися між зорей долі встигли,
Аби не взнати більше вороття.

3 вересня 2011 р.

ВОНА ПРИЙШЛА...

Мряка з дощем переплелись
Так млосно і розтяжно тужно,
Що небесами розляглись
Чеканням хмари. Незворушно

Спливає в краплях час по склу
І тільки вітер про барвистя
Чуттів шепоче їй ї кризь мау
Розтихо кличе тремтом листя.

Вона прийшла із сонцем в жменьці,
Все світлом вмила й враз здійняла
Розсиплі промені у серці,
Й веселка Всесвіт обійняла.

13 вересня 2011 р.

ЗІЗНАННЯ

Тебе зустрів у всесвіті людей,
Щоби довіку сяйво це плекати
І в нім палати. Й посеред тіней
Горінням серця світло зігрівати.

Між спалахами грізних блискавиць
Мені Бог дав тебе оберігати
І підбирати рóси із зiниць,
І у обіймах цвіт той пеленати.

Я заплету у твої коси зорі
І укладу на хмарку колихати
В чуттєвих хвилях, наче в морі,
Щоб вічно в ніжності втопати.

Під переспів цілункових дощів
Віків до спливу віддано кохати
Тебе єдину — я дарунок долі стрів,
Аби ніколи більше не втрачати.

16 вересня 2011 р.

ТОБІ

Тобі співаю піснь кохання,
І йду в майбутнє навмання,
І не очікую вертання
В минулі дні. Лиш пізнання

З тобою вічності волю.
Тобою дихаю й зорію,
Щодень зчаровуюся й млію,
Бентежусь, плачу і радію.

Тобі дарую шлях життя,
Свої надії, сміх, страждання,
А ще — мандрівку в майбуття,
Любов, надії й сподівання.

Тобі курлічуть журавлі,
Буяють квіти й сяють зорі,
Вранці щебечуть солов'ї,
Я ж — віддаю всю решту долі.

З тобою лиш себе розділю
До серця крихт, без каяття.
Тобі до ніг встеляю мрію
Й себе всього — без вороття.

16 вересня 2011 р.

СПОДІВАННЯ

Я сподіваюся у тебе завітати
Тасмними стежками, до глибин.
В них світ незнаний відшукати,
І там лишитися, пірнути в його плин.

Потрапити до твоїх мрій і заблукати,
Дістатися до тихих вод душі,
Із них напитися любові й прочитати
Всі тасмниці, сховані в тиші.

Тебе тримати за долоню кожен день
Немов в останнє. І не відпускати
Ані на мить. Пізнати сенс твоїх пісень
І в серці кобому ніколи не вмирати.

18 вересня 2011 р.

ВЖЕ НЕ МОЯ

Вже не моя́, але в мені́ навіки.
Вже не зі мною́, але у житті́
Несу в собі́ твоєї́ вдачі́ ріки,
Бурхливі́ й тихі́, грішні́ і святі́.

Сльоза́ тво́я — то крапля́ серця́ мо́го,
А тихий́ смуток — його́ каяття́.
Під небом не існує́ більш нікого́,
Крім тебе́ в світі́. Решта́ — забуття́.

Вже не моя́. Та все іще́ зі мною́.
Десь в глибини́, на долі́ скрижаля́х,
Я ж — лиш живу́ і дихаю́ тобою́,
Гортаю́чи в думках життєвий́ шлях.

20 вересня 2011 р.

ЗГАСАННЯ ЗОРІ

Байдужа небові зоря
Поволі в самоті згасас
Й незмітно тускне догоря
І блиск минулого втрачас.

Позбавлена його тепла
Вона у темряві змерзас
Й поміж сузір'яного тла
Всіми покинута зникає

Щоб тихо вмерти. Без вогня
В ній сяйво більше не заграє,
І знов не спалахне борня
За іскру світла. Не згадає

Про нею й небо. А зоря
В останнім зойку все лунає,
Що лиш йому вона сія,
Й зчезаючи у нім, кохас.

23 вересня 2011 р.

ПРОЙТИ ЖИТТЯ І ОЗИРНУТИСЬ

Пройти, добігти, промайнути,
Слід залишити і збагнути,
Що все ж таки не наслідив,
Не перебув — такі прожив

Свій часу шлях, з'яву єдину,
Що невблаганно мчить до сплину
Усе стрімкіш. Без вороття...
Й чи згадка там чи забуття

Ховається в байдужій млі
Й в кістках холодної землі
Та й нас ковтає, хто це знає...
Лиш Бог один — Він суд звершає.

Творити, жити, народити,
Дійти межі буття й прозріти
Що дихав, а не продохну́в,
Щось розпізнав — не зазирнув.

Щоб пустку стра́ху й марноті
В ту мить останню не знайти
Як з красм станеться зіткнутись,
Й було б не прикро озирнутись.

28 вересня 2011 р.

СВОБОДА

Свобода! Із запитими вуста́ми,
З брехнею у вухах й словами,
Що хтять із зовні грати нами
Та потай панувать мізка́ми.

Свобода! Закута щільно ланцюгами,
Й одружених кайданами ногами,
Що прагнуть руху, і руками,
Зцілованих кривавими цвяхами.

Свобода! Із павутинням, що нитка́ми
Зплітає очі, щоб не йти шляхами,
До правди мертвих і живих. З думками,
В яких пульсує вже віками Свобода!

Її не викупиш гроша́ми
Й не закатуєш батогами
І не запнеш в куток кийками.
Не вбєш уже. Під небесами

Вона є вічна. Янгола́ми
Її на Землю Бог спустив і нами
Свобода дихає і кличе голосами
Безсмертних лицарів із вільними серцями.

12 жовтня 2011 р.

БОЖЕСТВЕННЕ ВІНЧАННЯ

Зазорювалась вічність і сміялась
Понад Землею і у ній самій,
Коли народження із смертю повінчалось,
Й в саду раєвім розважався Змій,
Любове ж перша із гріхом стрічалась
Навіки вічній в століттях завітій,
І радість з горем назавжди побралась,
А перша усмішка — з останнім рухом вій,
Мов юність з старістю зв'язалась
Ще з криків немовляти, з перших мрій,
Й до миті судної, в якій то все зосталось,
Та волі Божої... Його таємних дій.

24 жовтня 2011 р.

СПРАГА...

Поцілуй, націлуй, зацілуй
Краплю весвіту вічно тривкого.
Крихту неба вхопи й подаруй
Смаку тяглість солодко-терпкого.

Покохай, накохай, закохай
Мені зорей дощі нескінченні,
А в нектарі блаженства нехай
Будуть квіти його височенні.

Приголуб, наголуб, заголуб
Зовсім трохи тепла, щоб без краю,
Обпали лише хвилею губ
Так, щоб смак, мов падінь водограю.

Полюби, пригорни, обійми
Мені плеса річкóвого ніжність,
В занебесся до Бога здійми —
І я піду з тобою у вічність.

22 листопада 2011 р.

ДОНЕЧЦІ

Лише тебе я колихав ночами,
Лише тобі співались колискові,
Для тебе златом спалахнули зорі
Й кружляють досі дивними танкáми.

Лиш за для тебе сонце вранці сходить
І місяць по ночах свої казки шепоче.
Так чари діють й Провидіння хоче,
Яке із тебе погляду не зводитьь.

Бо ти у Бога обрана. Він в янгола з крилá
Здмухну́в пір'їнку щастя — диво долі,
Й спустив тендітно на твої долоні,
Щоб Його квітка на Землі зросла.

Все це для тебе. Ти лиш розквітай.
Не бійсь, візьми це щастя в жменьку
Й до серця поклади в кишеньку
І з ним живи, радій, кохай і знай

Що я лише тобою дихаю і тіпуюсь,
Твоєю мовою дзвенять лише-но мрії,
В твоїх очах душа лишень яснїс,
Що ти в мені. Я ж — лиш твоїм залишусь.

6 грудня 2011 р.

* * *

Помолись за мене Богу, мамо.
Якщо знаєш як — я вже забуду.
Розкажи, що каятись ще рано,
А народження своє я вже відбуду.

Попроси не голосно, не слізною,
Просто пошепки, і десь не навиду,
Щоби Господу не видалось, що пізно
Я колись до Нього сам прийду.

Поясни, що я вже у дорозі,
Тільки десь затримався в житті
Ненадовго, і вже десь невдовзі
Я в Святім з'явлюся обійсті.

Розкажи, що я вже вивчив мову,
Тою, що говорять до Небес,
Що вмиваю душу й з нею знову
Впаду під Його Всевишній перст.

9 грудня 2011 р.

РІЗДВО

Христові сльози підбери,
Ними умий душі крихкі перлини
Й у собі Бога обійми –
Пізнай Його страждань краплини
І ними кіпоть змий, і до небес здійми
Життя усе. Крізь ночі та крізь днини
У очі Тайні зазирни
Й відчуй Різдво нової вже людини.

7 січня 2012 р.

КОЛИ ПОМИРАЮТЬ ГЕРОЇ

Коли помирають герої –
Їх Янгол відносить на свому крилі
До Бога в обитель, у тихі покої,
Де більше немає горнила борні.

Коли відлітають у небо герої –
Їм гори вклоняють верхівки свої
І плачуть дощі, їх освячують зорі,
Їм вірні нащадки складають пісні.

Коли йдуть у вічність майбутню герої –
Народжує смерть їх проміння у млі
І зрошує підні звитяг нові доли,
І силу народу, і велич землі.

16 січня 2012 р.

ІДИ У СВІТ

Не варто правду в дзеркалі шукати:
Вона — одна; і не завжди в тобі.
Не прагни долі плин переганяти
Й відігравать, мов в карти, в неї дні
Чи їх поцупити. Небес не обібрати.

Іди у світ в нім вічність зустрічати
І бігти босоніж по вранішній траві,
Тягнутись ввись, щоб сонце обіймати,
Вночі ж — первісній тішитись зорі
Й відкритим серцем Бога цілувати.

Бо хвиль розплéсканих уже не позбирати
В життя намисто. Чи хіба у сні
Його можливо знов спостерігати,
Або ж у згадках. Далі ж — мить чи дні
Буде даровано; Ніколи не пізнати...

30 січня 2012 р.

ТИ ЗНАЄШ... ТИ КОХАЄШ...

Ти знаєш
душі моєї всі джерела і глибини.
Ти граєш
на струнах серця і вночі, і в днини
Й танцюєш
на вістрі леза гострого життя.

Здіймаєш
між тихих вод ти водограїв співи
Й палаєш
вогню багаттям і в потоках зливи
Пустуєш
ніжністю, пірнувши в забуття.

Кохаш...
ти любиш так, ніби шукаєш віри.
Пливеш-втопаш
в обіймах, що не знають міри
Й даруєш
мені п'янкій смак свого почуття.

6 лютого 2012 р.

* * *

Як пагорби були високими, мов гори,
А скелі досягали до небес,
То й квіти були більше кольорові,
І чарував нас блиск озерних плес.

Безкраї ніжками вивчалися простори,
Коли їх пестив Бога ніжний перст,
Й дитячі думи, чисті, неозорі
Не знали ще, що в долі є свій Хрест.

18 лютого 2012 р.

ОМАНА

Не йди шляхом всевідачих сліпців,
Які, плазуючи, повчають як літати,
І затискаючи гвалт тисячів ротів,
Вчать батогами мовчки розмовляти
Про вільність слів. У прірву манівців
Вони пгтовхають, аби там блукати
Ти б міг до скону, й не шукав шляхів
До світла правди. Де не розпізнати
Глас Господа від голосінь скопців,
Хотінь співати від тяжінь волати
У камері життя, де мряку ліхтарів
За сяйво сонця вчать тебе вбачати
Й довіку не прозріти. Безлічі життів
Безликих там готові розміняти
На блиск монети й на кінець світів,
Щоб ти себе зумів перебрехати
Й, уярмлений в душі обглоданій, катів
Своїх й у собі вже не міг здолати.

6 березня 2012 р.

ОСТАННЯ КРАПЛЯ

Сльози Всевишнього оплакують людину,
Вмивають віразку відмови каяття,
Й, обпалюючи гнівом шлях загину,
Остання крапля розтрощить бугтя.

І відкупитися молитвою від Бога
Не вдасться вже. В очах Його давно
Нема невинних... Є лише дорога
Усіх на плаху, по життєве дно.

Там, без лахміття виправдань, душа
Оголена, прибита покаєнням
До скелі із гріхів, себе не спокуша,
Зазнає ляпаса всевишнім покаєнням.

12 березня 2012 р.

ДЕСЬ ЗАГУБИЛАСЯ ЛЮБОВ

Десь загубилася Любов...
Незмітно якось так, немов
Ще мить тому вона літала
В диханні вітру і пірнала
В сердець биття. І знову, знов
Наскрізно душі обвивала
І ними тішилась Любов...
Була, мов вічність. Грала кров
У ній як море. І не знала
Ні часу, ані меж... Кохала
Вона до дна, до молитов
І вглиб небес... Опанувала
Над смертю та життям Любов.
А потім зникла... Між дібров
Неначе, між людьми, гуляла,
Грала на струнах, піснь співала
Й тендітно ніжила теплом
Та, раптом, — зчезла, заблукала,
Десь загубилася Любов...

15 березня 2012 р.

ОСТАННІЙ СНІГ

Самотній сніг розгублено кружляв
Між небом і землею в танку смерті
В цілунках юної веснянки. Він шукав
Приречено рятунку в круговерті
Її дихання. І зітхав. У вогкості падіння
Розгублено сніжинками блукав
В тяжінні млосному уже невоскресіння.
І в репті здався... До землі припав
Розпластано сльозою... Й вороття
Сніг не чекав. Він, танучи, вмирав,
Й скропив собою знов цвітінь життя.

27 березня 2012 р.

КОХАТИ

Кохати. Переплестись руками, наче квіти,
І ніжність крихтами бездонно устеляти
На тло натхнення. Обіймати. І не зомліти.
Лиш в хвилях тремту відчайдушно колихати
Росу в устах. І увібрати усе до краплі. Спокусити
До пристрасті, де в безладі шалено загравати
Із божевіллям. І благати сердець у ньому не спалити.
А потім пошепки у Всесвіт закричати
Щоби і в янголів крилатих пробудити
Чуття, незнані їм, щоб зорі привітати
Офіруванням. Цілувати. Тендітно-палко. І воліти
Любов сумірну десь не розплескати
У вирі запальнім. Кохати. І цвіту того не згубити.

7 квітня 2012 р.

НЕ ХОЧУ

Ні, не хочу, щоб ти була ворогом,
А ще більше, щоб я тобі — другом,
І не прагну вбачать тебе по́сохом,
А тим паче себе — твоїм плугом.
Ти не є ні гріхом, ані спокутом,
Ні надією, ні рятуючим кругом.
Все це — пустка, прихована слоганом,
Тимчасовість, що грається з духом,
Та, що вмре, що розвіється порохом,
Над новим розквітаючим лугом.

16 квітня 2012 р.

ДАР

Свою руку тобі без вагання подам
Щоб не зміг ти зі шля́ху звернути.
І плече своє в поміч для тебе надам
Щоб ти встиг в далечінь зазирнути.

Свою спину підставляю я твоїм ногам
Щоб зумів ти вершин досягнути.
А ще серце своє у пожертву віддам,
Щоб навчився ти Тайну збагнути,

І любов в подарунок без жа́лю додам,
Аби Вічність ти взнав, яку годі забути.
Я життя без останку тобі передам,
Щоб ти спробував смерть оминути.

21 квітня 2012 р.

ТЕНЕТА НЕЗВІДАНИХ МРІЙ

Пірнувши в вир, уже без вороття,
Все сподіваєшся у нім не блуканути
І, не заплутавшись у ниточках буття,
Одну, не плутану, волієш ще відчути
Й за нею йти? Крізь терни в майбуття?
І врешті щось таємне осягнути?

До простоти ускладнивши життя,
Ти думаш, що зможеш все збагнути
І, обдуривши музу забуття,
Узріти те, чого не оминути
В часи прийдешні? І без каяття
Гадаєш в очі Богу зазирнути?

Що в них побачити ти прагнеш? Маячня
Відлуння слів, яких давно не чути,
Й речей існуючих тенета пізнання
Не заворожують? Ти мрієш досягнути
Вершин незвіданих? Приховані знання?
А власних демонів не пробував замкнути?

7 травня 2012 р.

ЗНІЖЕНЕ ЦВІТІННЯ

Покла́ду потайки до губ свої перста́
Й приховано замкну твоє тремтіння.
Не треба слів, звільни від них уста,
Вдихни у серце із вишин зоріння
Ліхтариків від Бога. Небеса
Розплакались дитячим хлюпотінням
І туляться краплинки, мов роса,
Щоб лик твій обійняти. Ворожіння
Стискає груди, а підступна мла
Відверто кличе здатись в володіння
Тенет незримих, аби ти змогла
Покірно панувати. Провидіння,
Нічним офіруванням обвива,
Незаймане зцілює творіння
Й розкохано у вирі порива
Любов тасмну — зніжене цвітіння.

15 липня 2012 р.

ЧАС НА ЗМІНИ

В одній, колись завітчаній, країні
Народ приспався (чи забув устати),
І розплодились там, як ще ніде до нині,
З кубла чужого варвари пихаті,
В яких і по ночах і в днини
Рефлекс тваринний пожирати
Собі подібних рве. І без провини
Та інших відчуттів, стокляті
Вчорашні босяки з широкої стежини
Обсіли люд, зарвались, й в чистій хаті
Регочучи паскудять. А між ними
Смердять курви і блазні волохаті
Волають п'яні гімни й золотими
Побрязкують цяцьками. Розіп'яті
Відтоді право там й свобода. Тихо гине
У цій землі зерно, а зайди, мов затяті,
Безбожно моляться язиками німими,
Та й тішаться, немов своїх «понятій»
Від Бога приховали і сліпими
Людей зробили, що святих скупляти
Будуть як тушок срібними, масними
Грішми невартими; і так владарювати
У куряві сваволі до скінчини
Віків довічних будуть. Де їм знати,
Що Бог — не піп, з подачкою не згине,
Й вгодіваними псами не злякати
Гніву небес. А ще, що із темніни
Світанок волі сяє, і що грати
Іржавіють поволі, а з-за спини
Народ заносить кару і тесати
Ножі почав давно. Його із домовини
Підняли сурми янголів й повстати
Зве честь Людини. Час настав на зміни!

21 липня 2012 р.

* * *

Ми вийшли із глибин блакитно-жовтих вен,
Із чорних днів минулого, з легендарних давен,
Й червоною, багряною кров'ю пролилися
На випиванку долі. Ми в світло уплеліся
Славетними піснями перемог і плачем дів,
Ночами тужними і розцвітанням днів,
І стали вічним, нездоланим родом,
Величним в Бозі, обраним народом.
Ми в землю цю вплеліся ниточками
Із наших пращурів, батьками й діточками,
Героями звияг, що без страху загину,
Попрали смерть в борні за Батьківщину.

26 серпня 2012 р.

ВЕРШИТЕЛЯМ (ПОСЛАННЯ)

Спускайте псів, хай рвуть, нехай шматують.
Оскальте дзвін зубів, нехай для вас вполюють
Нових нескорених. Позрубуйте голів
До забуття..., щоб кожен з вас зі'янів
З дзюрчання крові, з зойку забиття. Хай чують
Усі навкіл крик схованих страхів і як катують
Вас власні біси. А в примарах снів
Знов прокидайтесь від невбитих слів,
Від завиття і марев, що ліотують
В уяві хворій. Каяття святі вже не дарують.
Лиш янголи до гнаних вами спів
Луною скинуть й розійдеться гнів,
Й не буде вороття. Нові серця зруйнують
Ваші хліви й спаскуджені життя. Звоюють
Й тих псів скажених, й їх поводитрів,
І Бог не зглянеться до ваших молитвів.

1 вересня 2012 р.

КРОК У НІЧ

Ще крок один і увійдеш у ніч.
Її тобі ще треба пережити...
Зустрівши невідоме віч у віч,
У темряві незнаній зрозуміти
Куди іти — до зорей горілиць
Чи навмання, аби таки зуміти
Не заблукати. В напрямку зірниць,
Межу незриму все ж переступити
З тіней до світанкових промениць
І смугу теміні позаду залишити.
Пізнавши долі гру і духу свого міць,
В день увійти, аби горіти, жити,
Й не падати пред викликами ниць,
А власним сяйвом ніч нову зустріти.

3 вересня 2012 р.

МИ Є ЛИШ ВДИХ І ВИДИХ

Ми є лиш вдих і видих,
Дійсність же — омана;
І все було насправді в небутті;
Миттєвий спалах тих,
Кого поцілувала
Різда усмішка й смерті. Ми є ті,
На кого з карт злостивих
Ролі розкладала
Грайлива доля десь на самоті
І не цуралась. З праху спопелілих
Лішила душі й миттю викрадала
Їх в небеса. Гадала на житті
І тішилась з змарнілих
Уже очей, із іскри, що згасала...
Ми лиш ті, що в своїй марноті
Від Божої сльози, що впала,
Є відблиском майнулим у бутті.

5 січня 2013 р.

* * *

Твою́ первинність обгорну своїм теплом,
Зітрію ним крихку, як світ, природу,
Цнотливий цвіт укрию під крилом
І промолю́, і прокричу, про зірку но́ву Богу.

І вся планета вкриється добром,
А небо краплями чарівну вмис вроду,
І рознесе відлунням між дібров,
Що більш красі, і дивині, не буде переводу.

Невинність цю, що грає джерелом,
Вбиратиму немов цілющу воду,
Її співатиму як свій святий псалом
Й прошепочу́, і пронесу́ її через негоду.

І всі тенета світу легко розірву́. Одним вузлом
Сплету дороги в згоду.
Ти стала моїми і дійсністю, і сном,
Тебе вдихаю як Життя, як Долі нагороду.

12 січня 2013 р.

ВІНЕЦЬ

Не переймайся чи десь пекло плає.
На марно це. Лиш тремтом клаца лік
До дзвону судного, який переламас
Твій раптом швидкоплинний вік.
І тільки той Дзвона́р високий знає
Хто впаде і куди. Ту волю не уник
Ніхто іще. Лиш мент — і вже немає
Тебе ніде. Весь світ навколо зник

Й вже не повстане. Сурма заволає
В ту мить, коли чеснота й гріх
Впадуть на терези і вирок пролунає,
А ти триматимеш чудовисько за ріг
Й втопатимеш у ющі, що палає
Без часу й міри. Неосяжний сміх
Над долею нікчемною заграє
І розчавить буття. Ти підеш за поріг

Без вороття. Душа тоді узнає
Дух провидіння й чи раніш ти зміг
Бувати тим, який не заблукає,
Що шлях пізнав поміж земних доріг
Ще за життя. І янгол проспівас
Пісню рішальну, сонм для тих, хто ліг
В землю скорботи. Суд вже не чекає
На каяття. Ти взнати істину устиг?
Пізнаєш смертю. Бог там сповідає...

5 травня 2013 р.

ГРА ТІНЕЙ

З тіней престолів простяглися руки
Брудні і засмальцьовані від карт
Краплених. Зтерті долі. Чутно лише звуки
Ошуканих від слів. В тих душах виє гарт
Наживи й блуду. В мертвої Любові тихі луки.
Розпоміж молитвів звели на глум і жарт
Самого Бога. Церковники ж Ісусовії муки
На гроші розміняли. Там злодіїв з-за ґрат
Звели в божків, а вбивці й недоуки
У святці й в вчені записались кров'ю страт.
І плодять спів серед злотих покоїв круки
Про злет гріха, жадоби й марність втрат.
Світ збожеволів! Вимерли науки!
А розумом кермує гра у фарт!

16 липня 2013 р.

МУЗИКА НА ДВОХ

Зіграй мене на клавішах свого піано
Спочатку так, мов мед, в устах поплив,
Щоби на смак — солодко й нездоланно
Нектаром всесвіт землю запліднив
І ліг туманом нути. Сплутано і п'яно.
Додай мене між нот своїх, між злив,
Поміж дощів, по краплі — різногранно.
А як схмелієш — хай настане зрив
Мелодії із блискавок. Спонтанно...
Щоб небеса спів златих струн укрит
І в вирі все заграло — пристрасно, органно.
Щоб світ до нас зоріння прихилив
Й зачарувався. Граймо бездоганно,
Без слів, без фальші — музику Богів.

15 жовтня 2013 р.

МИ ЛИШ ОДНІ

Кохана, уяви собі — ми лиш одні.
Самі-самісінькі. І всі
Далеко так, не на Землі.
Тут — тільки ми. І в ночі тихі, і у дні —
Лиш ти і я... Немов у сні...
В коси влігатиму ясні
Розкішні перли зоряні.
Вмиватиму вуста твої
Сріблом джерел. Я у вогні
Серця згартую в купині
Неопалимій. Блиски ж світові
Принесуть в сад дощі рясні —
Квіткові, вічно весняні...
Нам завірюхи зимові
Творили б роси казкові.
Ти тільки, люба, уяви — ми лиш одні.
Хоча б на мить... Як в дивині.

29 жовтня 2013 р.

ЩО Є ЛЮДИНА — КРОВ БОГІВ?

Що є людина — кров богів
Чи ріки крові саморізу?
Свист віковичних батогів
І шлях угору — аж до низу.
З дитячих сліз — вся сіль морів.
В хвилі прихованого сказу,
Між величі порожніх слів,
Ковтас Землю прірва часу
Й не відригне. Вселенський гнів
Несе людину в небуття,
Вона, під сонмів переспів,
Трима лиш вітер від життя,
А не стремена долі. Мари снів.
Колись вінець природи
Враз обернувся у самоворогів.
В людським кублі народи
Доньок зжирають і синів.
Бо люди — пил, засліплена каліцість,
Гній задзеркалених світів,
Зарозуміла, зверхня ницість.

21 листопада 2013 р.

МИ НА ВІЙНІ

Ми на війні — безжально нескінченній,
В якій тріумфом буде лише смерть.
Трофей її — життя. У битві цій буденній
Людину фатум змолює на дерть
Й вихаркує вже мертвою. Бог — геній!
Він вкинув люд в довічну коловерть
Різдва й надії — вічній й нездійсненній,
І перемога в цій борні є — гідна смерть!

31 грудня 2013 р.

МИ — НАЦІЯ!

Наші серця — Майдани прагнень волі,
У венах — пульс до змін без вороття.
Наше життя — багряний згусток крові,
Що зве на чин, а не до каяття.
Наші долоні стислись в кулак долі,
В раменах — меч, а не рабів ниття.
Ми — є Народ, що правду несе в Слові,
Ми — Нація, що творить Майбуття
Рішучо й праведно. Немає в нас сваволі.
Ми — є Любов і Смерть, як закляття
Для друга і тирана, для зерна в полові,
Святої справедливості буття
І честі лицарів. Ми — Люди хліба й солі,
Ті, що не знатимуть ніколи забуття!

5 січня 2014 р.

Я ВСЕ ЩЕ З ТОБОЮ

Я все ще із тобою, хоча й знаю,
Що більш ми не шукатимо зірок
І блиску їх в очах твоїх не визнаю,
Ні погляду, ні голосу. Мій рок
Таким настав, що вже не потримаю
Долонь твоїх, і з ніжних пелюсток
Смішинку не зберу і не сплету казок.
Та все ж я незбагненно відчуваю,
Як ти, бува, крізь стиснутий ковток
Сама собі шепочеш: «Памятаю».
Я мов останній твій таємний прихисток –
Розпоміж тернами твій сум та біль сховаю.
Я через сни знов слатиму звісток,
Що в крапельках твої вуста вмиваю,
Що, тїшучись в усмішках діточок,
Тебе повітрям й світлом обіймаю,
Що, попри сплив і часу й плин річок,
Молюсь за тебе й віддано кохаю.

6 січня 2014 р.

НОВЕ РІЗДВО НАРОДУ!

У Києві весна! Нове Різдво Народу!
Людських Майданів гарт забарвив сіре тло
Малюнками краси. Бог розбудив природу.
Знов народивсь Христос, а між зими — тепло.
Здійнялася зоря — від Заходу до Сходу —
І в сійві боротьби суцвіттям розцвіло
Братерство і любов об'єданого роду,
Кайдани що зірвав. Усюди загуло,
Почався палкий герць. За Волю! За Свободу!
Зродився новий час, похід добра на зло
До нового життя, українського Клейноду!
За вольність, за закон! За сонце, що зійшло!
За право і за честь — нову весну Народу!

7 січня 2014 р.

ЦЕ — РЕВОЛЮЦІЯ!

Життя на смак терпке і ледь солодке,
Смерть править тим, хто буде вічно жити
Й з мечем її зустріне. Стрітення — коротке.
Прокляття пам'яті не буде там служити,
Лиш слава є! Буття ж — неповоротке.

Стрімким є чин. Він змінює природу
Людини й світу. Все життя — війна!
Йде заколот еліт і правий бунт народу.
У вирі боротьби п'є нація до дна
Гарт можуть й народжує свободу!

Це — революція! Повстання за життя!
Нове дихання! Час різдва героїв!
Це — еволюція! Братерства відчуття
Й нової нації. Письмо святих сувоїв
І долі кращої. Це — шлях у майбуття!

10 лютого 2014 р.

ГЕРОЮ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Я на тебе чекатиму вічно.
Коли з'явишся ти, навіть мертвий,
Цілуватиме ніч очі слізна,
Я не дам тебе з пам'яті стерти.

Я любитиму завжди і міцно,
Ти — мій погляд у Бога відвертий.
Чуєш? На колінах ридає Вітчизна,
Щоб не були даремними жертви.

Бачиш? Квіти лягають велично,
Там, де ти був зненацька простертий.
Всенародна триває там тризна
За Небесною сотнею смерти.

8 березня 2014 р.

ВПОЛЮЙ МОСКАЛЯ!

Вполюй москаля –
Чи зблизька́, чи зда́лля!
Вполюй москаля –
Під ним згорить земля!

Вполюй москаля –
Старий блага й маля!
Вполюй москаля –
Й в труну чи на гілля!

Вполюй москаля –
Волі душителя,
Й не тільки москаля –
А й його холоуя!

Вполюй москаля –
Зчави гнобителя!
Вполюй москаля –
У цьому честь твоя!

Вполюй москаля –
Вбивцю-карателя!
Вполюй москаля –
Вітчизна й Бог звеля!

17 травня 2014 р.

* * *

Доню, не бійся — я не вмирав,
Я відійшов твоїм янголом стати,
А ще — над тобою всім небом постав,
Щоби могла мене вічно вбачати.

Люба, всміхнися — я інше пізнав.
Те, неземне, про яке не сказати.
Та все ж, так замало тебе обіймав,
Тепер тихо світлом буду цілувати.

Мила, пробач, що так рано поклав
Своє життя на вітвар той. Як знати,
Може у смерті я теж смерть поправ,
Щоб жити могла ти надалі й кохати.

17 липня 2014 р.

ТЕНЕТА ІСТИН

Всього не було, завжди є і не існує,
Усе й усі в хаосі руху виключно покірні
Та вже приречені. І Варта все пильнує...
Володарі й раби — то божевільні,
Що моляться даремно. Полова...
У провидіння всі дороги — вірні!
Не мають сенсу кроки і слова,
Усі вони — заплутані і спірні
Не світять променем, приховані в крові.
Лиш віра, чин та помисли є сильні!
В Творця немає мертвих, всі — живі.
Але до кого ж Янголи прихильні? —
Питання долі кожного і всіх!
Години, дні і миті — швидкоплинні!
У сутінках віків і мряці дух в'є гріх
Й тенета смерті. Істини — нетлінні...

23 липня 2014 р.

ТИ МЕНЕ ДОЧЕКАЙСЯ

Ти мене дочекайся, знайди в серці сил,
Я повернуся звідти живим, тільки вір.
Сподівайся завжди. Адже ми ще не договорили
Усіх слів. Я наснуся між зтомлених зір.
Не відчайся. Я знаю, тебе не зломали
Тужні дні. Бо клянуся — злій долі навкір
Я сміявся. Їй в очі сміявся, щосили.
Бо живлюся тобою. Бо й в миті зневір
Я з любові зміцнявся. Мене боронили
Молитви. Не скорюся. Твій лицар-жовнір
Не здавався. Чекай. Бо замало іще ми пожили,
Я вернуся, ти знай. Вітром степу або дощем гір.

4 серпня 2014 р.

КРІЗЬ ЧАС

В душі, що вигоряється нутром,
Випалюється битвами сумління,
Що вкрита гартom, м'яти полотном,
Дощey роси не вистача зкропління
Для рути-цвіту. Б'ється джерелом
Серце любові. Стелиться квітіння
Життя розмаїв. Сплетене гуртом
З води й вогню, із вищого веління,
Світло краси зроста, розніжене теплом,
Людина постає — творіння провидіння!
І, розриваючись між гнівом та добром,
Крізь час іде, збира й кида каміння...

7 серпня 2014 р.

ЧУЖІ ДАРИ ПОЛОВИ

Чужі вожді несуть у наші очі піски полове́ви
З темені крізь ночі. Людські почались лóви
З відусюди. Чужі боги́ полюють навманья
У пошуках одуреного люду й немовля
Народжене в дурмані ще не зна, що у ти́пці
Чужі творці задобреного зла лиш за гроші́
Зкуповляють майбутнє твого роду
Й облудливі світи знецінюють природу
Різда спільноти. Оваці́ здійнуть чужі гріхи
Над смертно наці́, що прийшли тельбухи
Засліплена приймає за дари і вимирає...
З'їдени́й душі́ бракує сили, кволість обирає
Не гідність боротьби, а гонор заздрості і ту́ги,
Не чин просвіти — тихий харч прислуги...
Чужої милості мінлива гра за спокій в нагороду
Зжирає цінності й зерно життя народу.

26 серпня 2014 р.

ТЕХНОЛОГІЇ РУЇНИ (Смерть й відродження країни)

Перед тим, як продати державу єдину,
Плутократи врізають потрохи країну.
Перш, ніж всунути вати у люди й дати різки,
Космополи їм фантики вкурюють в мізки.
Перед тим як розтерти народ на полову,
Напівкровки змивають минуле і мову.
Не могли щоб згадати про доленьку вільну –
Вівців кинуть в кошару, нескорених — в бійню.
А коли впадуть грати й повстануть герої,
То манкурти дадуть їм легенди й набої.
В миротворство заграють тоді різники,
Олігархи ж — в народні підуть візники
І закрутять все знов. Куплять все й розіграють.
Й тут — прозрілі прийдуть, всіх на горло скарають.

16 вересня 2014 р.

ТЛУМАЧНИЙ МІНІ-СЛОВНИЧОК ПОЛІТИЧНИХ ТРАХОЧОК

Політична прострація — тупіння;
політична проституція — ганебно,
політична порнографія — огидно,
політична мастурбація — неплідно,
політична агітація — блудіння
політична кастрація — революційно,
політична люстрація — еволюційно,
політична ротація — доцільно,
політична ж стагнація — гноїння,
політична тушка — просто проститушка.

18 вересня 2014 р.

РІДНА МОВА

Ні в Лету, ні в літа не кануло твоє могутнє Слово
Воно як криця зброєю зросло в устах народу,
У душах залягло палким вогнем, глибоко й просторово
Й освячує той шлях, що вказує на згоду
Та велич вічності. О, скарбе мій, моя батьківська Мово!

24 вересня 2014 р.

НАПУТТЯ

Чрез світло Бога зазирни в життя
Й крізь віхи йди, ступаючи на вітер,
Не озираючись, у ритм серцебиття,
Свій крок здійсни, аби не стер час літер.
Неси з собою щирість співчуття,
Збирай, даруй і засівай знов квіти,
Діли хліб-сіль як цінність каяття
І барви створюй. Не спіши тьмяніти.

Розсяяний твій промінь — блиск буття!
І шепіт думки — здатен засурмити
Величним Словом! Гідно! В майбуття!
В століть скрижалі! У віках не стліти
Зерну твоєму! Йди без вороття
У глиб кінця початку. Гартом оповитий
З сльози росу скуштуй, не кровопролиття,
Тоді зумієш й смерть свою прожити!

5 жовтня 2014 р.

МОСКОВІЯ

Імперія гріха, сваволі й крові,
Пітьми байстрючка, наречена зла,
Зачата в півночі під бубни шаманові,
Над світом білим тінню проросла
Із хащ болотяних закурене в полові
Дитя лукавого — країна-град Москва.

Московія — то плем'я без коріння-роду,
В ній угро-фінська Меря, Весь й Мордва,
В ній клапті Азії ординського наплоду,
Холуйство смердів — непроглядна мла,
Й поцуплене ім'я Слов'янського Народу
І назва вкрадена у Русів та слова.

Держава-виродок тиранів без любові
Себе у богообраність вдягла,
Імперську ж нищість — в лахи пурпурові.
А Бога загубила... Там здавна
Не вчать Мухаммада, ані вчення Христові,
Там б'ють чолом й правителям — хвала!

2 листопада 2014 р.

ПІСНЯ «ВАТНИКА»

(сповідально-затяжна)

Не сепарат і не зрадник вам я,
Просто у мене дурна голова.
Не знаю де Лондон і де та Москва,
Я в школі навчився лише «два до два».

Я ледве умію зв'язати слова.
Про честь ані слухом, ні духом не зна.
Я міні Хуйло, всім качаю права,
Хоч й замість мізків лиш вата одна.

Блааа-блааа-блаж. На херу Крим-наш.
Дооон-дооон, дін-дон. Укри еб..ть Лугандон.

У мене лишень то і мрія проста,
Знайти горіляки й ще трохи бабла.
Мій світ — матюки і брехня про Христа,
Я нелюд «по житті», а не відо зла.

Продати я здатен усе запростá
Вітчизну і матір (не раз і не два).
Ненавиджу все я, і села й міста,
Були би жратва, п'яні шмари й братва.

Блааа-блааа-блаж. На херу Крим-наш.
Дооон-дооон, дін-дон. Укри еб..ть Лугандон.

А може подамся в політику я,
Десь щось відіжму, набарижу сповна,
Підлижу, промовлю, включу холоуя
І стану кермом у якогось човна.

Я просто істота з морального дна,
Неначе пороблений був із лайна.
Чи я бізнесюк, чи статист, чи шпана
Не так вже й важливо. Подохну — й нема.

Кризь час

Блааа-блааа-блаж. На херу Крим-наш.
Дооон-дооон, дін-дон. Укри єб..ть Лугандон.

29 листопада 2014 р.

P.S. Наспівується під музику «Сектора Гази» до відомої пісні «Я не алкаш і не п'яніца я».

КВАНТ ПІЗНАННЯ

У квантовій механіці життя –
Не заблукати в тіні власних вітх,
Де лабіринт в минуле — майбуття,
А у прийдешнім — тільки смерті сміх

І порожнеча: з праху в прах влиття...
Насправді час — примара плину віх,
Як вибух в Космосі, який зродив буття
Й його ж поглине, заковтне усіх

І не удавиться. Це шлях — без вороття.
Ціна пізнання — первородний гріх...
Людина ж — мить, рух вій у небуття,
Слід від роси міжгалактичних лих.

Печать Різдва й Прощання — закляття,
Накладене на долі й злих, й святих.
У коловерті сподівань і каяття
Таємне вгледіти час в істинах простих,

Сенс усвідомити й знов Бога, мов Дитя,
Себе узріти в скрижалях мирських
Та в вирі Всесвіту. Все людство — сповиття
З світла прозрілих та оман сліпих.

29 грудня 2014 р.

2015-2021

ВІЙНА

Війна — без краю, з усіма усіх...
Там в танку смерті тріумфує зло
І править тризну цілковитий гріх,
А очі ріже збагряніле тло
І заливає сіллю... Сліз людських...
Кривавий молот б'є життя як скло,
Витрошуючи душі з мук плотських,
Чавить дихання й розкидає на дно
Кришталіки буття. В війні німіє сміх,
В ній навкрути все плачем розсікло
І щипеніє жах у вирвах втрат і лих...
В горнилі бойовищ роджається й тепло
Героїв миру, жар сердець живих
І дух гартується. Любові джерело
Живить нетлінність цінностей святих,
І силу лицарів. В борні все верх брало
Лиш Світла Воїнство і Істин вікових.
У вічній боротьбі мечем є лиш добро
Й кується щит замирень світових.

3 січня 2015 р.

ПОРА ВЕСНИ, КОХАНА...

Зоріють ночі, сяють дні...
Нам би дожити до весни, кохана.
Де води гратимуть чудні
Й земля у квітах дивини зацілувана.

В неопалимій купині
Нам би любитись без війни, чекана.
Не попектись б у вогні
Серцями, де згорять вони. Осанна.

Прозріти б й вийти з осені
Нам із коханням, без вини, бажана.
Там барви б віднайти ясні
Й купель любові, що у сні заколихана.

Летять сніги засріблені...
Крізь час, як зможеш, зазирни, жадана,
Та попри вітри крижані
Розгледь в хуртовині зими як зрана

Заграють сійвом промені.
Як дзвін струни і сила нездоланна
Звеселять щастям мовчазні
Тайни життя. Нам би сягнуть весни, кохана.

9 січня 2015 р.

МАТРИЦЯ

Наш Всесвіт — бульбашка в долонях Бога,
А світ земний — кулька блакиті гри дітей
Його науки. Він диригент. Він — ноти і дорога
Буття щоденного, молекул, атомів, людей
І космосу зірок... Свята пересторога:
Бурлінь життя закута в ланцюги смертей
Є світлом звуки. Все йде до порога
До «до» і «після» злету дихання ідей,
В останній крок. Насправді доля — вбога,
Жертва спонуки вищих сил речей
З роси, сльози і крові духу. Року перемога —
Тріумф народження і праху апогей.

8 березня 2015 р.

СПОКУТА ЛЮДСТВА – УСМІШКА ДИТИНИ

У щебетанні куль не чу́тно плач дитини,
А реготання вбивць — спів арій на заклання.
Їх муза — кров й гарматні блювотини...
В моралістичній діарейі сенс — послання
Про зкурвлення любові. Тихі днини
Живуть в труні облудного пізнання...
Освітній декаданс у мареннях людини
Живить нігілістичне мавпування
Й згодує юрбі спотворені доктрини
Про сенс речей і спосіб поглинання
Часу і простору без відчуття провини...
Який у смерті колір? Неживий. Конання,
Прозоре і порожнє, вигляда з-за спини
Невігластва пихі. Шаленство руйнування
В очах плете незримі павутини
Хаосу й ладу...
Там стало піснею во́лання,
Убивство ж — тризно́ю без смаку мертвечини,
А почуттям вважається злягання
Із совістю та честю. Це — нові цеглини
Стовпів задуреного світу панування
Новітніх індульгенцій. В тіні гільйотини
Вже розпростерта істина. Її зчавають діяння
Псевдопророків і вождів. Першопричини
Загубляться в словах про вищі побажання
Й втопатимуть в трясовині духо-руїни
Поки війна і блуд не вдаються. Офірування
Від Немовляти Світла виверне глибини
І засурмить прозрінням в час стрічання
Зорі спокути людства — усмішки дитини.

17 березня 2015 р.

* * *

За Вітчизну хтось воює, хтось — Вітчизною торгує!
Хтось за Неньку умирає, хтось — на смерті заробляє!
Народ з військом жебракує, дехто — на війні лихвує!
Люд крізь сльози дух гартує, кодао покидьків — панує!

Коли ллються крові води — водить нечисть хороводи...
Честі шлях пройде крізь броди, чин борні — ціна свободи!
Час відплати-осолоди дзвоном б'є сокир в колоди...
Слово-дух, щит-меч, клейноди — в злуці — зроджують
Народи!

19 квітня 2015 р.

ПРО ЧОРНЕ І СІРЕ...

На тлі занадто чорного –
і брудно-сіре
Може набути білих барвників...

Тріумф родженного —
як свято світло-щире,
Веде приречено до смертних кольорів...

20 липня 2015 р.

ГЕТЬ ІЗ ЮРБИ!

Вже бийте у дзвони, сокири точить –
Облуда з вогнем на подвір'ї стоїть!
Жиди-напівкровки, мордор і хохли
Зачали за НАШЕ криваві торги!

З майданів сердець відплата сурмить
Про сонячне злато і неба блакить,
Що вмить ся смертю в багрі боротьби
У куряві чорній зло зрад ворожби

І згине довіку! Люд, лікоть у лікть
Вставайте за волю, мечі загостріть!
Розправте покірні в догоді горби –
Зродіться НАРОДОМ з отари юрби!

31 серпня 2015 р.

**ДІАЛЕКТИКА
(З ТОБОЮ / БЕЗ ТЕБЕ)**

З тобою — задихаюсь я...
Без тебе — навіть дихати не взмозі!

З тобою — замала́ Земля...
Без тебе — пустки шлях в дорозі!

З тобою я — в вогні згоря́...
Без тебе ж — прірва при порозі!

Мені без тебе — не життя,
В тобі́ — мій пгтамп у некролозі!

10 вересня 2015 р.

ПРО ЩАСТЯ

На свято в Бога щастя попрохай!
Оми́й ним долю й розплекай усюди
І скро́плять ним серця усі нехай
Навколо світу твого спраглі люди!

Який у щастя колір? Як розма́й!
Розба́рвлений, мов веселкові смуги!
Він — промінний! Ти лиш його впіймай
І, щоб не стліло, зарозсяй навкру́ти

Укві́тчаним дощем. Нектару водограй
Вдихни замріяно, скушту́й у вільні груди
І в душах краплями любові засівай,
І щастя житиме в тобі і зійде всюди!

18 вересня 2015 р.

* * *

Твоя зухвалість роздягнула ніч...
Зірвала м'ясоність і здійняла вітер
Без перемовок. Мов первинний клич!
Прозорий як в слюзі, без літер.
Підзаголовок впав у потойбіч
Палкої ніги, зкоханої в витвір
Розпусти наче в сховок. Віч-на-віч...
А потім день усю цю творчість витер.

10 листопада 2015 р.

ПРОЩАЛЬНИЙ ЛИСТ. З ВІЙНИ...

Я лицар світла, що ввірвався в війну
За мир і за життя, за волю й честь козачу!
Біда не в тім, що скоро я помру,
А в тім, що більш Вас не побачу,
Більш до душі не пригорну,
Не засміюсь і не заплачу...
Що вкотре знов не обійму,
Що очі милі назавжди вже втрачу
І їх не стріну ще раз. Що не обітру
Зі щік сльозинку, що вже не збагачу
Себе цілунками й усмішки не візьму
Кудись в дорогу, в згадку і на вдачу.
Я просто в вирій відійду. В пітьму...
За обрій... Кров'ю борг свій сплачу
Тобі народе мій! Я смерті зазірну
І п'яну в вічі! Твій тріумф відзначу!

15 листопада 2015 р.

ЧУТТЯ ВІЙНИ

Війна — зморщена нація!
У венах — болісна акація!
Війна — невроджена пульсація!
Любов — життя і смерті грація...

Війна — до миру вакцинація,
Сльози́ і крові генерація!
Війна — інстинктів токсикація!
Труна — людини коронація!

23 грудня 2015 р.

КРАСИ ТВОЄЇ МАЄСТАТ

В твоїй невичурній красі
Розцілувались янголята
І завітніли в барвах свята
Світи навколишні усі.

Народжена з зорі в росі
Й розкішно небом обійнята,
Тебе, як витвір коловрата,
Приніс на землю Бог з висі

В долонці долі. У плесі
Священних вод душа крилата
Мого сягнула маєстата
Зерном життєвим в Логосі.

27 лютого 2016 р.

* * *

До ніг твоїх все небо прихилю
Й короною зірковою звінчаю
Тебе єдину. Світ свій розфарблю
Пензлем краси і барвами із раю!

Тендітними росинками скроплю
Вуста сумирні, день заколихаю,
Розбуджу ніч, блиск сонця ухоплю
І дам серцям. Вони живуть, я знаю,

Тобою й мною! Янголам звелю
Розніжувати ніжність аж до краю,
Аж до межі... Я й темінь засвітлю
Суцвіттями вогню та водограю

І чарами тебе у собі розстелю.
Нас в оберемок долі повплітаю...
До смерті і по ній ти є моє «Люблю»,
Між Богом і людьми я є твоє «Кохаю».

1 березня 2016 р.

МИ — ОБРАНИ!

Гідність палких сердець
І велич геройського чину
Нас кличе на вічний герць,
До слави без страху загину!

Ми — леви, — народ-борець,
Що долю творить без спочину!
Ми — вічність, ми — люд-мудрець,
Що пише новітню днину!

Палá в нас святий каганець —
Містичний вогонь часоплину!
Про нас сурмить янгол-співець
Й веде в пантеонну царину!

Між націй земних ми — вінець!
Чесноту плекаєм єдину,
Обрав нас із честю Творець
В майбутнє вести Батьківщину!

3 березня 2016 р.

* * *

Вся наша лагідність пішла сльозами крові,
А милосердя гордо вісить на гіллі,
Не варто каятись, зревілися доволі,
Не плачмо, націє, гартуймося в борні!
Ми просто йдем кризь хмари пурпурові,
Через гаття гріха й любові, в млі,
Ми всі вмремо, поляжем в тризну долі,
І перемелімося в вічності жорні
Для майбуття! Ми — квіти світанкові,
Що залоскочуть смерть і на Землі
Зведеться Рід наш і на крилах волі
Нестиме світло через труп війни!

20 липня 2016 р.

ДО БОГА В ХАТУ

Світ — спить... Лягаю демонів приймати...
Смерть — вмить? Встрашилася вмирати!
Життя... Конає... Щоб іще не здати
Крапель своїх... Йому б не знати
Що у Різді сенс — Смерть узяти...
Аміль... Аби вловити й цілувати
Своїх... І не добіг... До Бога в хату...

9 вересня 2016 р.

ТИ — НАЙПРЕКРАСНІША ІЗ КВІТІВ!

В твоїх пелюстках, у розмаїм світі
Землі та неба заплелась графіті
Одвічних істин й нових заповітів,
Сумирних рос і барв у буйноцвітті
Краси первинної. Як сонце у zenіті
Вона є зпроменінням самоцвітів
Й пестливої гри знадливих магнітів
Вроди чарівної. В твоєму оксамитті
Встелилась ніга й всі вогні сповиті
У оберемку див, що надиха піїтів,
Героїв зводять й кличуть неофітів
Вклонятися коханню. В верховитті,
У луках, у всесвітньому суцвітті
Під сяйвом зоряних софітів
Ти — найпрекрасніша із квітів!

10 жовтня 2016 р.

СЕРЦЕ ЗАКОХАНИХ

Серце закоханих знає — чуттів глибших більш не буває,
Вони — то є світ навкруги, гра ніжності, див і снаги!
Той всесвіт їм славні співає і зорями шлях устеляє,
В якому, без зради і мли, в зцілюванні їх береги...

В любові — цвіт краю не має, вирує, барвить, устеляє
Солодкою хвиллю нугі — життя, які прагнуть жаги
До щастя, що вічно буває. До долі, яка обіймає,
Сплітаються де райдуги, де двоє — безсмертні боги!

12 листопада 2016 р.

ІСПИТ ЖИТТЯМ

Щомить — твій вчинок сіяча, що залиша стерню,
І кожен день — іспит життя, незримого турніру.
Ми в світ прийшли не тягати каштани із вогню,
А розпалити іскру правди й полум'яну віру
Посеред темені. Набат згадати дзвонарю
І з серця вирвати ще розголосу ліру,
Прозрінням вмити лик сліпцю-поводирю
Й подати руку спраглим на довіру
Та й до душі... Буденної полови маячню
Розтерти в порох. Зерном зануритись в офіру.
Усі на черзі... В пам'ять, в гній, в борню...
На стежці до зірок чи у пащеку звіру...

5 лютого 2017 р.

ОФІРУВАННЯ РАНКУ-СНІГОЦВІТУ

Офірування вранішнього світу –
Лапатим снігом пеститься земля,
Вальсує небо у зимовім квіту
Під тиху музу вітра-скрипаля.

І вікову природа виграє сюїту,
Пір'їнки хмар на обрій вистеля,
Й сніжинковому тішиться зеніту
Чарівна казка — білий цвіт кружля.

13 лютого 2017 р.

ПРИРЕЧЕНІСТЬ

Йдемо із океану у життя,
Й розхлюпуем як краплі з калабані
Себе із ними. Так іде буття.
Так ми зрікаємся і душі розірвані
Летять лахміттям через небуття
У згарище закінчення. В повстанні
Зойку бланного і вже без вороття
Душу зіцловують незблгнення останні.
Любов чіпляється ж за прірву каяття
Коли серця приречено до травлі.
А ти ще дихаєш, Різдово і Смерть вмовля,
І янголи рвуть-п'ють криваві плавні!

24 лютого 2017 р.

НЕЗАЗОРАНІ ЗОРІ

У страчених незміряних щомігтях
Злягли ми із світанками в будь-день.
Там зорі згасли у життєвих житах
Й понурилися в сіру коловень
Шляху самотнього у мареві, у скітах
Довічних перегонів. В них лишень
Сховались сподівання. У тих квітах –
Утаємничення незгаданих пісень
На доленосних скрижалевих плитах
І тремт шилку нектару в зойку жмень,
Що так і не зазорялись в орбітах,
Не спалахнули сяянням знамень...

4 березня 2017 р.

НЕЗБАГНЕННІСТЬ

Журба ковтнула радість й усміхнулась,
Та ж — блискавицею впірнула у сльозу,
Дощем увись здійнявшись, грайнулась
І порозкидувала іскрами росу
В душі́ небес, що в зорєблиск сяйнулась
Й, в космічну запліднившись грозу,
Зродилася любов'ю! Спалахнулась,
Намистом заплелася в цвіт-косу
І розкрап'їлася. Так милість пригорнулась
До серця Всесвіту. Веселкову лозу
Розхлюпала землею й доторкнулась
Таємних жнив життя, в розквітчану красу.

12 березня 2017 р.

СОН (МАРА)

За промені ніч й день веду,
Незримо темінь розтуляю:
Малює мара тінь бліду,
Що має ключ від пекла й раю.
І я... Немилосердно йду,
У смерть пліюю, часи минаю,
Чавлю буття, плету ходу
І пил з очей сліпих збиваю.

Без вороття. Десь упаду,
Землі з'їм, трав набіймаю.
Каміння на свій хрест вкладу,
Встаю і знов їх розкидаю
У порожнечу. Розкраду
В природи квітів для розмаю,
Про щастя, може й про біду,
У їхніх пелюсток спитаю

І не повірю. В тім саду
Я вітра в груди наковтаю
Аж до зомління і знайду
Сенс незбагненного. Втопаю
В ріллі життєвій й до ладу
Себе і душу причащаю,
Прозріння схоплюю звізду
І геть — в незвідане. Вмираю...

13 березня 2017 р.

КОЛИШНІ

І світ навколишній — не вже, а — лиш весна,
Влові́ на спогад — мить — ми такі інші.
Все наче як Любов... Незбе́щенні вуста
Без дотику богів... Порожні. Переспі́лі вишні
Й блукальці вір. Цілуємо повітря. Хто ще зна
Про захо́плений світанок в руки? Вищі!
Ми є апостоли безвиході і джерелáми дна,
А може й позасвітні. Ми — колишні
Лелеки душ, спотрошення зерна...

7 квітня 2017 р.

Я ПОЛУМ'Я В ТОБІ-ВОДІ!

Я полум'я в тобі-воді! Пірнай за виднокрай!
Сягай за вінця іскр, вогонь з роси ковтай,
Розбарв в своєму кольорі й замріяно втопай
У чуттеграї двох, в глибини чар! І виринай
Багряними світанками жаги! Ніц не питай:
Любові цвіт цілуй — смакуй до дна свій рай!
Стелися небом з поміж зорь і прірву зколихай!
Ми питимем нектар й розпестимо розмай
До воскресіння з забуття, замандрені у плаї
Тихої ніжності... Вдихай мене! Кохай!

16 червня 2017 р.

НАТХНЕННЯ

Я натхненний тобою творити
Вир вогню у воді та здійняти
Серця гарт до небес і зоріти
Серед темені гла. Спеленати
В оберемок зорінь земні віти
І нектаром життя малювати,
У веселку його оповити
Наче в рай, в візерункові шати.

Я тобою натхненний чаріти —
Місяць й Сонце у єдність вінчати
Шлюбом вічності. І устелити
Всі блаженства до ніг дитинчати
І його людству в юнь присвятити.
Щоби щастя заграло. Щоб мати
З батьком долю могли запліднити
Й з Роду в Рід майбуття себе дати.

Я натхненний тобою квітчати
Пустку душ й всі пустелі зряснити,
На хмаринках журбу колихати
Й дивом усмішок з суму зіцліти...
І розніжити світ. Цілувати!
У чуття тремт буття забарвити!
Я тобою натхненний кохати
Й навіть в пеклі Любов оселити!

31 липня 2017 р.

ТИ ЗА МЕНЕ В ТАЙНІ ПОМОВЧИ...

Ти за мене в тайні помовчи,
Тихо так, в собі, аби богам не вчу́ди...
І ще... Давай — без свідків. Спиначі́
На нас очікують вніч-вдень, а їхні блу́ди
Любов на гвалт кида́. Точи в душі мечі!
Кров, позаяк, воскресує! Усюди
Є ми з тобою! Дві слъози́ в ночі...
Кривавою рососою впа́демо в груди
Немов у небо нації, як першоорачі
Запалимо в ній серце! Нові люди
Народя́ться із всесвіту борні! У млі
Згорі́мо ми, та іскра гарту всюди
Ватру здійме́ світанку! Ти ж мені
По спалаху тепло́ дай! В зимні руди...

11 жовтня 2017 р.

ЛЮБОВ

У щирої Любові — серце Бога,
Нектарний смак і пульс із фесрій
У зореквітті почуттів. Без некролога
І без свідоцтва смерті. В ній — напій
І спрага творення, із полум'я волога,
Журби глибинь і неозорість мрій
У просторі безмежності — облога
Цілуноків милості, звитяги та надій.

Любов — є рай, книга волінь розлога,
Спокута доль, жнива життя й сувій,
Що пише шлях незримого порога
Між Небом і Землею в світовій
Грі Розуму у вічнім: де дорога
До миру душ і благочинних дій?
Буття — рух вії, Любов — є перемога
Над тлінністю його! Бог — в Ній!

22 жовтня 2017 р.

ТОБІ — ПЕРВІСНІЙ

Ти пахнеш квітами і вранішнім теплом
З яких рясніє первозданність міту
І в заколиссі цім, мов неземним плодом,
Смакуєш медом ти мені й нектаром цвіту
З садів раєвих всіх. Розніженим крилом
Вкриває нас любовограй й в сюїту
Чарівних нот занурює усладовим вином
Як в доісторію Буття, в світанки Алфавіту.
Де Альфа та Омега первісним різдвом
Запліднюють природи суть, сповиту
Із нас та цнотою й неначе першим сном
Вкида у пристрасть див несамовиту.
І ти, з роси постала, м'ятним ясмином
Кохальні пишеш перли заповіту. Світу.

17 листопада 2017 р.

ОКЕАН (ЖИТТЯ)

Цей океан — шириною в життя
І прірва його — глибінь долі,
На хвилях незвіданих човен буття
Пливе крізь роки і літа мимоволі
У штиль і у шторм. Вітри́ вороття
Не дихають туг. У полоні сваволі
Людину несе течія в відкриття
Незнаних вершин у новім видноколі
Безкраїх просторів. Там часобиття
Пульсує крізь Тебе і вже сивочолі
Видніються десь береги спокуття
І мандрів вінець на одрі в ореолі.

9 грудня 2017 р.

ВЕЛИКА ГОДИНА

Велика година — нескорених мить!
На Поступу крилах зліта нова Днина,
У гарті розвою німіє блакить
І спалахом голосу рве вись Дитина,
Аби неофітів збудити й зродить
Міць Духу у зрив. Упаде зернина,
Що з темені сяйво із Знань заіскрить
Промінням світанку часів і Людина
Зорею природу Буття осінить.
Із Думки і Чину воскресне Новина
Й епоха Героїв й Творців засурмить:
Зачалася в світі новітня Родина!

23 грудня 2017 р.

СЕНС

У вічних пошуках краси,
До світла щирої любові,
Йдучи крізь себе і часи
У життєрадісній діброві,
Ти чуєш тихі голоси
І гуркіт зкам'янілий крові?

То з пекла брязкають списи
І стогнуть батоги шовкові
У темних сховах. Чорні пси
Роздерти рвуться веселкові
Чекання мрій. З краплин роси
Чи спрагнуть вени джерелові,

Щоб не зотліти й до весни
Пробігти осінь? Не в півслові
Себе вишкребти в літопис й сні,
В життєві зорі світанкові.
Взнай сенс таємний й затисни
В дум зойки серця колискові.

12 січня 2018 р.

ЕКСПРЕСІЯ

(ОРГАЗМ НЕБЕС)

Великий вибух — то оргазм Любові,
Божественного прагнення життя
У задзеркальній духовій вимові
З Омеги в Альфу Слова майбуття
Космічної спіралі — в часи нові.
Екстаз народження небесного буття
Із порожнечі форми в світоснові,
Зі смерті в дерть, у коло зачаття
Матерії живої, в кванти просторові
Пологів Всесвіту. Він — тасмне дитя
Розлучення Галактик й сили волі
Коду Енергії. Зірок серцебиття
І апогей Нуля у Максимі. В цім лоні
Є прірва Усього і чрево сповиття
Реліктів Хаосу і Ладу, пульс сваволі
Запліднення Шляху, земного сум'яття!

14 січня 2018 р.

МОЗАЇКА АПОФЕОЗУ

О, Ви — мозаїка очей двоногих душ, вінець природи!
Гра рас, вся райдуга людей і Божий куш! Усі породи
Народів різних і племен. Собі подібні й антиподи,
Чому серед благіх ідей творіння Ваше — світ незгоди!

Мільйони сльозових калюж й кривавих оргій хороводи
Ви славословите чимдуж? Чом не митці, а ляльководи
На п'єдесталах дум дітей, а в вас в пророках — воєводи
І лихварі оман. Зі скрижалей коли ви стерли дух свободи

Та право думки? Є дурман коней у гоні табуна і насолоди
З облуд юрби. Люд п'є гріх із долоні. А де ті праведні угоди
Про Рівність і Любов? Гряде бо кари час чи благо нагороди
За Шлях Діянь! І кров тавром вже пише вирок на клейноди!

8 квітня 2018 р.

ПІД ВЕЛЯНОМ НЕБЕС

Під веляном небес вінчала їх любов,
В обітниці вслухались роси-води
І омивали першу спільну кров,
А хмарки все водили хороводи
Під ледве чутні співи молитов
Вітрів далеких. В царині природи
Осяяв місяць тайну між дібров
В тисячосвіччі зоряної згоди
На шлюб сердець і з'єднання основ
Двох в оберемку вітх. Їм щебетали оди
В світанку солов'ї всі знов і знов
Й кохання завітчало з осолоди!

16 квітня 2018 р.

ПІСНЬ ЗА ПОЛЕГАЛИМИ

Заспівала тужну пісню залізна троянда
Й полетіла з нею в засвіт героїв команда.
Засвітилися у небі їхні серця-квіти:
Десь поділися у вирі людей земних діти.

Пелюсточками дощу сльози з висі пада —
Освящається журбою новітня балада:
Янгол чорний в крила болю устиг їх сповити;
Білий янгол пір'ям згадки вічно буде гріти

Душі кращих-наймиліших від криги Во́ланда.
Гру скорботи життя з смертю тризну п'є іздавна
Щоби грішні ще живії могли серця вмити,
Аби жертвою безсмертних світ свій відмолити.

Час — не вбити, не згубити вогники з свічада,
І запалить Милість в млі тій Любові розрада.
Чин Життя у Вічність кулі безсилі спинити,
Майбуття плин в вирій вої пішли боронити!

23 квітня 2018 р.

ІЛЮЗІЯ

В рок глибоко пірнають сум і ним непещена самотність...
В безодню прірв і хаос дум, крізь заіржавлену кислотність
І рваний пульс, в убивчий струм. У божевільну ілюзорність,
Де світ оман п'є опіум облудних лун. Його потворність
Плакає середлюдний глу́м, а заніміла невимовність
Ковтає первородний глу́м і творить п'яну богородність
Гріха істоти. Вакуум вдихнув незайману природність
Й огидно сплюнув в подіум і на удавану вельможність.

13 травня 2018 р.

ЗОЙК

Ми розкохалися як серця зойк — миттєво.
Пропульсували марафон той, наче спринт.
Зірвали спільні вени враз і пожиттєво,
Розтрощивши любовний лабіринт
До підмурівка. Біль — це не суттєво!
Вона як перша кров, як вічна гра у флірт
Різдава зі Смертю — ось, що є чуттєво,
А не оманливий і пристрасний репринт!

5 червня 2018 р.

ТИ — ЕВОЛЮЦІЯ!

Поки живеш — дихай екстазом, пий
Буття вир з творчістю Себе у жніві
Душі Роси і Неба. Люд нехай скупий
Спотвориться в гримасі. Гавкітливі
У ступорі залякнуть. Світ чудний:
Крихти від хліба — не зерно на ниві!

Любов — Життя, але — не Дух Святий!
Ти — Еволюція! Ковтай світанки хтиві
До Знань тасмних. В вечір мрійовій
Нектар народжуй й помисли цнотливі,
А не з буденністю злягайся і відкрий
Серце Митця! Дні вічності — мінливі!

19 червня 2018 р.

МЕНІ НЕ БАЙДУЖЕ...

Мені не байду́же, коли в мої́й країні
Правду на блуд звели́, а трелі солов'їні
У спів Сирен спотворили й Людині
Долі шляхи плетуть облудливо причинні.

Мені не байду́же як на народній спіні
Хліви́ із бісеру лаптують собі свині
В людській подобі й ро́чки блювотинні
Вдають за мову й сурми янголині.

Коли гвалтують совість в свят-ряднині,
А честь запродують й глузують з милостині
Мені не байду́же... Я ігрища тваринні
Не перевтілю в цінності родинні

Й у сенс буття. Коли хтось в серцевині
Глумом гризе життя і шмарклі жабури́нні
В Любов жбу́рля — не гріх? Чи у стернині
Ще є зерно? Чи є дух в мертвечині?

Мені не байду́же, коли мінливоплинні
Божки удавані віщують Батьківщині
Оманливі дива́ і в злидні баговинні
Цей рай занурюють, в тенета хомутинні.

Я зневажаю ниць (там ду́ші — в комі́рчині),
Блюзні́рство, рабство дум і волю в домовині.
Не байду́же мені як у майбу́тній днині
Йтися крізь час буде мої́й й твої́й дитині...

19 липня 2018 р.

ТРИУМФ

Плин По́ступу крізь тіні прозирнув
З-під зорей покрови: чи все іще квітує
Життя в земній долині й осягнув
Єством чуття, що в тих краях чаклує
Чад перевтілень дивних. Огорнув
Він геть усе. Людина гетьманує!
А вир омáнних хтінь вже проковтнув
Глузд Пізнання. Невігластво царює
У шатах Мудрості. Час небеса зімкнув.
Ніщо вбрáлось у сенс і рве його, шельмує
У марнославстві. Милість глум припнув.
Слова знімали там, рій голосів гарцює
На троні юрбоправства обраних і ткнув
Блуд очі в марево безтямства. Гріх цілує
Душі некаянних спокусою й жбурнув
У прірву благочестя — гонор ним торгує.
Бог став міняйлом, в гаслах чин втонув,
Лиш манівцями дум десь Істина плазує...
Скривився Світ в гримасі і зітхнув –
В льохах Його вже Людство тріумфує!

24 липня 2018 р.

ЦІЛУНОК

Зцілі́ мене отруйним поцілунок,
Що самозгуби́ зойк лишає на губах
І поглинає зпещеним грабунком
Твердиню волі й первородний страх.

Зп'яни́ собою, мов медо́вим трунком,
Що захмелить табу і зна́дить на чатах
Вартових цноти. Тремт заграє в'ю́нком
Десь за свідомістю, у незбагненних снах.

І обійми́. Як пензля геній, що малюнком
Милується у барвах, засмакуй в вустах
Нектар розніженого світу. Візерунком
Він закарбується в кохання скрижалях.

10 серпня 2018 р.

AVE GNOSIS!

Все найциріше Світло — суть пітьма!
Навколо марить блуд і гра буття убога,
Що здатні засліпити! Не думок тюрма
Ти є, а благість Самопізнання. Дорога,
Що в Дух встеляється! Ужиті крадькома
Дихання Вічності і чистий Пломінь Бога
Як сховок Непорочності. Знання усі трима
У відображенні Себе. Світогляд некролога
Людини-тіла й Сяйво-нагорода, де нема
Гріха прокляття Істини. Шлях від порога
Різдва Душі в Осанну Пізнання! Ти є пряма
Зоря Просвітлення й Прозріння перемога!

17 серпня 2018 р.

ЧАРІВНОСТІ

Ти Богом всяяна осінньою весною,
Запліднена в розкішний цноти лан.
Ним рясно так забарвлена красою,
Неначе краплями морськими океан
У хвилях муз. Грайливою журбою
Мелодій шедевральних нотний стан
Твій заколиханий. Первинною росою
Й світанком зорь народжений роман
Між небом і землею є в тобі зі мною,
Зілля спокуси й наш терпкий євшан
Чаклунства долі. Квітне світ луною:
Всевишній накохав чарівності талан.

16 вересня 2018 р.

СМЕРТЬ

Смерть — ненаситна, харч її — життя...
Підступна гра і круговерть природи.
Тóчить ножі довічні в схованці буття
Пітьми глибінь на світанкові вроди
Й всесвітня пастка — шлях невороття.
З праху у прах. Довічний сенс угоди
Між Тризною й Різвом (без каяття).
Лиш вічний Дух пульсує з осолоди
Й наспівує святе й нечутне напуття
Приреченим. І ще — Божественії оди.

17 вересня 2018 р.

ВЛАДА

Влада звагітнює уся нестерпну спрагу,
Що вгамувати кличе досхочу свавілля
Людино-трону чи юрби, і варить брагу
Дурману пустки душ та пастки опаління
Від марева оман. Розпутство пише сагу
П'яного божества, а приворотне зілля
Бодяжить гріх гріха! Спокуса п'є наснагу
З сліпих блаженних й зрячого підпілля
Привладних пестунів й відригує зневагу
До матки-трутня в ній. Липке недопадіння
Плазунів гидких ширяє ницість і відвагу
У простір несвідомого. Волає божевілля
У вирі ненаситності до панівного змагу
З природою вінця жаги! Терпке похмілля
Чавить задухою ество, згодовує виснагу
І зцідить врешті в ніч всевладне породілля..

27 вересня 2018 р.

ТЛО

Всмак доля взяла нас і вічавла
Зцілована у прірві. Хай — пролог!
Весь рай уяв — дарма. Вона тягла
Між пустки зорь на дні перестоґ
Єство людське. Ніч п'яна вибігла
У пастку тиші (здичавілий смоґ
Навколишньої мряки). Людська гра
В зойк впала мить удаваних вимоґ
І згинула у ній. Душа! Перемогла
Пологи тайнства й любов? Є Бог
В пелюстках офірованого дна?
Чи в тлі кохання — вічний епілог.

30 листопада 2018 р.

НЕОФІТКА-КВІТКА

Спустились цяточкы зорі
Веснянками на личко квітки.
Осіннім сонцем десь вгорі
Змиловіє хтось світ нізвідки
В останніх пестоцах. У грі
Сніжинок первісних сусідки
Вже мерехтять, мов ліхтарі,
Зіркі — небесні маргаритки
І доцвітають хтивісто. В порі
Обіймів зимних ворожбитки
Чаклюють з неба. Й байкарі
Вітри шепочуть оповідки
Про дні останні в кольорі.
Холодних поцілунків свідки
Вони в засніженій журі
Чека́ воскресність неофітки.

12 грудня 2018 р.

НЕ ПИТАЙ

Не пита́й де цілу́нком з'єдна́в небокра́й
Помі́ж нами́ серця́ в оберемо́к любові́.
Пого́ртай́ весен ся́йв й променево́ читай
Затамо́вані́ думи́ легенд́ смарагдо́ві
Про́ наш ра́й і гру до́ль. Уві́ сні́ пригада́й
Мрій́ офі́ри́ й зорі́нь світу́ душ́ волошко́ві.
Розплі́тай ві́зерунки́, в ба́рвах та́йн пізна́й
Сенс ко́хання́ й життя́, схови́ щастя́ казко́ві.

15 грудня 2018 р.

ЕПІКА ЖИТТЯ

Між видимим й незнаним меж немає –
Жевріє лиш ілюзія, епічність тла Буття
Й клоака будуарних хтив куцо горлає
Про велич нищих. Гра в блудне сповиття
Тваринної фесрії задухою волає і конає
У тому зашморзі душа. Пізнання ж окуття
Вир розуму в кайданах скutih дум тримає
Й в розпусті мрій. Шлях світосприйняття
Згубився в буднях й златі. Мудрість вимирає,
Вбива у метушні любов, рве боговідчуття
Природи Людства. Знань глибінь здолає
Сакральність Неба тайн, земного сенс Життя.

16 грудня 2018 р.

ЦНОТА РОСИ

На пальців кінчиках трима́ цноту роси
І пещу світ джерельних див. Господні
Світанки Всесвіту у ній і первісні часи
Злилися в краплю Бога. В цій безодні
Тремтять вікі тайн буття і Неба епоси
Вчаровані в прозорий перл. Природні
Смаки життя і геном чистоти краси
В ній закодовані, всі чари первородні.

9 січня 2019 р.

ДУХ СУЩОГО

Злетів з небес він, струшуючи вись,
Аж Небо спорожніло й завиття
Блукало схоластично як колись,
Ще за часів світанків сповиття...
У хаосі ж отім вже зародкова вись
Бездумно телігала майбуття
Розпоміж зорь і пилу. Ухопивсь
За краплю Всесвіту і долі маяття,
Тасмний дух Всевишнього і чийсь
Безмежний подих з свого окуття
Занурив Землю в шлюб. І зачались
В лоні її пологи. Тремт серцебиття
І велич Суцього проїняли все наскрізь.
Бездні морок згинув. Паростки буття
Розмасм барв розсипли й запліднивсь
В ній гріх й любов, дар смерті і життя.

30 січня 2019 р.

ТЕЧІЯ ЖИТТЯ

Пливти́ за течією́ крізь буття́ — мандр насолода,
І проти спаду вод гребти́ — не завжди вороття,
А й творення крізь чин — пуття його. Свобода...
Довільність вибору і напрямок мети як відчуття
Руху вперед, у світосприйняття. Із долею угода
Про сенс його. У коловерт ввійти для бороття
Не штука кволих, а биття; зухвальців нагорода
І шана гонору. Себе між берегів знайти — гаття,
Шлях усвідомленої волі й сіль знаття. Природа
Всіх обраних човна порогами вести у плін життя
І веслувати крізь завороття, за хвилино, де згода...
Та й проти гри її — натхненно. Поміж сум'яття
Чи у блаженстві суцвіття́, чи в гарті — все дорога,
Стежина мудрості, нагода утекти від самозабуття
У тихе сповиття дум плес журливих, сяяна нагода
Вир водограїв здужати і дух, де гавань майбуття.

10 лютого 2019 р.

ПРИВІЛЕЙ

Мій привілей — тебе кохати вічно,
Для зірки небом стати і плекати
Любов її як бога. Віддано їй епічно.
Аж до країв безмежжя. І вінчати
Цвіт неземний осяянням. Велично
Його в різні чари зцілювати
Чуттями раю. Палко й аскетично.
У стусі днів тебе в собі плекати
Як віру щиро. Ревно й потойбічно.
І жити щастям див, ліляти і знати:
Нам долю світ начаклував магічно
У привілей для обраних — кохати.

3 березня 2019 р.

ВИДІННЯ

День ночі настає пророчий,
Враз вимкне світло в небесах
У мить одну тасмний кормчий,
Росте бо пліснява в серцях
Рясною пошестю. Охочий
Торує люд примарний шлях
І ліпить пустку сліпий зодчий
Під оплески юрби в потьмах
Мізків отрусних. Дім отчий
Діти знебожать, зтруть у прах.
Зів'яне в душах сад урочий
Й страху не буде у гріхах...
Лиш глас знімілий і співочий
Віщатиме про тихий жах...

5 березня 2019 р.

РЕКВІЄМ

Я все ще бачу погляд твій й рух вії
І зачаровано у снах зливається вустами
Буревій! Незнаний більше. Зчитано сувій!
Ми вже ніколи не зустрінемося. Снами
Я ще цілую образ твій. З небес мене зігрій
І сніг навколо двох. Тінь мертва є із нами
У надземельній прірві! В сутінь сльозовій
Любові чистій. Ми — впали пелюстками...

Коханий! Уявлено в душі заламану галузку.
Не знаю я. Здолати як над тугою борню
І здушливу розвіяти приреченості згустку
Й прошепотіти сповіддю: увічнено люблю.

Приречено маюю вкотре погляд твій
В картині пам'яті, розхристаній роками.
Незречено живу в минулім наших мрій
Й гортає спогад долесвіту вітряками
Світлин калейдоскопи. Без нових надій.
Вони розвіялися світлом й небесами,
А я несамовито тужу в самоті німій
По смутку й радощам на двох. За нами.

Коханий! На серці маю зірвану пелюстку.
Не знаю. Як оминути ночі чи радіти дню,
І сил немає домолитися крізь пустку
Про те, хоч раз іще, що я тебе люблю...

15 березня 2019 р.

ГЕНОЦИД

Відчуй присутність зла,
Ми — в землю врощені,
І впадемо перегноєм тла
Німі замертво й зморщені
У плоть її. Стигли тіла...
А душі, в добре зрошені,
Чи є насінням? Для гріха
Там сячем зпорошені
Зерна чого? І хто це зна?
Всі до життя запрошені...
Любов зкоуплена була
З сердець дитячих і в вогні
На долю попелом лягла
Смерть обійняти у різдві.

А блуд на пошук нарекла
Спрага наживи. І в борні
За істину оман зросла
Квітка буття чи лан стерні?
Світанок зорь ніч заплела.
Та вже не кожен у весні
Зустріне сяйво. Відцвіла
Й зів'яла іскра. Згасли дні.
Людина в морок відійшла...
В несамовитій цій війні
Долає світ безмежна мла.
Добро ж і зло ведуть пісні,
Що вічність людству замала
Й колиску вбожено в труні.

6 квітня 2019 р.

ЧАД

За гаслами величними доби
Людинки поховалися дрібні
І скавулять пихато про журби
Вівців забляених. У ницій галасні
Розлуноються оди і хвальби
Про вівчарів отарних. І німі
Приречені пасуться. Не раби,
А безголосі у кошарі та в теплі,
Чекаючи на постриг, гнуть горби
З погордою. Немовби нарівні
Із різунами душ, без боротьби
Йдуть на заклання, щоби у вогні
Сакральнo харчом стати худоби
В людській подобі. Чудні дні
Настали в світі. Виявом ганьби
Став думки дух й у шати маячні
Мудрість одягнуто. У чаді ворожби
Зкумарів глузд й паркани розписні
За скрепи вдавано. Поводирі ж горби
Віщують здуреним у прірвовому дні.

14 квітня 2019 р.

ЗЕМЛЯ

Блакитне я́бко древа Всесвіту — Земля.
Під скронями чіпля за Галактичне гілля,
Ультрамарин життя у Космосі кружля
Й шлюбним танком вінча́ вічне Весілля
З духом Всесущого. Маренго кришталя
Відблискує рососою в мороку доквілля
Бездні мертвих зорь. Дар Розуму вселя
У хаос гри матерій і в Закон свавілля
Енергії Початку і Кінця. У прірві віддаля
Вона — цятка зерна, тасмне райське зілля
Неусвідомленої Істини нектару Пізнання,
Сузір'я Божого обручка і святе похмілля.

16 квітня 2019 р.

ДИТЯ І ВІВТАРІ ЮРБИ

У пошуках одвічних манівців,
Де порожнечі кухоль повний п'ється,
Дитя навколiшки посеред вiвтарiв
Стоїть собі і серце його б'ється
Відгомоном луни гласу людців
Із пустокою у душах. Гріх плюється,
Що на долонцях тих крихти хлібців
Та сіль слъози для світу подається.

А він ся дивить й тягне з гаманців
Маляті грiш. Сумлiння продається
Й купується на гульбищі співців
Марнот життя. Трясовиною лється
У венах смак вина у пастку блуду слів
І в чрева харч. Телець золотий пасється
На луках дум. А з агнів та женців
Зажерливість презирливо сміється,

Паскудить та живає. Час жерців
Божків земних удавано святиться
У доброчин гордині й блиск творців
Хтивості благ. Дух істини цькується,
Любов жевріє, став в чесноті гнів,
А милосердя слабкістю зовється.
Безликий люд пророцтва ж не узрів,
Юрбою дар дитяти не збагнеться.

30 квітня 2019 р.

ТИША

Буває, Тиша стогне, мов могила
І рве безодню, наче долі крик.
У згустку пустки причаїлась сила
Грому подібна, скуті сміх і рик
Дихання Незбагненого й вітрила
Прірви страхів. Розп'ятій еретик
Молитви черева Бога. Спорожніла
Уява розуму, де часу лік враз зник.
Осягне зчавлено в Ніщо, уже завіла
Мить жаху спів як мовчазний різник.
В ній смерть себе вродила і зніміла:
Нову симфонію там пише Чарівник.

5 травня 2019 р.

ВСЕ В СВІТ ЗГУСТИЛОСЯ

Все в світ згустілося у виворіт з безодні,
Повз сляиво і чрез тло. Без зламоної тіні.
Примарні зло й добро в естві єдинородні
З безчасся віку. Прірви пульс в склепінні
Мережива незнаного. Такі ігри Господні:
В зляганні смерті і життя. Епічні і нетлінні
Й без сентиментів. Ввічнено природні...
Чуття ж і дух чомусь у дар — лише людині.

30 червня 2019 р.

ГОЛОДОМОР

Неосягнений, терпко-згнітний солод,
Застиглий, мов в воланні сказу хор.
Тхне гласом оніміння й скону морок
З істот земних — покорчених потвор,
Й нутро їсть хробаком недбало. Холод
Віс задушливо, весь світ — наче декор.
Лише іржа скрегоче тілом, сотні го́лок
В життя встромляє чорний матадор
І душу п'є недбало з пульсу жаху голод.
Грає у піжмурки з свідомістю в терор
До божевілля розум. Дух зжирас сховок
Й висмоктує тремт серця смертний мор.

19 липня 2019 р.

ЛЮДИНА

Скарби всі світу — розум і любов,
Мозок й душа — початок і кінець.
Людина як сплетінь першооснов
Сумління і гріха. Блаженний мрець
З народження. Оман та молитов
Крізь час і простір чадо та творець.
Створіння думки й мрії, богослов,
Руїнник і буття наріжний камінець.
Єдина між істот, натхненна до будов
Прекрасного. Мистецтва промінець
І духу співчуття. Вигадник вір й обмов.
Вир протиріч. Природи дар й вінець.

29 липня 2019 р.

КАМІННЯ

Я знаю: ка́мені уміють говорити,
Кричати, плакати і зтужено молити.
Вони — як вічність, часу варта й злам,
Як оповідь і сповідь про землян богам.
Розкидані між душ, наче могильні плити,
Скрижали сенсу в них і заповіт творити
Приречено й нетлінно мудрих істин храм.
Каміння не мовчать. Нагадують гріхам,
Що люди — праху дух, дар пізнання і жити,
А світ під небом — метушня й сповитий
Клубок марнот. Плинність святих оман.
І кожен камінь — монумент всім нам.

18 серпня 2019 р.

ПОШЕСТЬ

Посеред зрячих, іноді, заціджено сліпців,
Або ж заслплених прозрінням надіб'яеш
Й вжахашся від пошесті убогості людців,
Надщерблених зсер'єдини, і наче застигаеш
Мов тїнь між сонць й з коптїння каганців.
Б'ють сказом праведним і вже собі гадаеш:
Притомність де бугтя, а де театр ловців
За смертними? Себе і глазд втрачаш.

Де, часом, бїль знайти, на дні яких рубців,
Коли із ним на сам чи стогнещ, чи волаеш
Поміж сумлїння й відчаю, між манівців?
Кришталіки зі сліз рвуть душу і вже краеш
З вең візерунок туги. В тр'ємбах почуттів
Де тулиться у пастці самота? Її, бува, шукаеш
Аби вдушити. Епіка любові й трагіка віків!
Її ти не сповїдуеш! Не віриш! Не читаеш!

Чи ти — лиш блуд? О, так! Гра марень засвітїв,
Чернетка непочатого роману. Геть не сяш...
Мов долі вість. В рукописах її є злагода рядків,
Єл'єем творена для серця, нею причащаш
Життя від гвалту бруду? Хтось бо плодить гнів,
Все штрикає ним рану. Й душу теж. Не знаеш?
Чи ти і є той хміль й шитво п'янкїх трунків.
Без лірики дурман. Зцілюсь. Благословляеш?

2 вересня 2019 р.

ТЕАТР ДОЛІ

Ми в світ ввійшли, аби зіграти ролю
В виставі велетенській і в цій грі
Трагікомедію, гримаси сміху й болю
Чорнилами хтось розписав вгорі
Окремо всім. І кожному дав волю
Миттєвий епізод звершити у порі
На сцені вічності. І генію й герою,
Людині праці й покидьку. Старі
Такі вони як шлюб зла з добротою.
Запаляться десь й згаснуть ліхтарі
Тріумфу лицедія й лицеміра. Долю
Земних акторів зцідять вищі гробарі
Геть за лаштунки — у ефір спокою.
В театрі зміна п'єси. Й інші дзигарі.

23 жовтня 2019 р.

НЕОСЯЖНЕ

В житті буває дещо гірше, аніж смерть...
Існує й ліпше за життя, непізнане ще нами.
Людство на обрії, де вічна коловерть,
Крокує самовіддано незаними шляхами
Крізь гріх первинний, знурений у тремт
Й в холодну цноту жаху, всіяну страхами
І зернами оновлення. Приреченість уцент
Буття розчавить кожного розпоміж небесами
І облизнеться враз. Земне ж все — в шкереберть
Невідвортно у незвідане. І зчезне манівцями
У космос несвідомого. Змолочене на дерть
Осяжне в час згодується. У млі із забуттями...

7 листопада 2019 р.

ПЛИН

Вічне вчора...
Життя... Буде...
Завжди завтра...
Навіть без нас...

17 листопада 2019 р.

ЖНИВА ДОВІЧНІ

Через часи, крізь вічність між життями
Мандрує доля в ниву власних жнив,
У свято тризни неосяжними шляхами
В мить нескінченну. Янгол засурмив
У чреві Альфи знов різдва глосами,
Й в луні Омеги вій рух вже убив
Заздалегідь призначено. Страстями.
Наріжне втілене не в рай, що уявив
Розум, уявлений страхами й манівцями,
А в незбагненному, що мав і загубив:
Хто годівничий пса? Що є за каяттями?
Де по́тайки у лабіринті сенс спочив?
І чи він був у коловерті між смертями...
Хіба на мить. Враз сплив й благословив
Усіх цілованих і обережених чуттями.
І не кажіть: він нас колись любив...
Я вас кохатиму довічно й до безтями,
Так, наче знов мій дух Бог воскресив.

13 грудня 2019 р.

ПРОСВІТЛЕННЯ

Плетемо павутиння власного життя –
Пастку мережива собі та крил чийхсь
І долі заплітається коса на лезові буття,
Що розсіче його в армагеддон колись
Й зітре на порох. Ми — шлях невороття,
В неусвідомлене, що світ ковтне колись.

Вогонь бентежних тіл пала не крадучись,
А пекла гарт його — коваль серцебиття...
Не харч щоденний перетравлювати вчись,
А їку духу споживай, дум мудрих сповиття
Й весілля тварності як пошесті зречись...
Роки і дні земні — лиш смерті окуття...

Час нескінченний. Ми — шил його згниття
І порожнеча вічності. Цілуй не боячись
Безмежжя меж пізнань сил зачаття
Природи невідомого і сенсу. Притулись
До краю незбагненого, до таїн відчуття,
Де кванти й гени в лабіринт сплелись...

Лік є примарою безчасся, як глибінь і вись,
А світ дотичний — іскра лиш, де миті метушня.
Наріжне не у тім, чи віра є у рай, чи каючись,
Живе острах гріха, а в дарі думки здобуття
Мистецтва знань і душ нейронів скрізь...
Роса сльози людини — геній відкриття.

18 січня 2020 р.

НОВА ЕПОХА

Нова епоха... В облозі напівкровок закуняла нація.
Генóm — людино-бога дар. Як блуд — космополізм.
З тельцем злотим у залучці курвить люд глобалізація
Й злягається в мультикультурах з ним секуляризм.
У жовто-чорне захаращує розмай в саду міграція
І поглинає білий цвіт. Шизофренія дум як тероризм
Викошує дива народів й звичасвість їх. Стагнація
Освячених оман вбиває дух і цінності. Примітивізм
Шовінізує вир юрби у стадності чуттів. Цивілізація
Обличчя змінює в гротескнім казані планети і цинізм
У масці блага поглинає спадкоємний світ. Кастрація
Скрепів душі і рас веде крізь час у спільний кретинізм.

31 січня 2020 р.

САМОТНІСТЬ

Моя самотність, чи тобі потрібні
Ці метушня й гвалт зчужених осіб,
Усі ті клопоти, щодня собі подібні,
Що, зрештою, розтануть наче сніг.
Чи одинока ти у вечори досвітні,
Чи поміж зорь, ступивши за поріг,
Хіба не байдуже, коли слова привітні
З вуст лицемірів, мовби пустоцвіт,
Упадуть легко попри вії квітні?
Під ноги просто. Й ними пройде світ
І не помітить в часі. Мрії заповітні
Сум співчутливо зкрилюють в політ
І щастя знижено устелює в тендітні
Цілунок дум, в снажливий тихий міт
Зими веснянок. Вніч світочі новітні
Чаклюють вже Любов і почуттів zenit.

2 лютого 2020 р.

ЗІЗНА́ННЯ

Зізнаюся... Зухвало посмів
Покохати тебе бездоганно...
Як ніхто ще ніколи не вмів –
Самовіддано і неказанно.
Не зречуся: «так» скажеш чи ні.
І грайливо, а може манірно
Усміхнешся й промовиш мені:
Все це марно і навіть офірно...

Одізвуся відлунням богів,
Поцілунково зорь, первозданно
І шепну: Так ніхто не любив,
Так розчутливо і ніжногранно.
Доторкнуся до вуст наче в сні,
Їх запієщу уквітно-сумирно...
Ти дозволиш? Віддашся весні?
Заприречено вічно. Незмірно!

28 лютого 2020 р.

ТРИ ДИВА УСМІШКИ

Ми всі всміхаємося вічності у вічі
Завжди самотньо й неодмінно тричі.
В утробі людства крізь серцебиття...
І криком немовляти. Вдихом у життя
Неусвідомленої яви в долескутій вінчі
З його марнотами і сенсами. В цій січі
Миттєвостями вщент покраяне буття
Жбурне так блискавично майбуття
В минуле вже, в коли згоряють свічі...
Час швидкоплинно заковтне. І таємничі
Враз розчаклюються всіх істин відчуття
В скорботній посмішці у вічне. У злиття
З незнаним Всім й Нічим у потойбіччі...
Три усмішки... Три дивовижні стрічі...

30 березня 2020 р.

НАМРІЯЛОСЬ

Намріялось: стати рікою
Твої течії — водою живою.
І плесами тихими звитися,
Сколіхано хвилями злитися.

Ширяти над гладдю земною,
Що мліє у квітах весною,
Й туманами вік паруватися
І вогко, ледь-ледь, цілуватися.

Між чар омовіння красою,
Сумирно встелити росою
Безмежжя світів і згубитися
У ниві нектару. Любитися...

Чуття зворожити красою —
Тендітною ніжно, рясною,
Й суцвіттями див чудуватися,
І в плині джерельнім кохатися.

7 квітня 2020 р.

ГРІХ

Гріх — наче попіл, владний й без законів,
Самотній все, як біль, мов блуд невороття
І всеохопний в лабіринті казку забобонів,
Геть знурений в глибінь, у зчавлені чуття
Й тихий як ніж, спис безлічі прокльонів,
Що колушають рвань нутра до завиття
І припорошують іржею (аж до сконів)
Так рясно ниву прірви, щиро — в забуття.

Душа — не таїна вчення ісусів чи неронів,
А вирва й джерело з літописів життя,
Тромб несвідомого і павутинь нейронів,
Гній духу втіленого, знань і сприйняття
Добра і зла в собі. Безмежжя і кордонів.
Велич — уявна лиц, а ницість — безпуття
Майбутності. Співзвучність тиші й дзвонів
В Людини пошуках. Крізь гріх і каяття...

6 травня 2020 р.

ОЧІ ДИТИНИ

В сумних очах дитя — весь смуток світу,
Журба століть й мовчання самоти
І людства гріх. Свідоцтво заповіту
Про втрату втрат — первинність доброти.

В сльозі маляти — Бога плач в зігріту
Невинність душ. Там шлях, аби дійти
До спокуття життя і барву розмаїту
В тих оченятах вгледіти й зрости.

Очі дитини — радість першоцвіту
Цнота любові й щирість чистоти
Природи вічності, у погляд оповиту
І в нім заніжену. Чуття без марноти

І без тіней. В них — сяйво зоревіту,
Дива́ довіри й мудрість простоти
Всіх тайнств й істин, глибина зеніту
Благословенності та сенсу. Я і ти.

4 червня 2020 р.

ДОЩИК

Розщедрились хмарки рясно дощем,
Небесними росами землю встеляли
І прагли заніжити все похашцем,
А краплями з сяйвом іще й загравали
Та та́нок водили у грі з вітерцем,
Лоскотячи лістяву. Зацілували
Довкола собою спекотливий щем
І з сонцем веселкою світ увінчали.

24 липня 2020 р.

ЦІННІСТЬ

Наступного, можливо, разу вже не стане.
Ніколи. Ні на погляд, ні на ледве мить.
І віч-на-віч чи ще колись вустами
Сплестися в візерунок пощастить
Заквітчано в розмаї нам й весняне
Світання стрітення чи повз не пролетить?
Хто знає це? Лиш провидіння п'яне,
Що грає долями й промовисто мовчить
В час гласу присуду. Німими голосами.

Туга в'яне і в марноті розп'ята шепотить
Про плинність доль і майбуття незнане,
Що вічне над життям все ж простримить
Й цілунок його згасне в згадку про кохане.
Ми зачакловані приречено. Рок вчить
Про дар щоразу враз єднатися серцями
І дотик рук хай кожен ніжністю щемить,
І обійматися, мов вперше та востанне,
Й нехай весь світ у щасті пломенить...

30 вересня 2020 р.

ЗАНЕПАД

Війна людей з Землею наче витвір
До іскри спалу в пеклі, в марноті.
Самовбиття землян — лише епітет
До величі в тваринній простоті.
Пошук оман богоподібних літер
З абетки світла в млоській злидоті
І мрій про вічне. Але й Бог витер
Давно свої нотатки... В крихкоті
Тліє буття у попелу. Люцифер
Помер у розумі. А здох — у німоті.
У скарбі сенсу чаклування цифер
Шляху скорбот. У вдаванім житті.
Уявність. СENS давно дух випер
Із суцього. А скріпи — не святі...
Душа, розхристана мов вітер,
Шука, як блуд, притулку в самоті...

10 жовтня 2020 р.

САГА ПРО ГАРТ

Були часи, ген за горами, у світанкові ще роки,
Коли в боях дух гартували серця й замріяні думки
І різалися всі з врагами у зграях, наче би вовки,
І вени рвали ми ножами, які блищали, мов клики
Під зоряними вітражами. Й так, яко з'ярені бики,
Збивались лави в бій чолами і у потріщені кістки
Кастети летом з ланцюгами (аж затерпали кулаки)
Сплітали кров і біль вузами у запружинені жмутки.
І вибухали батогоми в вогні та в герці хлопаки
До втрати сил. Переростали у згусток волі козаки:
Й ті, що лягли, і що стояли, і паничі, і босяки...
Всіх бій рівняв. Із ворогами за честь гатились юнаки.
А потім кралечки сльозами синці гоїли й боляки
І вогко-лагідно вустами наші скривавлені роти
У нагороду цілували й так заживляли навіки
Ще свіжі молодості рани і чарувалися зірки
З пульсу буття під небесами. У тії ніги пелюстки
Панянки любих пеленали, мов немовляток. А світи
Чуттів їм казку дарували й життю навчали залюбки.

17 жовтня 2020 р.

ВІЧНІСТЬ

Яскрий дощ у мряковій чорно-стерні.
Нескінченний. І вічної прірви вітрила
Заплітають на долі вузли дзигарі
В зашморг лагідно й скубають крила...
Ні, не янголи млосні й чорти-блукані —
Рій миттєвостей... Часу черево й могила.
Ніщ навколо й усе... тліє на вівтарі
Коловертями жертв. Непізнавана сила
У вирoku зачаття, лиш в однім зерні,
Засіяним колись з Любові. Світ — дитина,
А в ній — його ж прадавні сенс і тягарі...
У п'яточці: Різдво, Богоподоба, Домовина.

27 грудня 2020 р.

МИТЬ

Мить — неохопне Все і зіграна в сюїту
Муза буяння вічності, нот атомів лади.
Не барви крейдові і не чорнила міту
Цноту під зорями закраплюють роси,
Мікроби і нейрони — гній і душі світу.
Час зміниться на вдих і видих назавжди.
Коли зів'яне квітка серед землецвіту
Чи хтось помітить змарнення краси?
Суше влизнеться грою фарб і розмаїту
Строкатість пестиме у знадах куйовди.

15 січня 2021 р.

ДЕ СЕНС?

Де сенс? У тиші, що колише вітер,
Чи у сльозі, яку колись я витер?
А може у обіймах в час тривоги
Чи у сплетіннях долевих полог
Та в їхнім цвіті? В чарах літер
Життєпису, що писано як витвір
Любові вищої, дар сяяння зірок
Замріяних у щасті, мов з казок?
Неначе диво Роду — Заповіте...
Чугтів до скону у тобї, наш світе?
Й коли Хтось вже завершить епілог,
Знай, мила, я кохав воістину як Бог.

12 лютого 2021 р.

НАШЕ СЛОВО

Слово наше згартоване росами крові,
Що мечами висічені з чрев ворогів,
Воно — криця в вогні, де серця пурпурові
Зі щитом йдуть Народом крізь морок віків!

Наше Слово — спульсований славень любові,
Зачакловане духом досвітніх Богів,
Ним освячені вінця тернові й лаврові
Кубку долі для Роду орлів й солов'їв!

Слово наше луна у шовки волошккові
Вишиванкою щастя дітей і старців,
Що завітчане барвами ніжності в мові
І увічене в нас — в його варті й творців!

15 лютого 2021 р.

ЗМАГ

Защкрябати об вени леза край в сваволі
Зазойкано, на вдиху видоуху. Як скрип,
У стогоні. Без корчу. Хай у кволій болі
Вістря здригнеться з жаху й у захрип
Затушиться у очманінні з крові волі
Сталева міць клинка. Наче дитяти хлип
Ковтне заточеність метал як вирок долі
І згине гістрь його. Лише іржава сип
Душитиме змарнілий блиск поволі,
А пульсу дух це впише в манускрипт
Та стягне перемогу в шрами захолоді
Й згасне між жил тесак, мов смолоскип.

16 лютого 2021 р.

НА ГОЙДАЛЦІ СВІТИЛ

На гойдалці світил рідв'їтьс'я неземне,
Природа бавитьс'я і час на плин встеляє.
Крізь млу світанок ще навромацки іде
Та вже з-за пазухи жмут променів виймас
Аби розсяяти прозріння. В ранок зацвіте
Ніч крадькома розлого. Темінь в дні сховає
Засліплєну пітьму. Хай сонце попряде
Свій килим візерунковий. Позарозмає
У барвораї зацьомкано коліщатко руде
Й закотитьс'я за виднокраєм-плаєм
Під колискову місячну. Зітхне світ і засне.
І тільки ніч чаклунством спелєнає
В обіймах тасмничої сумирності усе
Й знов ворожитиме, росу з зорь познімас
В намисто травоквіту. В первіснім есе
Казкує скрізь Любов. Гра вічності триває.

19 лютого 2021 р.

ТОСКНО

Дурма́ном помсти вихолощує дух лють:
Ми злодії — крадем себе в любові-першороді.
Глибинне зло все справдіть власну суть,
А істина — гріх і падіння у чужій природі,
І тоскний ра́нок порожнечі. Боги п'ють
Нектар на кро́ві й долі десь на вході
У ганок до підсоння мрій людських і йдуть
Геть у нікуди. Вони ж нізвідки, ма́ра у нагоді.

Між тіней спить світанок. Промені несуть
Мої думки зажурені. Між зорей в осолоді
Все знуриться у прірву, в мить. Її б збагнуть!
І те, що ми не просто перехожі в переході
З вулиць життя до ям або вогню, що нас зітруть
На гній чи попіл. Доконано. У вимушеній згоді.
Чарі́вна квітка незворушно, в час як ї зірвуть,
Мертво ковтне росу безплідну. В твоїй насолоді.

6 квітня 2021 р.

МАРЕВО

У позаплідненні з зернятка хтінь Любові,
Ми є плодами власних дум і чинних справ.
Безглуздість дійсності у часотліній змові
Поміж земним Ніщо й всесвітнім Все кресав
Буття сенс Розум нишком й терни пологові
Зродили дух Мистецтва — марення підстав
До вбівства смерті в вічності Тла крові,
Плеканого з Природи див, що воскресав
В Життя коловороті. Миті пречудові
Згасливі в незбагненності. І у борні зростав
Зухвалий дар Вчення — за мрії світанкові
Пізнати тайну Істини приречених до страв
Й до самогубства змагу плоті в людолові
З Законом плину Суцього, ізвідки Світ устав.

16 квітня 2021 р.

ПРИСТРАТЬ

Не зупиняй! Не зупиняйся!
Збуди затишшя простоти предтечі,
Вбери весь обшир сили порожнечі
У зрив межизоріння й не пручайся:
Край хапай! Не кайся і не гайся!
Зчинись у коловертівому смерчі —
Туди, де ядер тіл зудару рве хуртечі,
У вир провалля душ і розчиняйся:
Рай зполоняй! Не озирайся!
Той вибух розтрощить шлях втечі
Й узри крізь осереддя млосогречі
Зачаття Всесвіту. З богами обіймайся!
Люби-кохай! Зарозквітчайся!
Втому утіш, зомліє на крилоплечі
Й засни у казці — схованці малечі
І розчинись у небі ніги. Зароджайся!

20 квітня 2021 р.

ВИР

Довічна марнота віків все — Бога осягнути
Чи в блуді мудрому заурити й оминути
Долю приречення. Її пряде в циклічність
З канонів пожирань й відрижок житність.
Дощі ж ревуть, стягнувши небо в пути,
Й роз'юшуються в дрантя, щоб лизнути
Сльзьми родючу твердь. Яка епічність!
У пекло впали роси, як у темінь свічність
І згнули завоскнені землею. Хіть відчуті
Від перетворення неочевидного. Побути
По той бік яви сеї. Впасти в потойбічність
Життя вже неживого — прірвову магічність.

Тишу розгледіти довірочно і шепіт вчути
Істерики шаленства душ із черева покути,
З піхви злягання зорь і сил. Свята трагічність!
Досвітня ще! Чи то любов і вся її калічність
В людській природі? Глек вінчаний отрути,
Незграбно Гончарем задухнений й зіпсутий.
Світ — суть удавана за поступ хаотичність
У вирві сталості й безмежна канонічність
Пастки надій. В омані мрії так і не збагнути,
Що смерть йде по різдву і крок її ледь чути,
А по зимі — весна, за нею колом — звичність.
І все поглине знов в безчасся своє вічність...

2 травня 2021 р.

ЖНИВА СВДОМОСТІ

Хай квóлішаю я, мов блискавка поволі,
Та в мушлі все ж здорових дум зросло.
Хіба? Кишаться там, уярмлені в неволі,
Вони завзято, звивши світ в кубло.

Війна свідомостей і мрій на чатах долі,
Безжалля хтінь і дій — потворне ремесло.
Тремтіння в божевіллі серця у долоні —
Як часу стукіт в дзвін і мозку чересло.

Тягар життя — пусте в осяянні Любові
Й темні часи — лиш сутінки — не зло...
Ніч розуму — біда, душі стогін у бо́лі,
Прокляття забуття і джерела жерло.

Довічність — у бездонні знань та волі.
Ґлузд полонить зерном, що не зійшло,
І засіває знов та й тішиться в роздоллі
Розіп'ятих надій й босоніж зве на скло.

7 травня 2021 р.

ПРОРОКИ ВЧЕНЬ

Часи звитяжців не пішли з цим світом
Й прийдешній не зітре їх морок рас.
Вони є Думка й Дух, є іншим людоцвітом,
Коріння з давнини і у безсмертя глас.
Чудні та незбагненні, сяйні чаросвітлом
Знань ще незвіданих, цілунок між гримас
Й пилок свідомого, що стане колись мітом,
Вони — дар Розуму з-за потойбіччя й Спас
Во істинно живих. Є глиною й гранітом
Слова й Науки з тла. Вогонь іще не згас
Допоки є Пророки вчень. Вони є заповітом
Прозріння майбуття, шлях вічного крізь час.

11 травня 2021 р.

МОРОК

Завжди знайдеться той, хто перший камінь кине
І смикне рани нерв оголений та сіллю зяятрить
З натхненням сіяча її. Й повчання з вуст полине
Про щирість і святе. Блюзнірством знишпорить
Всі закутки всіх душ і кожній з них закине
Гріх не блаженності буття. Аж серце зацемить
Від праведної ниці задзеркала. Й морок згине
З облуду вчень життя й потворну людську хіть
До насолоди з колупання в ближньому і те осине
Кубла безбджілля мари жалення, що у нутрі сидить
Несамовито. Темінь у світанні. Враз тоді поглине
Зла метушню світ зіцлення. Прозріння зійде мить.

28 липня 2021 р.

ВЖЕ НЕ БУДЕ...

Такого щирого кохання вже не буде
Й Любові вищої не знатиме Земля!
Чуттів подібних не зчаклюють люде
І рос цнотливіших не матимуть поля!

Обіймів зквітчаних зоріння не забуде
До сплину всіх часів! Тепло їхне зіця
Сумирністю цілунок Бога! Він набуде
Свята в різдві всіх жнив — у яві немовля.

Такої вірності не визнає жоден шлюб
Й ніколи вже натхнення розкриля
В блаженстві двох не стане таке любе
Й ніде так щастя шлях більш не встеля.

Ніжності більшої нікому не прибуде,
Про велич ніги душ лиш небо промовля
Легендами до серця Всесвіту й розбуде
Чарівну вічність казки звіддала...

6 серпня 2021 р.

НЕ ЖУРИСЯ

Не журися, що ти іще в ранішні дні
Заблукала у долі й пішла не туди,
Що зв'язалися якомсь вузли заскладні
Не із тим. Й не завітати на серці сади.

Іще будуть зацвітти в майбутній весні,
Що запліднять тремтливо-солодкі плоди
У душі, що не знала чуттів, й враз чудні
Ворожбливо зійдуть і змайнуть холоди.

Все мине, як примара з світанком у сні
І розвіються з часом й, повір, назавжди
Блуд-тягар від брехні та гріхи мовчазні.
Сплину й я і мої у тобі нещасливі сліди.

17 серпня 2021 р.

* * *

Одне слово скажи, напиши, зшепочи...
Те, просте і глибоке, як небо без краю.
Чи цілунком тасмно його промовчи
На вустах моїх वोґко і мов би в одчаю.

Або, хочеш, його на весь світ прокричи,
Щоб сполохати янґолів десь біля раю.
А, можливо, встели мене ним, вкриючи
Пелюстками тих літер... І я прочитаю.

Увійди ним в мій світ і своєму навчи
Ніжним гласом чуття чи в росі водограю
Поміж райдуг та тіней життя й вірючи
В провидіння і долю. Лиш слово — кохаю!

19 серпня 2021 р.

ВКАЖИ...

У книжці доль, вкажи, всезнайний Боже,
На аркуші яким ім'я моє зацерблено й коли
Його перегорне дихання Вищого. Чи може
Сторінку цю карга та вирве пазурами з мли
І розтрощить, регочучи, несвячене ложе,
А янголи між зорь не всіють з крил золи
Й лиш прірва проковтне ураз весь світ і гоже
Тло потойбіччя — оманом та маревом були
Страхів людських і мрій. Смерть переможе!

27 серпня 2021 р.

ДИВО

Намисто всесвітів у космосі розкішнім — диво,
Утаємничене із споконвіку й вічноплідне чтиво
Літопису хаосу. В нім «було» і «буде» цнотливо
Сплітаються в божественно незмірне мереживо.

Усе земне — гармонія краси і кольорове диво.
Планета у короні зорь — зерно небесне й ниво
Суцвіття істини і сенсів оберемок, де вродило
Вагітне розумом чуття. Людина — її жниво...

Дитя людське — любові духу й думки сили диво.
До незбагненності! Симфонія лунає чарівливо
У ній з роси в сльозу, водночас, й страхітливо
Добро зацілувалося із злом розбещено знадливо.

В природі смерть — найприголомшлівіше диво,
Життя глибинний сенс й відродження прядиво
У перевтіленні грайливому буття з неї наживо.
В кайданах коловерті душ — безмежно і мінливо.

8 вересня 2021 р.

ГАРМОНІЯ

М'яко рожевим покривалом встеля туманне одіяло
Молочний Місяць. Перли зорь сія з сузірних парасоль
Провісними свічадами Світанку і воґко зніженого ранку
По чаро-Ночі. Пелюстками розсіє роси понад снами
Вона... Чаклюючи і в'яло, віддається Світлу, щоб буяло
В короні Сонце. День-король зіграє з блиском своєю роль
На сцені Всесвітного ганку і знов розчиниться в Серпанку
Немов цілунок між губами... Відлуння Бога над ланами...
І благо Землю обійняло в Веселці, наче з раю вкрало
Любов без міри. Жодну з доль, здається, не ввійма Юдоль
У цій гармонії в коханку. Уся ж Природа в вишиванку
Зі щастя вбралася барвами і мліє з мрій під Небесами...

9 вересня 2021 р.

ГРОЗА

Здригнулось небо тремтом наві́женим,
Ковтнуло сонце враз у сіромашну тлу,
Ударило в литаври і щораз спруженим
Громом гармат рознесло павутиння-млу
В відлунні струсу хмар. Скаженим
Блиском розсіклося і руну зіг-щоглу
Встромило в землю списом націленим.
Й так — раз-у-раз, мов вдерлося в війну
Із світом всім! Дошем, що виціджений
Був ревом з дна вишин, все впало додолу
Фалангами із крапель. Вітром запряжений
Завив сурмач грози. Мов заспів оди злу.
Й враз стихло все зажуренням блаженним —
Всміхнуло небо сонцю в райдужнім балу...

17 вересня 2021 р.

ПОСЛАННЯ

Я на мечі принéсу вам свободу
Загорнуту в сувої мудрості й надбань
Та кров'ю на щиті освячену нагоду
Здобути скарб цей враз, без зволікань.

Узріть її крізь ночі сонця сходу,
Вдихніть дух волі душами жадань,
Літопис прочитайте свого роду
Й так осягнeте шлях поміж шукань.

Пізнайте істину й складіть з нею угоду
Про честь і силу... Без ниття й волань!
Вітрами порозвійте розбратóву шкоду
Й у пам'ять закарбуйте час єднань...

Гряде нова доба. У небо злет й випробу
Несе вона на крилах! Розум й сенс послань!
Сини і дóньки — спадок й кров народу,
Гартуйте майбуття між зорь у сйяві знань!

27 вересня 2021 р.

ВІДЛУННЯ

Ти як луна́ вечі́рня в березі́ль,
Зорі́ння тужних зим в веснянку.
Візьме́ш в обійми мимові́ль,
Вкотре зазвичай, й зі сніданку
Поринеш в свою́ заметі́ль,
У гру щоденну, у шарманку,
Без пристра́сті чуттєвих хвиль.
Немов би кави філіжанку
Пр'ють байду́же чужі з довкі́ль
Й решту лишають наостанку
На столику життя в тарі́ль
І пруть крі́зь миті́ у мовчанку.
Що ж, не ввійду́ в твою́ купі́ль
Не сколихну́ її. В серпанку
Занурю́сь лиш в самотню́ бі́ль.
У власну́ тінь. І пі́ду зранку...
Туди, де нас нема. Звідкі́ль
Б'є джерело, де вдвох на ганку
Цілюють долю, де зріс хмі́ль
Кохання вічного й світанку...

30 вересня 2021 р.

РОЗЧАРУВАННЯ

Наші чуття — лиш спахали свавілля
Уяви хворої, в зорінні сяйва флірт
Тваринного ества. Вище заспалля
Хіті, освячений в сполуку “родовід”.
Розбите скло — розпечене вугілля.
Над ним із раю лиш обдертий цвіт
Вже снігом падає — незваренеє зілля
На мій незграбно в іскри сталий слід.

Любов — примара й вигадка сумління,
Сумнівна як життя, як наш уявний світ.
Вогонь у крові — згусток рани з тління
І ти, як ніж її — гарячий мертвий лід.
І я — як злочин, що чека розтління,
Десь і колись. У всіх свій клятий міт,
Захований у щастя — страчене весілля
З марі у марноту. А поцілунок — зблід.

10 жовтня 2021 р.

ЧУТТЯ

У безлічі чуттів затаї́нний дзи́га́р
Вихор заплів зі збу́джень і зомлі́ння
В п'я́нкий аркан душі і мов мольфа́р
Кляне і зцілює без манни провиді́ння.

У ві́рі в чудо має ска́рб злида́р,
З надією в пророків — сказ жеврі́ння —
Пуска́ у млі туман про щедрі́сть скна́р
І щирі́сть бога в чині сотворі́ння.

В зако́ханості зрошено некта́р
Соло́ддя хмелю марення сумлі́ння
Й дурман святий сягання з-поза хма́р
Вершин блаженства ві́чного весні́ння.

В нена́висті з пітьми обра́з б'є жа́р
Багаття помсти і вогню зві́ріння
З печі́ння ран і гні́ву, з прі́рви чва́р
У самоспа́лення до ско́ну і зотлі́ння.

У силі про́щення розбуджує дзвона́р
Шляхетну мить у сме́рті збайду́жіння
І розбі́ття кайда́н, як доле́вих примар
Із прі́рви блуду в сві́т благово́ління.

У гі́ркоті розча́рування є сві́й ча́р,
Що зача́ївся в звільне́нні прозрі́ння
І в пі́знанні оман між сві́точу стожа́р,
І в набу́тті в собі́ граа́лю омові́ння.

В любові́ щирі́й — досто́менний да́р
Душі́ блаженства й духу́ воскресі́ння,
В ній ще́дрий ла́н і ря́тівний ві́втар
Щастя́ чуттів й лю́дини вознесі́ння.

31 жовтня 2021 р.

ЗОРЯ ЧАСІВ

Ніч всіх часів — нової світоч днини
Світанок зорь із прірв та іскри із золи
Пологів світу — родження дитини,
Відблиски тіней майбуття зо мли.

Було мовчання — тиша домовини,
Сон розуму і духу. Мертві янголі
В марі безчасся чрева порожнини.
І вибух пульсу пустки — звуки ожили!

Настала тайна чару — пліднення зернини
З нічого — в дар буття. Із праху завітлі
Чуття і думи. Гри голосів й билини
Пилком рознеслися і рясно проросли.

Туманів морок впав. І зрошені перлини
Насінням поступу із темені зійшли:
Слова не важать й пір'ячка пташини,
Й вартують доль, що прийдуть і пішли.

Скарб мислення осяяв глиби і вершини
Дива життя нізвідки й з'яви з ніколи...
Він вкарбував шлях пошуку людини
У лабіринт душі, що кров й любов звели.

10 листопада 2021 р.

ОСТАННІЙ ПРИЗ

Короткозорість пізнання сліпить
Як зло... Любов навколо спить
І зрить у ріки крові в океані сліз.
Рок не погребує укласти в серця віз
Усі скорботи людства. Тоді вмить
Він стогоном і бодем заскрипить
В роздертій борозні душі. Той зріз
Лезом волатиме і прочитає наскрізь
Луною щему болі. Небо прокричить
Жахом землі з втоми. Страти мить.
Вона в іржі огидна скреготом заліз,
Затесаних на смерть. Останній приз!

21 листопада 2021 р.

РОЗСЯЙЯ

Намалюй мені щастя палітру. Без тіні...
На темряви рядні, в веретті плям і мли.
Розлогими мазками сліз по павутинні,
Заплетенім на дні, розбарв. Перл насели
Аж до безмежжя намистин — як іній
Чи світло в промені. Чаклунство осели
У полотно — до ниточок, в сплут ліній
Розсяйя крапель фарб. Чуття щоб зацвіли
У візерунку пристрасті. Тремтом в молінні
Щойно прозрілих в істині. Зоріння запали
В безодні пензлем іскр і удихни нетлінні
Скарби краси любові, храм, що душі звели.

9 грудня 2021 р.

* * *

Життя є нерв борні, а не струна для гри
У ямі для оркестри й співу на годину,
Він — тятива, що скручена у жилу на вітри,
Зсудомлена в півмісяць спружену тичину.
Воно — розіп'ятий струм знизу й догори,
В початку і кінці — лез-нитка для розтину
І пульс на луку долі, звиті в герць шнури
До кривиці буття — від роду й до спочину.
Вся пружність і вузли — лиш зашморги ятри,
Не вістря стріл — рубці їх зточать пуповину
До луску. Зрив в боротьбу — є заповіт пори:
Не дихати вогнем, — Творити гартом чину!

12 грудня 2021 р.

НОТИ

Того часу з
дівчина була
де в селі в
слова Павла Гай-Нижника

Скажи-но, гай

Ця пісня була
тепер була
автору
дівчина була
з села
Муз. С. Заверухи

Moderato

Soprano

Alto

Tenor

Bass

4

tr Скажи-но, § гай, чи близь-ко — звідси

p Ска-жи - но, гай, гай,

Ска-Ска-жи - но,

7

рай? Як близько цвіттой яб-лу-не - вий? — Чи є там

гай, чи близько звідси рай? Як близько цвіт

гай, чи чи близько звідси рай? Як Як близько цвіт

11 сум та твій то жу-рав-ли-ний ше - лест, чи схо-жий
 Чи є там сум

14 він на наш ча-рів-ний край? ча-рів-ний край?
 ча-рів-ний край?
 край? край?

17 *subito p* Прошлесечи мені, га - йо - чок, чи бачив ти Господніх
subito p чи
subito p Прошлесечи мені, га - йок Прошлесечи мені, га - йок
subito p Про - ше - лес - ти чи ба - чив -

Кризь час

20

до - чок? *тр* Кажуть, що Місяць у-но-
чи ба-чив ти Господніх до - - - чок?
тр Кажуть, що Місяць у-но - чі
Ка - жуть, що Мі - сяць

23

чі ма - лю - є об-ра-зи. *р* Мо - - - же, стрі -
об-ра-зи.
ма-лю-є їх-ні об-ра - зи. Мо-же, стрі-чав між них жа-
ма - - - лю - є об-ра - зи. Мо - - - - - же, стрі -

26

чав Мо - же, стрі - чав між них мо - ю дру-жи-ну та ко -
р дру - - - жи-ну та ко -
да - - - ну мо - ю дру-жи-ну та ко -
чав *р* дру - - - жи-ну та ко -

28 **З хвилюванням**

ха - ну?
ха - ну?
ха - ну? Змо - рив - ся жи - тивщм сміт - ті змо - рив - ся та
ха - ну? Змо - рив - ся

31

страшно, рап-том, не знай-ти не знай-ти ме - нів Нім те, — що тут зрос-

34

доб - ром Бо -
та - ло ко - лос-сям до - ро-гим, доб - ром. доб - ром. Бо -
доб - ром.

37 печально

юсь, *p* не стрі - ну до рук -

юсь, бать-ків більш не зус - трі - ну, ми - лій до рук - не при-ляг -

p не стрі - ну до рук не при-ляг -

40

не при-ляг-неш *p* га - - ю не пом - рі - ю

ну, зто - бо-ю, га - ю не пом - рі - ю і

ну, зто - бо-ю, га - ю не пом - рі - ю і

43

ра - ю,ген, не до-сяг - ну. не до-сяг-ну. Ска-жи-но,

ра-ю, ген, не до-сяг - ну. не до-сяг

ра - ю,ген, не до-сяг - ну. не до-сяг

46

він на наш ча-рівний край? ча-рівний

ча-рівний край?

ча-рівний край?

ча-рівний край?

Зміст

1985-2003	3
«Я шукаю той шлях...»	4
За що вони там умирили	5
«Навчав Тарас жіночу стать...»	6
«Тебе назвав Бог — Українка...»	7
Туга	8
«Я раб кохання лиш, і тільки...»	9
«Затреться згодом ця сторінка...»	10
«Я, напевно, не зможу забути тебе...»	11
До Н.с. та інших...	12
Школярці	13
«Мила, люба, чом так гірко...»	14
«Здобути волю твою треба...»	15
«Приголуб мене, моя голубко...»	16
«Моя Мати — Україна...»	17
Про захланність	18
«Вставай, знівечений нарід!..»	19
Любов і гонор	20
«Рятуй мене, моя Богине...»	21
«Я твій Барвінок. Серед тисяч квітів...»	22
«Чи вийдуть Люди з нас, чи ні?..»	23
«Я весь — як гай той по весні...»	24
«Життя таке коротке — промине...»	25
Батькові	26
«Ти здавалась мені не такою...»	27
Мамине кохання	28
Смак свободи	30
«Скажи-но, гай...»	31
Борцям ОУН–УПА	32
«Припасти хочу до твоїх колін...»	33
«Зігрій мене теплом коханих рук...»	34
«Коли мине весна і стихне запал мій...»	35
«Я так хочу тебе притулити...»	36
«Жанні д'Аркю»	37
Загиблим в Афганістані	38
Українцям діаспори	39

«Погляну в море, та й згадаю...»	40
«Земля батьків в солодкому тумані полягла...»	41
«Як дивно думка гармонує з морем...»	42
Чи в нашій хаті — наша воля?!	43
«О, Боже! Як же ж я кохаю...»	45
Декларація — 1990	46
Не плач, калино	47
«Мене споруда твого тіла ніжна...»	48
«Берегиня моя невідома...»	49
Матері	50
«Веди мене, моя любове...»	51
«Лягали роси на долоні...»	52
Сповідниця	53
«Я хочу вмерти так, щоб хтось це бачив...»	54
«Не дивись на той шлях...»	55
«Пусти надію... Най летить...»	56
«Лягає, стеліться туман...»	57
«Слухай пташко мене моя...»	58
«Не зітхай тихим вечором, милая...»	59
«Я вже не зву тебе своєю...»	60
«Ти, як дика й спокуслива кішка...»	61
Жоржина	62
Про сльози	63
«Поклич мене, коли кригою стісне ті серце...»	64
«Чия ти? О, ніч в мене тямку забрала!...»	65
Билина про статі	66
Пам'яті борців за волю України-руси від минулих до нинішніх років	67
«Життя, мов блискавка, сяйнуло...»	68
Morituri te salutant!	69
«Ми з тобов відкохали вже все, відгуляли...»	70
«Колись за нашими дідами...»	71
«Я чую твоєю сурму чарівну...»	72
«Ціаюю ніч, що ніжністю тепліться...»	73
До акації	74
«Покажи мені Шлях...»	75
«Ходімо папороть легендову шукати...»	76
«Лазурові неосяжні очі!...»	77

«Давай збожеволімо разом...»	78
«Я не знав, як мені підступитись...»	79
Перша ніч	80
«Було кохання і плескалось...»	81
«Любов, як квітку, треба підливати...»	82
«Якщо її зненавидів...»	83
Комуністам	84
«Заховай нашу тайну у груди, у серце...»	85
«Розмови наші тихі вечорові...»	86
«В свічках бузкових цю літнєву ніч...»	87
«Моя черешенька чорнява...»	88
«Ми лежимо давно уже чужі...»	89
Оксамитовий небосхил	90
«Ленін, Сталін, Горбачов...»	91
Калині	92
Останній вальс	93
«Мені надихав ніжний шепіт ночі...»	94
Бруківна квітка	95
«Ми так далекі нині, а ще вчора...»	96
Перепілка	97
Молитва	98
Вишнева ніч	99
«А осінь, як підступна діва...»	100
«Той плач, як журавліний тихий сум...»	101
«О, перші квіти весняні!..»	102
«Що міг я знати про кохання...»	103
«Моя мила далека любов чарівна...»	105
Згадує мене	106
«Вжель знов я в пристрастнім полоні?..»	107
«Я дарую тобі ніч осіннюю цю...»	108
Ночевій зірці	109
«Я пишчу тобі листа...»	110
«Я сповідаюся тобі»	111
«Ти питала мене про кохання...»	112
«Не плач, не журися у зімній темряві...»	113
«Я хтів би стати твоїм сном...»	114
«Я люблю тебе всю, від сльози до усмішки...»	115
«Гряде кінець. Який? Не знаю...»	116

«Я забуваюся з тобою...»	117
«Все минає. Так кажуть не раз...»	118
Твій погляд	119
Ненадіслане вітання	120
«Твоє життя уже не повернеться...»	121
Язичникові	122
«Не пішу до вас, хоч сумую...»	123
«Якби ти знала, мила моя...»	124
«Я кохаю, кохаю, кохаю тебе!...»	125
«Я — останній романтик віджилих часів...»	126
«Кохаю до нестями, мов стою...»	127
«Коли ти спиш, ти схожа на дитя...»	128
«Не відлітай від мене, мріє...»	129
«Голуб неспинно воркоче-воркує...»	130
Сум.	131
Вітання.	132
«Ми, наче спільні береги...»	133
Дзвінок	134
«Палю цигарку. Просто неба...»	135
«Привіт, чужа дружина і моя...»	136
«Народе мій, не забувай мене...»	137
«Не сплю ночами й не живу...»	138
Ніч самообманів.	139
«Весна б'єє і коханням...»	140
«Зелені очі, пяточка край брівки...»	141
«У метушні летим. Куди?...»	142
«Кохана моя, ти — і радість, і біль...»	143
«Цілую ніжно, боячися наче...»	144
«Тебе я п'яну розривав...»	145
«Моя кохана — світ мій незбагнений...»	146
«Ти як перший промінь навесні...»	147
«Перед іконою стою...»	148
«Нікого так не прагнув обіймати...»	149
2009-2014.	150
Хвилинка.	151
Дружині.	152
«Склади моє обличчя з безлічі світлин...»	153

“Будівникам” життя	154
«Ти пам’ятасш, як колись...»	156
Ти далеко	157
«Що є моє життя без тебе — пустка!...»	158
Я тебе не забув	159
Пташенята	160
«Не стримуйте на злеті мою мрію...»	161
Плинність	162
«Усе покину — лиш поклич, — я полечу, помчу, полину...»	163
Світанок йде	164
«Розстелю тебе в травах я килимом...»	165
На зупинці	166
Розлилися фарби, наче кров	167
Ранок	168
Небо твоїх очей	169
«У галасі юрби не чу́тно Бога...»	170
Вони і ми	171
Земля, в якій рубають тихий рай	172
«Мені наснились спогади — минуле...»	173
Вона прийшла...	174
Зізнання	175
Тобі	176
Сподівання	177
Вже не моя	178
Згасання зорі	179
Пройти життя і озирнутись	180
Свобода	181
Божественне вінчання	182
Спрага	183
Донечці	184
«Помолись за мене Богу, мамо...»	185
Різдво	186
Коли помирають герої	187
Іди у світ	188
Ти знаєш... Ти кохасш	189
«Як пагорби були високими, мов гори...»	190
Омана	191
Остання крапля	192

Десь загубилася любов	193
Останній сніг	194
Кохати	195
Не хочу	196
Дар	197
Тенета незвіданих мрій	198
Знижене цвітіння	199
Час на зміни	200
«Ми вийшли із глибин блакитно-жовтих вен...»	201
Вершителям (послання)	202
Крок у ніч	203
Ми є лиш вдих і видих	204
«Твою первинність обгорну своїм теплом...»	205
Вінець	206
Гра тіней	207
Музика на двох	208
Ми лиш одні	209
Що є людина — кров Богів?	210
Ми на війні	211
Ми — нація!	212
Я все іще з тобою	213
Нове Різдво народу!	214
Це — революція!	215
Герою Небесної сотні	216
Вполюй москаля!	217
«Доню, не бійся — я не вмирав...»	218
Тенета істин	219
Ти мене дочекайся	220
Крізь час	221
Чужі дари полові	222
Технології руйни	223
Тлумачний міні-словничок. Політичних трахочок	224
Рідна мова	225
Напуття	226
Московія	227
Пісня «ватника»	228
Квант пізнання	230

2015-2021	231
Війна	232
Пора весни, кохана.....	233
Матриця	234
Спокута людства – усмішка дитини	235
«За Вітчизну хтось воює, хтось — Вітчизною торгує!..»	236
Про чорне і сіре.....	237
Геть із юрби!	238
Діалектика (з тобою / без тебе).....	239
Про щастя.....	240
«Твоя зухвалість роздягнула ніч...».....	241
Прощальний лист. З війни.....	242
Чуття війни	243
Краси твоєї масштат	244
«До ніг твоїх все небо прихилю...»	245
Ми — обрані!	246
«Вся наша лагідність пішла сльозами крові...»	247
До Бога в хату.	248
Ти — найпрекрасніша із квітів!.....	249
Серце закоханих	250
Іспит життям	251
Офірування ранку-снігоцвіту.....	252
Приреченість	253
Незазоряні зорі	254
Незбагненність	255
Сон (мара).....	256
Колишні	257
Я полум'я в тобі-воді!	258
Натхнення.....	259
Ти за мене в тайні помовчи.....	260
Любов	261
Тобі — первісній	262
Океан (життя).....	263
Велика година	264
Сенс	265
Експресія	266
Мозаїка апофеозу	267
Під веляном небес	268

Піснь за полеглими	269
Люзія	270
Зойк	271
Ти — еволюція!	272
Мені не байдуже	273
Тріумф	274
Цілунок	275
Ave gnosis!	276
Чарівності	277
Смерть	278
Влада	279
Гло	280
Неофітка-квітка	281
Не питай	282
Епіка життя	283
Цнота роси	284
Дух суцього	285
Течія життя	286
Привілей	287
Видіння	288
Реквієм	289
Геноцид	290
Чад	291
Земля	292
Дитя і віттарі юрби	293
Тиша	294
Все в світ згустілося	295
Голодомор	296
Людина	297
Каміння	298
Пошесть	299
Театр долі	300
Неосяжне	301
Плин	302
Жнива довічні	303
Просвітлення	304
Нова епоха	305
Самотність	306

Кризь час

Зізнання	307
Три дива усмішки	308
Намріялось	309
Гріх	310
Очі дитини	311
Дощик	312
Цінність	313
Занепад	314
Сага про гарт	315
Вічність	316
Мигть	317
Де сенс?	318
Наше слово	319
Змаг	320
На гойдалці світил	321
Тоскно	322
Марево	323
Пристрасть	324
Вир	325
Жнива свідомості	326
Пророки вчень	327
Морок	328
Вже не буде	329
Не журися	330
«Одне слово скажи, напиши, зшепочи...»	331
Вкажи	332
Диво	333
Гармонія	334
Гроза	335
Послання	336
Відлуння	337
Розчарування	338
Чуття	339
Зоря часів	340
Останній приз	341
Розсяйя	342
«Життя є нерв борні, а не струна для гри...»	343
<i>Ноти</i>	344

Літературно-художнє видання

Павло ГАЙ-НИЖНИК

КРІЗЬ ЧАС

ПОЕЗІЯ

Верстка блоку *Марія Ротарчук*
Верстка обкладинки *Віра Литвинова*
Відповідальна за випуск *Марія Ротарчук*
Директор виробництва *Андрій Бодейчук*
Директор видавництва *Іван Степурін*

Підписано до друку 13.06.2022
Формат 84x108/32. Ум. друк. арк. 18,9.
Папір офсетний. Друк офсетний.

Видавництво «САМПТ-КНИГА»
Україна, м. Київ, вул. Обсерваторна, 25
Тел.: (063) 757-74-80
sbook.com.ua, sinbook@ukr.net
Видавниче свідоцтво ДК 5335 від 20.04.2017

До нової збірки поезій лауреата Міжнародної літературної премії ім. І. Кошелівця Павла Гай-Нижника увійшли вірші, написані автором протягом 1985 – 2021 рр. «Крізь час» — п'ята особиста збірка поезій автора.

Попередніми були поетичні збірки: «Згадуй мене... Лірика кохання» (Київ, 2006), «Смак свободи... Лірика життя» (Київ, 2009), «Плинність» (Київ, 2015), «Відчуття» (Київ, 2019).

Поезії автора друкувалися у часописах «Подільянин» (Кам'янець-Подільський), «Батьківщина» (Торонто, Канада), «Дніпро» (Київ), міжнародному літературно-публіцистичному часописі українських письменників «Соборність» (Ізраїль), збірках української поезії «Вілаг почуттів» (Ужгород, 2012), «Воїнам світла» (Вип. 1, Вип. 2; Ужгород, 2015), а також у виданні мистецької антології «Пером і пензлем, і душею» (Дунаївці, 2018).

Новітні поезії П. Гай-Нижника, а також ілюстрована лірична галерея автора набули численного кола шанувальників та особливої популярності серед молоді, на слова його віршів складаються популярні пісні (зокрема, «Якби ти знала мила моя» та «Мамине кохання», музика А. Лісовського), а також твори для хорового співу (як, наприклад, «Скажи-но, гай» (музика С. Заверухи) — хорова композиція, що брала участь у Міжнародному фестивалі хорової музики (Варна, Болгарія, червень 2012 р.). Поетичні рядки П. Гай-Нижника, багато з яких вже стали класичними, вичають й пам'ятні монументи. Так, 24 серпня 2016 р. у День Незалежності України у Ковелі на Волині, у центрі міста, на бульварі Лесі Українки було відкрито величний шестиметровий пам'ятник-монумент «Борцям за волю України». На монументі написані слова з одноіменного вірша сучасного українського поета, історика та громадсько-політичного діяча Павла Гай-Нижника:

«Вклоніться їм за те, що живе.
Усім — хто впав за Волю, за Ідею!
І свічку покладіть, де стоїте,
Щоб святість сяjala над нашою землею!»

У 2014 р. за публікацію в ізраїльському україномовному літературному журналі «Соборність» поетичної збірки «Тебе я колихав ногами...» П. Гай-Нижник став лауреатом Міжнародної літературної премії імені Івана Кошелівця за 2013 рік.

9 789669 860309 >

САМІТ-КНИГА
із книгою — по життю!